

slut!
bitch!
whore!

hey grrrls, how do we expect there
to be a grrrl-revolution, when we
can't even get past our own grrrl-hate?
knock it off, already. there is
nothing uglier than when a grrrl
degrades another grrrl. period.

holky, jak si můžeme myslet, že přijde
grrrl-revoluce, když se ani nedokážeme přenést
přes nenávisť mezi sebou samými? už se jí zbavte!
není nic hnusnějšího, než když jedna holka shazuje
druhou. tečka.

BECAUSE EVERY GIRL IS A RIOT GARRL!

BLOK MARK

FEMINISTICKÝ ZVĚ

radical
cheerleaders

život s
nepřítelem

helmut
newton

SUBKULTURY
&

PATRIARCHÁT

PUNK - ROCK - SKINS - HIP-HOP - HC

25Kč/ 72str.
ZIMA 2004

#9

Rubrika dopisy v minulém čísle nějak zapadla pod stůl, proto jsme rády, že ji tentokrát můžeme oprávnit díky dopisu, který nám opravdu udělal radost a jehož úryvek si můžete přečíst:

Je skvělý, že si člověk může ve vašem zinu přečíst i témata, která jsou téměř ve všech alternativních tiskopisech okrajová. Mě to obzvlášť zajímá, protože jsem dost naštvaná na místní punkovou scénu. Dalo mi dost práce se prosadit jako holka mezi klukama. Asi možná proto, že jsme začala jezdit po akcích sama, a ne jako „křovi“ nějakému týpkovi s čírem. Původně jsme si zvolila punk jako svobodné hnutí, ve kterém jsou si všichni rovni. Bohužel... asi mám smůlu, že jsem se narodila jako holka. Taky jsem se nedávno setkala s názorem, že feministky jsou jeptišky ... mmm, docela zajímavé, ale co je nejčastější, to je to, že si léčíme komplexy, protože jako feministky nebudeme nikdy tak skvělí jako chlapeči!!

Nevím, jestli máte taky občas pocit, že máte nějakou nakažlivou nemoc ... S kámoškou jsme rozjely takovou akci, že kdykoliv je na koncertě dost vedro, tak jdeme do podprsenek. Pro chlapy už v této chvíli nakažlivý nejsme, zato pro dost holek jsme asi děvky. Mrzí mě, že ty holky místo blběch keců (kterých je i beztak dost) neudělají něco podobného.

TONČA

distro

BLOODY MARY SEŽENETE NEJSPÍŠ V NÁSLEDUJÍCÍCH DISTRECH NEBO PŘÍMO NA NAŠÍ

ADRESE (VIZ REDAKČNÍ STRÁNKY):

ZELENÁ DISTRIBUTE: p.o. box 22, Dvůr králové nad Labem 544 01

ACV: Roman Pátek, p.o. box 40, Litvínov 1, 436 01

SLUNÍČKO ZINE: Vašek Stoupal, Visky 62, 679 33

INSTINCT DISTRO: Marek Hauf, Severní 770, Hradec Králové, 500 03

PAPAGÁJŮV HLASATEL: Pavel Friml, Mrštíkova 393, Říčany u Brna, 664 82

GARFIELD DISTRO: Jiří Kovalčík ml., Školní 387/IV, Klatovy, 339 01

HONZA CHLUP: Suchý 127, Boskovice 680 01

UTOPIA: Bělehradská 45, Praha 2, 120 00

GENDER STUDIES: Gorazdova 20, Praha 2, 120 00

EMERGENCY RECORDS: Chvalova 12, Praha 3, 130 00

INFOCAFÉ KRÍKOVÁ KOLONA: Sochařská 6, Praha 7, 170 00

EMPTY KOFOLA BOTTLES: Marek Marchin, Laborecká 7, Spišská nová ves, 052 01, SR

EXCHANGE DISTRO: Veronika Valkošáková, M.R. Štefánika 26/7, Prievidza 971 01, SR

NORO POTOČÁK: Jána Slottu 12, Tmava, 917 00, SR

RADO RICHTÁRIK: Alexyho 12, Nitra, 949 11, SR

SILENCE ISN'T ALWAYS GOLDEN: Vašek, Po box 2, Libice nad Cidlinou, 289 07

MAXIMUM UNDERGROUND: Jilská 22 - 1.patro, Praha 1, 110 00

VOLVOX GLOBATOR: Opatovická 26, 110 00 Praha 1-Nové Město

FEMINISTICKÉ KNIHKUPECTVÍ: <http://knihkupectvi.feminismus.cz>

TRIČKA seženete v Gender studies, Infocafé (viz výše) a na naší adrese

NO VIDA, tak jste si koupily/i, půjčily/i, ukradly/i další číslo BloodyMary. riot grrrl zinu. V tomhle čísle jsme se chtěly věnovat tomu, jak se v různých „nezávislých“ subkulturách (soustředěných kolem jistého hudebního stylu) promítají genderové stereotypy fungující v majoritní společnosti. Většina z nás se pohybuje v punkové scéně, takže na rozbor třeba subkultury kolem house jsme si netroufily, ale jak se ukázalo třeba na sondě do hip-hopové scény, stejné vzorce se objevují prakticky všude. Nejspíš je tomu tak, že do dané subkultury vstupujeme už jako víceméně hotoví lidé, genderově řádně socializovaní, takže významy, hodnoty spojené s pohlavím si neseme s sebou. Takže, kromě hip-hopu a punku se zmíníme o ženách v oi!, hardcoru nebo rocku. Samozřejmě nebudou chybět ani další rubriky, kde se vás snažíme pobavit, zkulturnit a antisexisticky naladit. Nevíme, zda vás taky něčím nerozuzlíme ... ale od toho tu je na Redakční stránce naše adresa a e-mail, abyste nám své emoce mohly/i sdělit.

A ještě k minulému čísle: připravily jsme v něm pro vás malý test. Článek Dvaadvacatero anticitu byl utajenou parodií na podobný článek v "Bravo girl" - takže ty/ti z vás, kdo to poznaly/i, bohužel prohrávají a za trest se stydí, že něco takového čtou.

A co dalšího ohledně minulého čísla máme na srdci? Bylo to naše "tenkrát poprvé", co se vydávání v tištěné, a ne kopírované podobě týče, takže se asi vyskytlo větší množství chyb, než na jaké jste v BloodyMary zvyklé/i. Chce se nám věřit, že nám odpouštíte ... i do budoucna:).

V době psaní tohoto úvodníku chystáme dva koncerty, kterými chceme podpořit své vlastní fungování, ale také kapely, kde hrají ženy. Když všechno dobře dopadne, sejdem se na koncertě nebo alespoň u příštího čísla BM. Konec řečí, dejte se do čtení.

VAŠE GRRREDAKCE

Z OBSAHU:

téma:

Skinheadgirls.....	4
Phoolan Devi Kollktiv.....	16
Ženy kolem punku.....	20
Přijdou další riot grrrls? (hip-hop).....	34
Holky v kotli.....	48
Riot Grrrls.....	50
Let girls rock.....	58
Ze skinheadskeho koutku.....	64

pravidelné rubriky:

Psycho -rady pro mladou nevěstu.....	11
Všimly/i jste si?: Fatální fámy/Tento měsíc.13/49	
Sexisté mezi námi	19
Komix.....	27
Recenze: Donna Ferrato/Helmut newton.....	28/65
Bravo girl: Tebe sbalím!.....	32
Hadr-děti-zástěra:10 rozdílů/zdravotní.....	38/67
Nevím.....	41/55
Převzato z tisku.....	42
Grrrls: Radical Cheerleaders.....	44
Esquire radí: jak poznat odpornou ženu.....	47
Krvavá chvíle poezie:Shakespeare sister.....	56
Mýtus krásy.....	61
Slavná žena: Lilit/Orlan.....	63/69
Dopisy.....	70

Skinhead girls

Jestliže se v tomto čísle zabýváme tím, jak nejrůznější subkultury odrážejí všudypřítomný patriarchát, není možné vynechat z jejich přehledu skinheads, kteří i u nás začínají tvořit čím dál tím početnější a viditelnější součást subkulturního světa. A vzhledem k tomu, že jsme časopis feministický, zaměřím se především na ženskou část této subkultury: skingirls, rennies, byrds či chelseas, ať už je budeme nazývat jakkoliv. Přesto je nutné alespoň zčásti nastínit historii celé skupiny, neboť právě z ní mnoho přetrvávajících stereotypů pramení.

skingirls coby samostatně smýšlející subjekt prostě neexistovaly. Dostupné informace o nich, většinou velmi kusé, odkazují v devadesátí procentech na fotografie dívek, fotografie spokojených skinheadských párů či skinheadských matek s dětmi, nebo účesy a debaty o tom, jak je nejlépe se nechat ostříhat. Sem tam se ještě objevil i odkaz na nějakou pornostránku se skinheadskými aktérkami. Tolik tedy úvod k odrazům patriarchátu v subkultuře.....

Existují i světlé výjimky, ke kterým se dostanu později, přesto si ale nedělám naděje, že by podnikavých dívek

Mým původním záměrem bylo zjistit o nich co nejvíce informací, jejich historii, názorovými proudy, rozdělením na skupiny počínaje a barvou tkaniček konče. Najít zkrátka nějaký tmelící prvek. Ale ouha – po prostudování desítek tematických internetových stránek a zínů se zdálo, že se nikde nic podobného nevyskytuje. Jakoby

byla většina. To však bohužel platí ve všech subkulturách, ne jenom v této. Těmi výjimkami jsou ziny, internetové aktivity či labely, vytvářené a spravované dívkami pro dívky, ale, a to je důležitější, i pro všechny ostatní. Ty kromě fotek obsahují i jiné informace a zprávy o aktivitách. Z nich budu vycházet především.

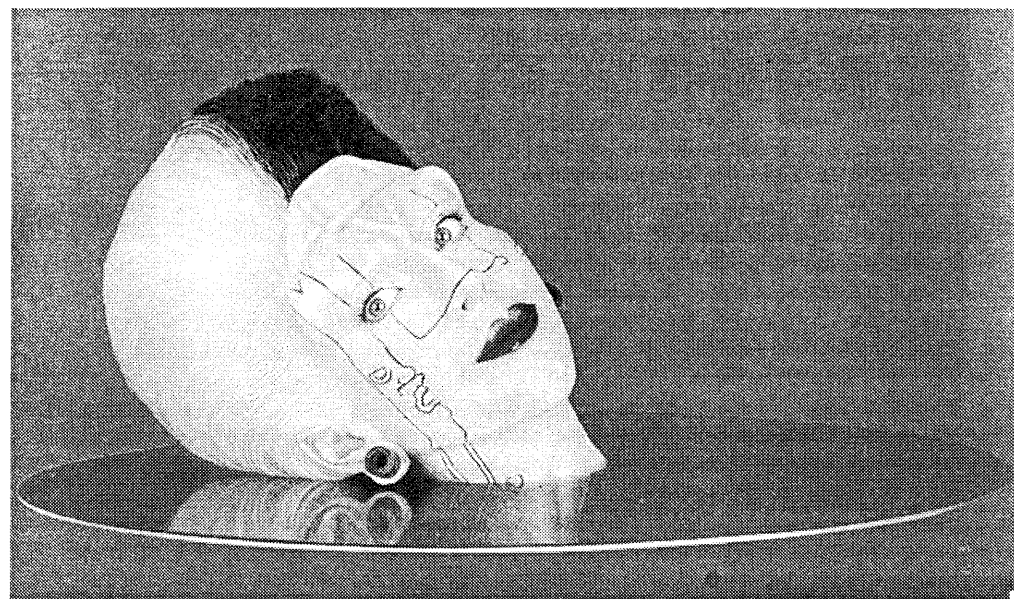
ORLAN

Orlan je francouzská umělkyně, která se narodila roku 1947 poblíž Lyonu, a zpočátku se věnovala především malbě, sochařství, poezii, józe a divadlu. Posléze však svou uměleckou činnost přeorientovala především na performance, v nichž hrálo hlavní úlohu její tělo. První skandální projekt uskutečnila v roce 1977 pod názvem „The kiss of the artist“, kdy se zavřela do automatu a za pětifrank rozdávala „automatické“ polibky.

Po nějaké době začala se svým tělem experimentovat ještě radikálněji. Vypracovala řadu koláží a návrhů, kde měnila svou podobu pod vlivem různých vlivů od křesťanského kánonu přes barokní ikonografii až po kulturu primitivních národů. V roce 1990 podstupuje svou první plastick-

ou operaci, kterou pojímá jako performance, chirurgům navrhuje kostýmy, při operaci čte filozofické a psychologické texty, přednáší básně či maluje svou vlastní krev, celou operaci potom nechává fotografovat či filmovat. V podobných operacích pokračuje po celá devadesátá léta. Nechává si voperovat silikonové implantáty podle vlastních návrhů (nechávala si rozšiřovat bradu, zvýrazňovat lícní kosti, vkládat implantáty po stranách čela,...). Stala se tak první umělkyní na světě, která použila pro realizaci umění své vlastní tělo. Založila nový umělecký směr – **Art chanel** – „umění tělesné modifikace“. Smyslem její umělecké činnosti je společenský tlak na lidskou podobu, především na ženské tělo.

ANČA GILOTINA

žádném případě si tedy na archeologický výzkum neoblékejte sukni bez kalhotek, jak to většina z nás běžně dělá.)

Žena je fyzicky schopná vykonávat prakticky téměř všechna zaměstnání přesto ale jsou práce pro ni nevhodné až nepřipustné, poněvadž ohrožují nejen její zdraví, ale i generační funkce.

Na každém pracovišti s počtem padesát a více žen mají být vybudována

hygienická zařízení se sprchami a umývárnamy pro menstrující ženy (Nemenstruující ženy a ženy, kterých je na konkrétním pracovišti méně než padesát, mají pravděpodobně ze zákona smůlu.) a hygienické kabiny z bidetem, kde by si ženy mohly provést osobní hygienu. (Neříká se tedy: "Jdu si na záchod vyměnit tampon", alebrž "Jdu do hygienické kabiny provést si osobní hygienu" - zapíšte si taktéž do deníčku a naučte i své kamarádky a pečlivě dodržujte. Taktéž nezapomeňte sdělit při každé vhodné příležitosti.)

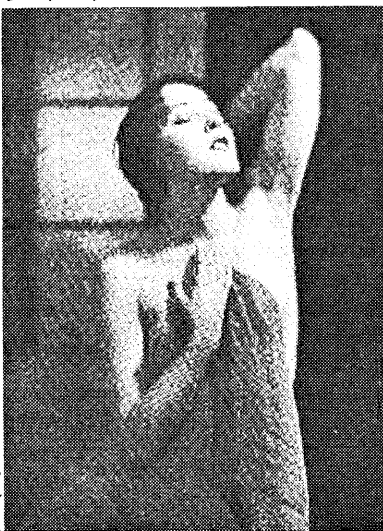
U aktivních sportovkyň se nedoporučuje účast na vrcholových soutěžích při menstruačním krvácení. (Doufáme, že si toho je vědom olympijský výbor a předem se u všech sportovkyň informuje o délce, době a frekvenci menstruačního cyklu a vybere následně takový termín, který je vhodný pro všechny.)

Také přiměřené společenské využití je potřebné nemá se však díť na úkor spánku a nezbytného času k odpočinku a kulturnímu využití.

vybráno z knihy: Macků, František; Gynekologie, II. gynekologicko-porodnická fakulta 1 LF UK Karolínium, Praha 1996 (tato publikace neprošla jazykovou ani redakční úpravou)

nová soutěžní otázka:

POPIŠTE, JAK SE LIŠÍ SPOLEČENSKÉ VYŽITÍ OD KULTURNÍHO !!!?

An INTIMATE SIDE of a Woman's Life...

správná odpověď na minulou soutěžní otázku:

CO JE TO DUTOHLÁVKA? : Dutohlávka je lišejník, kterej žerou sobi (že Tonko!?)

všechny odpovědi, ve kterých byly uvedeny různé osoby jako twoFace, Aleš, Leoš, Mareš, Dobeš, malý Bobeš, slečna z reklamy na Lanzu, která chce předpírat a moje matka (moje ne, ta cizí) jsou sice správné, ale nejsou nejsprávnější, a proto nebudou oceněny. To znamená, že máte všichni smůlu. Cha - to jste ale doběhnutý!!!

PS: Pro ty z vás, kteří jsou více hraví, jsme připravily ještě další soutěž s názvem "Najdi deset rozdílů!" na stránce, kterou teď ještě nevíme, takže si ji musíte sami najít. Cha - to jste ale doběhnutý podruhé!!!

PPS: Prosíme kohokoliv, kdo vlastní nebo ví, kde se dají sehnat kompletní hygienická pravidla sexuálního styku, aby nám je zaslal/a na adresu redakce. Vřelě díky.

stránku pro vás připravily hospodářky TWOFACE a TONINKA

Vzhledem k poměrně malému objemu informací, které se mi podařilo získat, bude tento článek především jakýmsi jejich shrnutím a pokusem o analýzu, spojeným s mými komentáři. Ačkoliv já sama jsem v této subkultuře zainteresovaná, budu se snažit pojímat téma objektivně. Tak držte palce, ať se mi to podaří.

HISTORIE

Historii nelze dělit na "mužskou" a "ženskou" (i když se o to některé feministické proudy 20. století snaží). Týká se obou "složek" společnosti, často však jedné z nich více co do viditelnosti. To platí i v tomto případě. Pár vět o historii skinheads bude sice pro většinu z vás jen omiláním dávno známých informací, pro některé snad ale něčím novým.

Skinheadské hnutí vzniklo v Británii na konci 60. let. Část dělnické mládeže se tehdy vzhledlo v kultuře jamajských přistěhovalců a začalo ji napodobovat. "Drsnější" hoši se vyseparovali z tzv. "Mods", kteří byli údajně zhýčkaní a zcela jistě méně násilní, a začali si stříhat vlasy na krátko. To bylo jednak součástí nové módy, jednak prevence, aby je nikdo nemohl chytat za vlasy při pouličních bitkách. Tito chlapečci z dělnické třídy si dali název "Skinheads".

Kult agrese byl, je a bude vždy součástí skinheadského hnutí. Jestli je to "dobře" nebo "špatně" ponechme k posouzení jiným. Je to prostě fakt. Osobně zastávám názor, že v některých případech je násilí naprosto ospravedlnitelné, například jedná-li se o eliminaci neonacistů atd. Kult agrese byl v počátcích většinou spojen s fotbalem. S původními skinheads je také spojen vznik "legendárního" britského fotbalového násilí.

Šedesátá léta se tedy nesla ve jméno dělnické třídy, fotbalu, bitek mezi fanoušky různých klubů a ska a reggae, které do Británie přišlo především spolu s

jamajskými imigranty. Zato léta 70. znamenala radikální změnu. V tomto období totiž do skinheadského hnutí pronikla Národní fronta, britská národně-socialistická strana. Tedy ne úplně doslova. Protože skinheads se již tehdy vyznačovali násilným chováním, Národní fronta, která agitovala mezi pouliční mládeží, vtiskla svým nově přichozím "rekrutům" jejich image. To byl tedy moment, kdy rasistický prvek proniknul do skinheadského kultu, a to bez souhlasu jeho členů.

Na přelomu 70. a 80. let, kdy bylo existující punkové hnutí zkomercializováno, se rozčarovaní mladí lidé, kteří mu předtím věřili a viděli v něm opravdovou rebelii, rozhodli začít znovu a jinak. V ulicích se objevil nový druh punk rocku, spojený čistě s dělnickou třídou. Nový hudební styl byl pojmenován "Oi!" a brzy si získal mnoho příznivců, jejichž řady se až do dnešního dne stále rozrůstají.

S novou muzikou se objevili i noví skinheads a propast mezi jednotlivými názorovými proudy se prohlubovala. Se vznikem nových kapel, často s politickými texty, se objevovala i výrazná názorová profilace, pravicová i levicová, která byla zaměřena na kritiku pracovní politiky a třídní boj. Byli (a jsou) i takoví, kteří prosazovali apolitičnost a odsuzovali levicově zaměřené skinheads zkrátka jen pro jejich političnost. Tato situace má kořeny v 80. letech a udržela se dodnes. Definice "skinheads" se liší od země k zemi, dokonce i od města k městu. Dnešní snaha o návrat

k tradicím 60. let v Británii, Americe a většině Evropy vede k dalším tenzím – tentokrát mezi “tradičními” a “netradičními” skinheads.

Se skinheady se samozřejmě objevily i dívky – přítelkyně a manželky, které podporovaly své partnery. O tom, jakou roli sehrály při vzniku skinheadského hnutí, které bylo od počátků spíše “chlapskou” záležitostí, můžeme činit jen nekonkrétní závěry a dohady. Ale něco o tehdejších poměrech nám může napovědět rozhovor se skingirl Janice, která se v roce 1954 narodila v Jižním Londýně. Tento rozhovor vyšel pod názvem Class of 69 v dívčím zinu *Hard as Nails* (*Tvrďe jako nehty*) a vybrala jsem z něho několik ukázek, týkajících se postavení dívek v hnutí, fotbalu a, jak jinak, pouličních bitek a jejich terčů:

(...)

“Kam jste chodili večer?”

J: “Většinou nás černý chlápci zatahli na blues parties. Tam se používaly desky, které jste nemohli slyšet nikde jinde. Bylo to skvělé.”

“A co fotbal?”

J: “Ne, mě fotbal nebavil. Ale můj kluk tenkrát fandil Crystal Palace. Nikdy jsem s ním nešla, chodívali tam taky opravdoví idioti a vždycky se něco semlelo. Kromě toho kluci nechtěli, abychom se motaly kolem, když došlo k bitce – ale milovali, když nám holkám pak mohli vyprávět, jaký to bylo.”

(...)

“Dneska se to v novinách jenom hemží zmínkami o rasovém násilí. Dělo se to taky,

když jsi byla mladá, a jak zlé to bylo?”

J: “Znali jsme celé bandy černejch, západních Indů, a tak. Ti nás dostávali na různé party. Byli to fajn týpci. Ale všichni dohromady jsme si mysleli, že Pákistánci jsou jiný. Nesnášeli jsme je, protože se nikdy nesnažili někam se zařadit. Byli hrozně tichý a líný a při bitce se nikdy nebránili. Byli fakt lehkej terč, když jsi chtěl z někoho vymlátit duši. Hipíci a teplouši na tom byli podobně – když měl kluk dlouhý vlasy, mohl dostat za to, že je hipík, když měl košili s kytičkama, tak za to, že se oblíká jako teplej. Nebylo to vůbec rasový, bylo to proto, že byli jiný a vyrůstali s náma, takže jsme je znali odmalička.

z www.skingirlpride.com

Tolik tedy ukázka. A tolik k historii. Přesuňme se teď do současnosti, protože vše se vyvíjí a postoje se mění.

SOUČASNOST – ÚHEL POHLEDU

Kdo tedy jsou dnešní skingirls, co dělají, jak se liší od svých předchůdkyň? Jak si samy myslí, že by měly vypadat a jak by se měly chovat? Jedna z definic říká, že “být skinheadem je věc přístupu”.

Hledala jsem všude možně, jak se definují samy dívky. Nenašla jsem. Zato jsem našla dvě nádherné ukázky toho, jak se dvě strany dívají na jeden problém. První ukázka, kterou vám tu předložím, se týká toho, jak si někteří skinheadi – muži – představují typickou skinhead girl. Náhorně ukazuje reprodukci patriarchálního smýšlení a chování v subkultuře a přejímání současných společenských kapitalistických trendů pohledu na

NĚCO O ZDRAVÍ PRO NÁS ŽENY

Milé čtenářky hospodyňky, vybraly jsme Vám pár dobrých rad o hygieně ženy, abyste se trochu vzdělaly, poučily a lépe o sebe dbaly.....

Biologickým posláním ženy je rozmnožování. K plnění tohoto poslání je žena anatomicky a funkčně přizpůsobena. Muži takovou funkci nemají. (*Znamená to snad, že muži nemají žádnou biologickou funkci?*)

Hygienické zásady pro osobní hygienu, životosprávu, oblékání, bydlení, životní a pracovní prostředí mají u ženy specifické aspekty s ohledem na její biologické posláním.

V novorozeneckém a raném dětském období má matka věnovat péči o čistotu zevních rodidel děvčátka, omývat je vlažnou vodou po vymočení a po stolici – a to odpředu dozadu. Tato zásada očisty

zevních rodidel platí po celý další život ženy. (*To si samozřejmě zapíšete do deníčku a nezapomeňte: odpředu dozadu!!!*)

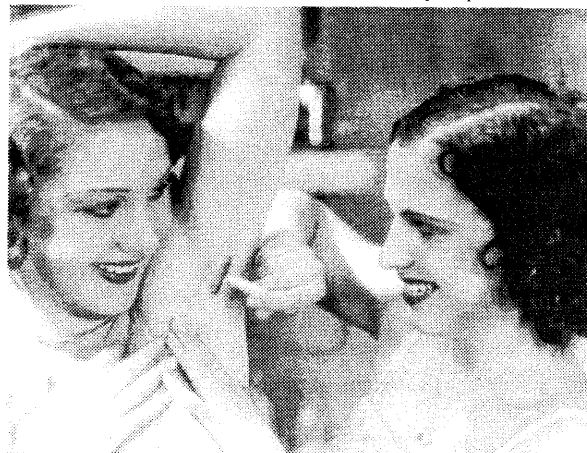
Je třeba u děvčátek vypěstovat správný návyk na jednání po vymočení a po stolici. (*U chlapců asi ne.*)

Při krvácení má žena věnovat zvýšenou pozornost hygieně rodidel, častěji je omývat – žádný sprej nenahradí čistotu. (*To dá přece rozum. Ani Rexona nemůže přebít specifický mrtvolný zápach týden starého cucu krve a cátu odumřelé dělohy.*)

Během menstruace je pohlavní styk nevhodný z estetických a zdravotních důvodů. I pohlavní život a vlastní sexuální styk má svá hygienická pravidla! (*V novější učebnici gynekologie je pohlavní styk při menstruaci povolen, a to s použitím kondomu – ještě že tak, jinak bychom se provinily proti estetickým a hygienickým normám sexuálního styku.*)

Ženy si mají být vědomy nebezpečí kouření a požívání alkoholu ve větší míře – zejména v těhotenství – a vystříhat se ho. (*Koho?*)

Oblékání žen má být při pochopitelné (nebo nepochopitelné) poplatnosti módě účelné a hygienické. (...) Nebezpečné jsou hlavně podvazky obepínající stehna. (...) Při práci v prašném prostředí se doporučuje oděv, který zabrání znečištění zevních rodidel, nejlépe kalhoty. (*V*

tavě své tělo jako nástroj nadvlády nad mužem“. Tato nejobšáhlejší kapitola Newtonovy tvorby je nejvíce sporná. Definice, vyplývající z výše uvedeného citátu, není tak úplně pevně stanovena. Ženy na jeho fotkách jsou „přitažlivé, rafinované, krásné, svůdné, sexy“, přesně podle dnešních měřítek krásy, které ženu ponižují na krásnou věc, která má svou cenu nalézat právě v „kráse“, (která je monopolizována), a když žena „krásná“ není, její hodnotu to „devalvuje“. Kdyby však Newton fotil úplně konvenčně a naprosto věrně stereotypům pojetí krásy, neměla bych sebemenšího důvodu se o něm zvláště zmínovat, neboť by se vlastně jen zařadil do nekonečného zástupu (byť podřadnějších) fotografií, kteří fotí „plastové ženy“ pro potřeby reklamy, kosmetického a módního průmyslu či třeba „pánských“ časopisů. Podle mě se z této

„skupiny“ vymyká nejen svým nesporným talentem. Už od 60. let pobuřoval Newton feministky, které ho nekompromisně nazývaly „sexistou“. Je pravda, že jeho fotky, na nichž zobrazuje nahé modelky opírající se koketně o sporák nebo o pračku jsou poněkud zarážející nejen pro feministku. Další námitkou by mohlo být, že fotí jen „ideálně krásné“ ženy. To je ale pochopitelné, byl módním fotografem, zobrazovaným „subjektem“ jsou tedy logicky modelky. I přesto však ženy na jeho fotkách neplní pouze funkci živých „věšáků“ na šatstvo, mají jakoby vlastní osobnost, vypadají silně a „emancipovaně“. Druhou věcí však je, že jsou opět „silné“ jen svou krásou. Úvahy o

tomto aspektu jeho díla jsou tak začarovaným kruhem.

Některé jeho fotky prozrazují deziluzi módním světem. V druhé části pražské výstavy byly vystaveny fotky, které mě překvapily a odvrátily od stanoviska, které jsem začínala k tomuto fotografovi zaujímat po zhlédnutí prvního dílu výstavy, která představovala jeho nejúspěšnější módní fotky, z nichž některé dělaly z ženy opravdu jenom krásnou formu bez obsahu. Figurína bez hlavy s cigaretou v ruce stojící vprostřed noční ulice, živá a umělá „figurína“ (tato fotka prezentovala výstavu na plakátech) či ženské ruce s brilantovými prsteny manipulující se syrovým masem, všechny tyto fotografie působí přízračně, některé až surrealisticky, a dokazují, že Helmut Newton pocítoval a reflektoval odcizení módního světa skutečné reality.

Helmut Newton, který prý miloval nebezpečné ženy, fotil kromě módy také portréty různých slavných osobností (Marlene Dietrichová, Gianni Versace atd.).

Tímto článkem jsem se nechtěla Newtona a jeho spádů při zobrazování „moderní ženy“ zastávat či je obhajovat, chtěla jsem jen uctít památku velkého fotografa, s jehož pohledem na ženu, který dokumentují jeho fotky, leckdy nesouhlasím, což však není důvod, abych ignorovala jeho dílo či jej podceňovala, nebo abych dělala z Newtona ďábla na Zemi.

zdroje:

www.photorevue.cz

Právo (z pátku 26.9.03)

LILI

ženu jako na objekt. Přiznávám se, že mě dost vyděsila a musela jsem s povděkem kvitovat, že české scény se tento přístup alespoň ve většině mně známých případů netýká.

To druhá ukázka je z jiného soudku - psala ji dívka a prezentuje její osobní, a poměrně radikálně feministický, názor na to, jak by se měla skingirl chovat k sobě a k jiným. A taky k mužům. První i druhá ukázka jsou velmi radikální, každá ale jiným způsobem a myslím, že komparace těchto dvou je více než zajímavá. Je to komparace dvou odlišných „světů idejí“, kde jeden z nich diktuje a druhý se s tím snaží po svém vyrovnat. Ještě upozorňuji, že první ukázka není převzatá z neonacistických stránek, jak by se snad na první pohled mohlo zdát...

KRÁSNÁ, ŽENSKÁ A ATRAKTIVNÍ

„Měla by nebo může být žena Skinheadem? Měla by se žena oblékat, chovat nebo prát se jako skinhead? Muži by měli být maskulinní a ženy feminní. To znamená, že by muži měli mít krátké a ženy dlouhé vlasy. Muži by měli nosit kalhoty a ženy sukně. Být pouličním vojákem není záležitostí obou pohlaví. Většina skingirls to přijala, když si uvědomila svou roli zprostředkovatelky podpory a zázemí, kterou muž v kritickém čase potřebuje. Některé

ženy se přesto snažily stát více „skinheadskými“ ve svém vzhledu. Ostříhaly si vlasy, obuly těžké boty. Tato image nebyla vhodná, některé z nich vypadaly jako mužatky nebo lesby, přesně jako ten typ žen, který skinheadi vytrvale odsuzují.

Termín skinhead girl může být nesprávně vysvětlován. Pokud označuje dívku, která pracuje se skinheady, prezentuje skinheadské hnutí na veřejnosti a stojí vždy po boku svého partnera, pak je ten termín použit správně. Ale pokud ne, je špatný. Dívky by se neměly prát, boj je jenom pro muže. Dívka by v sobě měla mít skinheadského ducha, ale navenek vypadat jako přitažlivá žena. Jako se říká v Bibli: *Je ostudou pro muže, když má dlouhé vlasy, ale slávou pro ženu.* Ženy by měly podporovat skinheadské hnutí sdílením ideálů a nošením jeho odznaků raději než stříháním vlasů nebo nošením těžkých bot. Skinheadské hnutí ochraňuje ženství a dál se tak rozvíjí.“

www.skinheads.net

Nepřipomíná vám to náhodou něco? Nemůžu si odpustit malou vsuvku:

„Rytíři slunečního kruhu zřizují Bundes Mädchen RSK“

(...)

- každá členka musí být připravena na represe současného sionistického systému

- každá členka starší 18ti let se bude snažit založit rodinu a přivést na svět co největší počet (rasově čistých) dětí

- každá členka bude respektovat stanovy strany

(...)

Žena, jakožto nejvěrnější a nejoddanější bytost válečníka, je vtažena do národně sociálního boje spolu se svým druhem a musí mu stát vždy po boku. (...) My nabízíme jistoty a zázemí. (...)“

vybráno z českého náborového letáku Bundes Mädchen RSK, neonacistické

organizace podporující vlastní vězně.

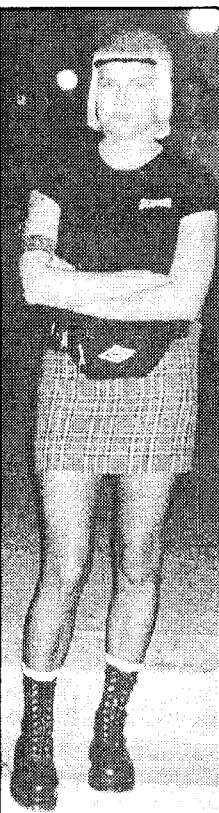
A následuje druhá ukážka:

**SKINHEAD GIRLS – BOJOVNICE
NEBO VĚŠÁKY NA OBLEČENÍ?**

“Sama nevím, kolikrát bude ještě potřeba se tímhle tématem zabývat a kolikrát bude potřeba o něm psát a mluvit. Vždycky, když se v hnutí objeví nová holka, rozhodne si ostříhat vlasy, ošuká nejpopulárnějšího skinheada ve skupině (nebo toho nejhezčího) a pak se diví, proč ji nikdo nebere vážně. Jestli chcete znát pravdu, je to proto, že většina holek nebyla pro tuhle scénu stvořená.

Dobře...některé z vás přestaly číst. To je v pořádku, vy jste taky pro tuhle scénu nebyly stvořené. Holky toho musí dokázat víc než kluci. Nezvedneme takovou tíhu a některé z nás špatně řídí. Tak, teď jsem to řekla! Ale to nejdůležitější, co většina dívek postrádá, je nedostatek sebeúcty. Tím nemyslim, která z vás dokáže být větší svině nebo ZAČNE víc bitek. Myslim ZAČNE, ne je jenom pomůže dokončit.

Tím, že jsem skinhead girl se na mě valí spousta sraček ze všech stran. (Aspoň že když piju, můžu se držet svého vlastního...) Ostatní skinheadi si automaticky budou myslet, že nejsi ani tak drsná, ani tak chytrá, když přijde řeč na scénu. Většina lidí si bude myslet, že když jsi holka, musela ses stát skingirl z nějakýho jinýho důvodu. Buď se snažíš sblatit jednoho z těch skvělejších skinheadskejších kluků (jo, jasně) nebo se snažíš sblatit jednoho z těch skvělejších skinheadskejších kluků. Není přece možný, aby tě bavila muzika nebo zajímal tenhle životní styl.

Ale abych řekla pravdu, tohle je bohužel případ většiny holek, které znám.

Pro ty z vás, které se do scény dostaly jen pro to, aby s nima bylo zacházeno jako se špinou, dobře. Žádný problém, jenom si nestěžujte, že vás nikdo nebere vážně. A připravte se na to, že budete terčem mnoha vtipů. A když se později rozhodnete, že chcete být brány vážně a nechcete už dál fungovat jako “děvky pluku”, pomáhej vám Bůh.

Taky mějte na paměti, že móda je důležitá. Jestli chceš být skinheadem a jsi holka, nauč se proboha oblíkat. Tady nefunguje “vytvoř si svůj vlastní skinheadský styl”. Existuje kód. Nespojuj a nemíchej punk a skinheads. Vyber si jedno z nich.

Jestli chceš nosit síťovaný triko, ujisti se, že není roztrhaný. Treba je to styl, který se ti líbí víc, v tom případě ale zůstaň punkerkou. Můžeš si myslet, že móda tolik neznamena, ale když vidíš rennie s růžovou ofínou v roztrhaných silonkách pod sukní, nenapadne tě, co je vlastně zač?

Znej svoji hudbu...a měj ji ráda. Nezačni poslouchat sračky jenom proto, aby ses zalíbila klukům. Jestli se ti ta hudba nelíbí, možná není tahle scéna pro tebe a neexistuje důvod předstírat, že je.

Buď si jistá svými politickými a jinými názory a stůj pevně za nimi. Všechny musíme někde začít, takže budeš možná ze začátku zmatená a nebudeš si úplně jistá, jaký máš na konkrétní věci názor. Seznam se s co nejvíce různými názory. Ne kvůli “skinheadství”, ale kvůli sobě, proboha!

Ukaž, že stojíš za svými přáteli v každé situaci. Nezačínej zbytečný bitky (alespoň ne

HELMUT NEWTON

24.ledna 2004 zemřel při dopravní nehodě v Hollywoodu světoznámý třiaosmdesátiletý fotograf, proslulý svým kontroverzním dílem, které změnilo pojetí módní fotografie, Helmut Newton. Upřímně řečeno, nevím, jak k němu přistupovat. Zhlédla jsem výstavu, která se konala koncem minulého roku v Císařské konírně (druhá část potom v Leica Gallery Prague). Stále mám však tendence (i po přímém styku s průřezem jeho fotografickou tvorbou) vidět ho dvojnásob: z hlediska uměleckého a potom z hlediska psychologie jeho díla.

Helmut Newton, vlastním jménem Helmut Neustädter, se narodil roku 1920 v Berlíně, v rodině bohatého židovského továrníka. Jeho hlavním zájmem byla od mládí fotografie a jeho snem stát se slavným módním fotografem. Po druhé světové válce, v jejímž průběhu uprel s rodiči do Singapuru a následně do Austrálie, kde tři roky sloužil v armádě, si založil v Melbourne malý fotografický ateliér. Uplatňovat mezi špičkami se začíná už roku 1954, kdy fotí pro časopis Vogue, „nejexkluzivnější módní časopis světa“. Potom už to jde rychle – v roce 1961 se přesouvá z Austrálie do Londýna, dostává zakázky nejen od Vogue, ale i od Les Jardin des Modes, Marie

Claire, Elle, Playboye, ...

Jeho dílo z největší části zobrazuje „sebevědomé lvice salónů, ženy emancipované, často ledově chladné a odměřené, extrémně provokující a používající vypoči-

ZE SKINHEADSKÉHO KOUTKU

Punkáč, skinhead a mod vejdou do baru. Barman před každého z nich postaví pivo, ve kterém plave moucha. Punkáč pivo vypije a moucha je mu ukradená. Mod ohrne nos a pivo vrátí. Skinhead chytne mouchu za křídla a řve na ní: „Vyplivni to, ty svině! Vyplivni to!!!“

Dva skinheadi honí nějakýho chlapíka a když ho konečně dostihnou, říkají mu: „Vymlátíme z tebe duši!“. Chlapík prosí o život a říká: „Prosim vás, jen mi dejte šanci a já udělám všechno, co si budete přát!“. Jeden ze skinheadů mu podává hrací kostku a říká mu: „Tak dobrá, hod' si kostkou, ale jestli ti padne cokoliv mezi jedničkou a pětkou, předem se považuj za mrtvýho.“ „A když hodím šestku?“ ptá se vyděšený chlapík. „Můžeš házet ještě jednou“ odvětí s úšklebkem skinhead.

vybrala a přeložila TONKA ŠIBENICE

Otázka: Jestliže spolu na zadním sedadle jednoho auta sedí skinhead, punkáč a mod, kdo sedí vpředu?

Odpověď: Policista, který je zatknul.

Otázka: Kolik skingirls je potřebujete k tomu, aby zašroubovaly žárovku?

Odpověď: Pět. Jednu, aby to udělala a čtyři, aby o tom napsaly zin.

Otázka: Víš, jak stoprocentně dostaneš jednorukýho skinheada ze stromu?

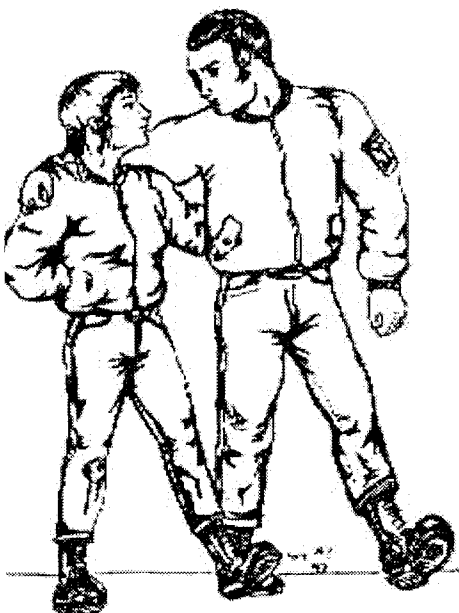
Odpověď: Hodiš mu pivo.

Otázka: Víš, jaký je rozdíl mezi hipíkem a trampolínou?

Odpověď: Než skočíš na trampolínu, sundáš si boty.....

Otázka: V Atlantě stojí třípatrová budova. V třetím patře bydlí skinheadi, ve druhém punkáči a v prvním hipíci. Jednoho dne vznikl v domě požár a všechno shořelo na popel. Kdo to přežil?

Odpověď: Skinheadi. Všichni byli v práci.

pokaždý), ale pomoz' je ukončit.

Nauč se přijmout a uštědřit pár ran. Násilí je součástí téhle scény a jestli chceš být brána jako rovnocenná, musíš se tak chovat.

A nauč se přijmout vtip. Nenech nikoho tak lehce zranit tvoje city.

Přes to všechno, co tu bylo řečeno, ve skinheadském hnutí místo pro holky existuje. Není ho moc, ale je tu. Je jen na tobě, jestli chceš, aby tě ostatní brali vážně.”

Angela, In: Gang up!

skinzine#4, www.skingirlpride.com

Tolik tedy “skinheadský feminismus”. Rozhodně netvrdím, že mi tato ukázka nepříjde v mnoha ohledech kontroverzní. Podřízení a smíření se s “kultem”, ať už v případě kodifikované módy nebo uznání “malého prostoru” pro dívky je patrně snad v každém odstavci. I když je nutné uznat, že spousta lidí (nejen dívek) se stává součástí jakékoliv subkultury nebo politického hnutí opravdu jen proto, aby vypadala zajímavě nebo přinejmenším “drsně” před svým okolím. Taci však většinou velmi brzy odpadnou, když se objeví něco pro ně “zajímavějšího”. Ne všechny projevy skingirls však mají tento ráz. Postupme dál.

SOUČASNOST – SKINGIRL PRIDE

“Bud’ hrdá a nakocej všem prdel. Bud’ skinhead girl!”

Jak že tedy vypadají ty “ostatní” projevy? Ne že by jich bylo mnoho, ale dají se najít zajímavé aktivity provozované skingirls. Především je nutné podotknout, že stejně jako skinheads se i skingirls liší od země k zemi, od města k městu, od jedné k druhé a s tím i jejich názory a priority. U jedné je prioritou hudba, u jiné psaní článků nebo politika (i když to je zrovna zcela výjimečný jev) a u další třeba vůbec nic.

Spolu s vývojem scény se ale i u skingirls rozvíjí činnost, v některých případech směřovaná do velmi zajímavých oblastí.

Nejvýraznější aktivity či odkazy na ně jdou nalézt na internetu. Asi nejčastěji navštěvovanou stránkou je mezinárodní, v Německu vytvořená stránka Skingirlpride

(SGP), která má zároveň i nejširší tematický záběr: kromě obligátních a již zmiňovaných fotografií zde najdete povídky, jejichž autorkami jsou rennie, odkazy na dívčí skinziny, seznam knihkupectví, kde seženete knihy se “streetkids” tematikou, kvalitní chat, na který jsem se přihlásila trochu se strachem, ale hned první týden mě přesvědčil, že to nebyla ztráta času. Objevovali se na něm zajímaví lidé (mimo jiné i jedna americká riot skingrrl) i názory, kromě jiného se často řešilo i postavení žen a dívek v této subkultuře,

s nímž byla většina nespokojená. (Že by první krok k obratu k lepšímu?). Ještě jedna věc mě upoutala, a to průvodce po evropských zemích, obsahující seznam míst, která je dobré navštívit. Všudypřítomná móda samozřejmě nechybí.

Jinou velmi zajímavou stránkou je *Camden Town* zine, který sice není výhradně dívčí, ale zdejší Skingirl Corner nabízí spoustu povídek a výtvarných prezentací skinheadských umělek a umělců. Mimochodem i obrázky v tomto článku jsou odtud. Kromě toho je zde umístěna řada rozhovorů s rennies, které jsou ve scéně nějakým způsobem aktivní. Za poslední dva měsíce, kdy jsem se na stránku pravidelně dívala, se seznam úspěšně rozrůstá... Zinů je na internetu samozřejmě víc (například zin *Knuckle Girl*), ale myslím, že by bylo nudné předkládat tu sez-

namy. U literární tvorby ještě zůstanu – zaujal mě pokus jedné francouzské skingirl vytvořit jakousi knižní kompilaci a životech skingirls ze všech koutů světa. Nu, doufejme, že nezůstane se svým projektem bez pomoci!

Další záměry v oblasti, ve které se rennies z celého světa,

ale především z USA a, poměrně překvapivě, z Rakouska angažují, je hudba – její vydávání a kapely. Z každé země budu jmenovat jednoho zástupce, tedy spíš zástupkyni. V Rakousku je to kolektiv Bootgirls Bussines, který kromě vydávání hudby dělá i hudební zin a v USA Helen of Oi Records, což je v podstatě one woman show, která vydává hudbu z celého světa a organizuje v Kalifornii mnoho koncertů.

Co se organizovaných politických aktivit a nějaké vyhraněné názorové profílce týče, není to z informačního hlediska žádná sláva. Samozřejmě na celé čáře vede antifašismus, ale to je celkem logické a není k tomu potřeba velkého zjišťování. S levicově či přímo anarchisticky orientovanými rennies jsem se v podstatě setkala jen na chatu skingirlpride, ale bylo to setkání příjemné. Ale všechno se může změnit a nemusí to trvat ani tak dlouho, jak to v současné chvíli vypadá. A právě takto orientované chaty tomu mohou výrazně napomoci.

SLOVO ZÁVĚREM

Spousta z nás může sdílet oprávněný pocit, že ruku v ruce se skinheadským hnutím jde machismus a patri-

SKINGIRLS VOICE

SKINGIRLS
REVOLT

archát. Mít pocit je jedna věc, ale snažit se něco změnit je věc druhá.

Na tomto místě svůj miniekurz mezi současné skingirls ukončím. Zčásti proto, že už nemám více informací, které bych použila a opakovala bych se a zčásti proto, že se budu těšit na další rozvoj této části skinheadské subkultury, abych pak mohla napsat k tomuto článku pokračování, obohacené o nové postoje a aktivity, které jistě brzy přibudou.

text a překlad TONKA
ŠIBENICE

zdroje:

www.punkoi.co.uk
www.skinheadnation.com/sharpskinheads.htm
www.skinheads.net/papaskin
www.aussieskins.tk - Bootgirls Bussines
www.boot.live.com.au - Bootgirls Bussines
www.knucklegirl.com
www.skinheadgirlwarrior.cjb.net - Helen of Oi! Records
www.skingirlpride.com Skingirl Pride
www.iespana.es/camdentown/9skingirlcorner.htm - Camden Town zinc
www.iespana.es/camdentown/skinart/estrella.htm - obrázky
<http://skingirls.narod.ru>
<http://geocities.com/skingirlseurope>
<http://membres.lycos.fr/skinheadgirls>

- plánovaný knižní projekt

LILITH

V minulém čísle byla Lilith zmiňována v článku o dějinách prostituce jako „patronka“ feministek. Protože nebylo v onom článku upřesněno, kdože Lilith vlastně byla, a také protože může být Lilith v některých subkulturách jednou z mála „emancipačních vzorů“, díky kterým si slečny v těchto subkulturách uvědomují svou vlastní cenu nepodmíněnou „atraktivností“ pro svého partnera, nedalo mi to a rozhodla jsem se o ní napsat více.

Podle hebrejské báje byla Lilith první ženou, která spatřila světlo světa. Bůh ji stvořil pro Adama, neboť pochopil, že Adam, který převyšuje svým intelektem všechny ostatní tvory, potřebuje někoho sobě rovného.

Tak se tedy Bůh rozhodl přeměnit plameny ohně v ženu. Lilith byla velmi krásná, tak nádherná, že Adam při pohledu na ni oněměl a okamžitě se do ní zamiloval. Lilith však snášela projevy Adamovy posedlosti její krásou s ironickým úšklebkem. Hliněným Adamem, který se před ní plazil a byl ochoten pro ni udělat naprosto všechno, opovrhovala. Fyzický kontakt s ním odmítala tak důsledně, že se Adam vydal žalovat na Lilith Bohu. Ten Lilith pokáral a Lilith slíbila, že bude Adama poslušná. Po Adamových pokusech donutit Lilith k tomu, aby se mu poddala a nechala ho „užívat“ její krásy, však Lilith od Adama utekla a ten ji našel v oběti d'áblův.

Bohu tedy nezbylo než stvořit druhou „první ženu“ z materiálu méně ušlechtilého – z Adamova žebra. Eva nebyla tolik krásná a magicky svůdná jako Lilith, zato však bezmezně obdivovala Adama, kterého následovala kamkoli se hnul.

Lilith a Eva jsou protiklady, které údajně tvoří celek ženské duše. V každé z nás je d'áblova milénka Lilith i Eva naivně milující a oddaná, jako pes poslušná. Říká se, že muži po vzoru Adamově stále milují Lilith, Eva je však jejich společníci v životě, kterou sice nemilují, zato si jí však cení pro její „užitečnost“.

Lilith je označována za matku čarodějnic. Bývá zobrazena jako had s ženskou hlavou, který svádí Evu k prvotnímu hříchu nebo jako nahá žena ovinutá hadem, protože ji ještě v ráji had-pokušitel upoutal – jím byla potom uvedena na „cestu hříchu“.

V astrologii je „Lilith“ nazývána Černá Luna, což je specifický fiktivní bod na oběžné dráze Měsíce kolem Země; přesněji jde o druhé ohnisko měsíční dráhy (první ohnisko je Země).

ANČA GILOTINA

vokativních" šatech mělo přispět k rozhodnutí, zda to bylo obtěžování „vítané“.

- Byla oblečená provokativně?
- Její obhájce v rozčilení řekl, že „Meehelle Vinson byla *oblečená*“. Její krásu v oblečení uznali za důkaz, že znásilnění svým zaměstnavatelem sama uvítala.
- Takže ženské, ale ne příliš.
- Pozor - v případě *Hopkins vs. Price-Waterhouse* byl pan Hopkins upřen nárok na partnerství ve firmě, protože se potřebovala „naučit kráčet ženštěji, mluvit ženštěji a oblékat se ženštěji“ a „nosit make-up“.
- Možná si to partnerství nezasloužila?
- Ze všech zaměstnanců zabezpečovala nejvíce kontraktů.
- Hmm. Takže něco trošku ženštějšího.
- Ne tak rychle. Policistku Nancy Fahdl pro-

správné oblekání tě může tak vyčerpat, že na práci ti už nezbydou síly...

pustili, protože vypadala „příliš jako dáma“.

- Dobře, takže méně ženské. Setřela jsem si z tváře růž.

- Můžete přijít o práci, jestli nebudete nosit make-up. Viz případ *Tamini vs. Howard*

Johnson Company, Inc.

- A co tohle, trochu ... jako žena?
- Lituji, mohou vás propustit, pokud se budete oblékat jako žena. Rozhodnutí v případě *Andre vs. Bendix Corporation* znělo, že „není vhodné, aby se vedoucí pracovnice ženského kolektivu“ oblékala jako „žena“.
- Tak co mám dělat? Mám si obléct pytel?
- Ženy v případě *Buren vs. City of East Chicago* se musely „obléct tak, aby se zahálily od krku po paty“, protože muži na pracovišti byli „svým způsobem nepřijemní“.
- Je řešením předepsané oblečení?
- Nespoléhejte se na to. V případě *Diaz vs. Coleman* krátce sukně nařídil zaměstnavatel, který údajně sexuálně obtěžoval zaměstnankyně, protože se tomu podřídily.

Bylo by to směšné, kdyby to nebyla pravda.“

(Wolf, Naomi: *Mýtus krásy*. Aspekt, Bratislava 2000, str. 43-44)

Tento mechanismus samozřejmě nefunguje jen v případě zaměstnání, hodnocení ženy na základě vzhledu se děje každý den ve všech možných situacích. Uvědomila jsem si to při shromažďování podkladů pro článek o ženách v hip-hopu. Internetové diskuse jako jediné téma ve spojení s ženami našly vzhled, a také je za něj pranýřovaly, ať už se dívky oblékaly jakkoli: „barbíny“ v přiléhavém oblečení byly hloupé, „šlapky na mejdanech“, dívky v širokém hip-hopovém oblečení zase nebyly atraktivní (= nestály za nic).

A tak si kladu otázku: dá se z téhle pasti vůbec uniknout? Ať udělám cokoli, budou mě vinit. Jak se zachovat? V případě ženského vzhledu neexistuje presumce nevinny.

EMČA REVOLUCE

RADY A POKYNY PRO MLADOU NEVĚSTU... RUTH SMYTHERSOVÁ

Rady a pokyny pro mladou nevěstu, která se chová a jak zacházet s intimními a osobními vztahy ve svazku manželském ke prospěchu nezrušitelnosti této požehnané svátosti a pro slávu boží.

Napsala Ruth Smythersová, milovaná žena reverenda L.D. Smytherse, pastora arkadijské metodistické církve, při výročním regionálním shromáždění. Vydáno léta páně 1894.

Pro citlivou mladou ženu, které se dostalo řádné výchovy, jest svatební den paradoxně dnem nejšťastnějším a nejhrůznějším zároveň. Kladným okamžikem jest svatba sama o sobě, kdy je nevěsta středem pozornosti a odehrává se krásný, Bohem požehnaný ceremoniál, který symbolizuje její triumf nad mužem, kterého si k sobě připoutala, aby vyplňoval všechny její tužby po zbytku života pozemského.

Zápornou chvílí jest pak svatební noc, kdy se nevěsta musí vykoupiti takřkajíc tím, že bude poprvé čelit hrůze sexuální zkušenosti. Za těchto okolností poslyšte, drahá čtenářko, šokující pravdu. Některé ženy očekávají zkoušku ohněm o svatební noci s radostí, takových pocitů se vyvarujme! Sobecký a tělesně založený manžel může lechce takového nevěstina smýšlení zneužít. Nikdy by nemělo upadnouti v zapomenutí jedno zásadní pravidlo manželství: dávat se musí pomálu, zřídka, a hlavně s nechtí. Jinak by se mohlo přihoditi, že manželství stane se místem pro ukájení živočišných tužeb.

Na druhou stranu, utlačování nevěsty nemusí vždy zacházet do krajnosti. Ačkoli je sex v tom nejlepším případě odporný a v nejhorším případě bezbožný, bolestivý a ponižující zážitek, musí se přetpět, a ženy tak čini od počátků věků. Odměnou budiž jim svátost monogamního domova a dětí, jež touto cestou vznikají.

Pro nevěstu je ve většině případů zbytečné bránit se ženichovým započínáním sexuálního aktu. Ideálním manželem byl by ten, kdo by k své ženě přistoupil pouze na její vlastní žádost a pouze z důvodu zploditi potomstva. Takové jemnosti a nesobeckosti však od průměrného muže očekávat nelze. Většina mužů, pokud nežije v sebezapření, bude sex vymáhati téměř denně. Moudrá nevěsta statečně protřpí nejvýše dva sexuální zážitky týdně v prvních měsících manželství a postupem času by se měla všemi možnými způsoby snažiti, aby se četnost styků snižovala. V tomto ohledu se použití dá předstíraná nemoc, ospalost či bolesti hlavy. S úspěchem se setkávají také večerní hádky, škorpění, popichování, sekýrování a hašteření zhruba hodinu předtím, kdy obvykle započíná svádění.

Chytré ženy mají v zásobě novou a lepší metodu, jak odmítnouti a odraditi manžela s jeho milostnými návrhy. Dobrá manželka může čekat, že do konce prvního roku manželství se jí podaří snížit četnost intimních sblížení na jedno týdně a do konce pátého roku svazku manželského na jedno měsíčně. Mnoha ženám se podařilo do desátého výročí sňatku poroditi děti všechny a docíliti úplného ukončení sexuálního vztahu se svým manželem. V tomto období se mohou spolehnouti, že láska k dětem a společenský nátlak jejich muže doma udrží. Tak jako si moudrá nevěsta vždy ví rady, jak udržet četnost

pohlavních styků co nejnižší, stejnou pozornost musí věnovat také tomu, aby to byla ona, kdo řídí druh a stupeň styku. Většina mužů jest od přírody spíše perverzní, a když žena vyjde i jen půl kroku vstříc, může to znamenat příval nejodpornějších výmyslů jeho. Třeba mimo jiné provozovat normální sex v nenormálních polohách, dotýkat se ženina těla ústy a své odporné vzrušené tělo nastavovat k ústům své ženy. Když jest muž odmítán, začnou se projevovat nechutné mužské zvyky, ke kterým jest v takové situaci každý manžel náchylný. Mluví o sexu, čte příběhy o sexu, je často nahý, prohlíží si fotografie nebo kresby znázorňující nebo připomínající sex. Moudrá nevěsta nikdy nedovolí, aby její muž viděl její tělo neobléčené, a nikdy nedopustí, aby on ukazoval své vysvětlečené tělo jí.

Pokud se sexu nejde vyhnouti, jest nezbytno, aby se provozoval v naprosté tmě. Spousta žen považuje za rozumné a užitečné nosit silnou bavlněnou noční košili a manžela oblékat do řádného pyžama. Noční úbory si manželé obléknou každý v jiném pokoji a při pohlavním aktu si je nemusi svlékat, tudíž dojde k nejnutnějšímu odhalení těla. Ve chvíli, kdy má nevěsta obléčenou košili a zhasla už všechna světla, postaví se tiše k posteli a očekává svého ženicha. Ten když tápavě vstoupí do místnosti, neměla by žena vydávat žádného zvuku, neboť by tomu mohl porozumět jako povzbuzení. Měla by ho nechat tápati ve tmě. Vždy jest naděje, že třeba zakopne a způsobí si malé zranění, kterého by mohla žena využít jako výmluvy a odepřít mu pohlavní styk.

Když ji najde, měla by manželka ležeti co nejtoporněji. Jakýkoli tělesný pohyb z její strany by si mohl optimistický manžel vyložit jako vzrušení sexuální. Pokud se ji

chystá políbiti na rty, stačí, když trochu stočí hlavu, a jeho polibek skončí někde na tváři. Pokud se ji chystá políbiti ruku, měla by ji sevřít v pěst. Pokud ji nadzvedne noční košili a pokusí se ji políbiti kdekoli jinde, měla by si ji okamžitě stáhnouti, kam patří, a vyskočiti z postele se slovy. Že ji příroda volá tam, kam musí i král. Tohle určitě potlačí jeho touhu líbat zakázaná území. Když se manžel snaží ženu svést necudnými řečmi, vymyslí si nějakou nesexuální a triviální otázku, kterou mu z ničeho nic položí. Jakmile muž na ni odpoví, měla by udržovat konverzací na ono téma, i kdyby bylo sebenicotnější. Nakonec manžel pochopí, že když vyžaduje pohlavní styk, musí v tom pokračovat jen bez milostné přípravy. Moudrá žena si nenechá vyhnout noční košili dále než k pasu a dovolí nejvýše, aby si muž rozepnul poklopec u pyžama, aby mohlo dojít ke spojení. Manželka jen po celou dobu, co on funí a vzdychá, úplně tiše nebo si bručí něco o domácích pracích. A hlavně musí ležeti úplně nchybně a nikdy za žádných okolností nezamručí ani nezasténá, dokud styk neskončí. Ihned jak muž dokončí pohlavní akt, začne ho moudrá žena sekýrovat stran drobných úloh, které si přeje, aby ráno vykonal. Spouště mužů přináší největší sexuální uspokojení právě to poklidné konečné vyčerpání těsně po pohlavním aktu, a tak je pro ženu nutno zajistit, aby v takové chvíli nenastal okamžik klidu, který by si manžel vychutnal. Jinak by mu to mohlo dodat odvahy, aby se znovu pokusil o pohlavní sblížení.

Manželka může být ráda za jednu povzbudivou skutečnost. Celý život vychovávala jejího muže škola, církev, jeho rodina a společnost okolo něj k pocitu viny pro jeho pohlavní touhy. Přichází tedy ve svazek manželský kajicně a studem zahalén, už napůl přemožen a zdolán. Moudrá žena se chopí takové výhody a pozvolna sleduje svůj cíl: nejdříve omezování ve svůj prospěch a poté svého manžela úplně oprostí od sexuálního vyjadřování. Nikdy by nemělo upadnouti v zapomenutí jedno zásadní pravidlo manželství: dávat se musí pomálu, zřídka, a hlavně s nechutí.

převzato z www.csaf.cz

co na sebe? zeptejte se právníka

Mýtus krásy nám všem uchystal důmyslnou past. V současné společnosti se však jeho pravděpodobnější obětí stanou ženy, kterým se odmala vštěpuje, že vzhled je konstitutivní složkou jejich osobnosti, takže pokud chtějí být uznávány, měly by se snažit být co nejkrásnější. A tak se ženy líčí, shánějí módní oblečení, chodí ke kadeřnicím, nakupují kosmetiku a parfémy, hubnou a odstraňují zrohovatělou kůži, lupy a celulitidu a směřují k dokonalosti. Ale najednou zafunguje mechanismus pasti mýtu krásy a něco se změní. Příliš dokonale vyhlížející žena je náhle ostouzená, nařčená z hlouposti a povrchnosti, někdy ji třeba říkají i kurva - jak se to hodí.

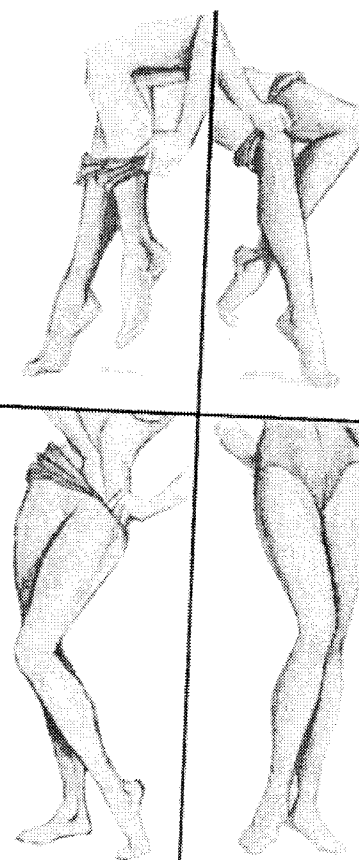
Dochází ke zvláštní viktimizaci, již se jako ženy málokdy úplně vyhneme. Kritizují nás za to, že nevypadáme dost „žensky“ i za to, že takové jsme až příliš. (Mužský) svět chce blondýnky, ale zároveň jim vyhrazuje místo na hranici intelektuálního minima. A tak ve svém reálném životě musíme balancovat mezi krásou a inteligencí, jako by tyto dvě vlastnosti stály v případě žen v protikladu. Literární zpracování snahy ustát pnutí mezi

nedostatkem a přemírou „ženskosti“ přinesla Naomi Wolf. Nevyhovující výška hladiny „ženskosti“ může být i důvodem k vyhození z práce, jak dokládá následující úryvek. Precedenční právní systém platný v USA v tomto případě past mýtu krásy navíc legalizuje.

„Představme si z a m ě s t n a n o u Američanku, jak stojí před svým šatníkem a hlas právního zástupce jí radí ohledně každého kusu, který vytáhne ze skříně.

- Takže něco ženského, v souladu s rozhodnutím v případě Craft (Craft ztratila práci, protože byla příliš „stará“, příliš „ošklivá“, „neženská“ a nevhodně se oblékala, pozn. ER)? ptá se žena.

- To byste si o problém přímo koledovala. V roce 1986 ve Washingtonu Mechelle Vinson obžalovala svého zaměstnavatele, pojišťovnu Meritor Savings Bank, z diskriminace na základě pohlaví. Jako důvod uvedla, že ji šéf sexuálně obtěžoval tak, že se ji dotýkal, obnažoval se před ní a znásilnil ji. Vinson byla mladá, „krásná“ a pečlivě oblečená. Soud rozhodl, že její vzhled mluví proti ní. Svědectví o jejích „pro-

povědomí alespoň klubovýho publika, jsou podle mě vnímány jako osobnosti. Něco uměj, proto jsou uznávány. Já myslím, že se o nějaký "český ženský rockový scéně" ani nedá mluvit. Zatím!

9. A jak vůbec hodnotíš současnou situaci na české hudební scéně, co se "genderově disbalance" týče?

Je to špatný – hlavně to, že většině lidí ani nepřijde divný, že je holek-muzikantek tak málo. Chlap-rocker je něco neutrálního, nad tím se nikdo nepozastaví. Když hraje ženská, už je to něco zvláštního. Nechej být vnímána jako nějaká atrakce. Nedávno se nás po koncertě jeden kluk ptal, jestli já s Lenkou hrajeme na playback, že se mu nechce věřit, že by jsme to mohly hrát my samy. Nevím, k čemu je při hraní dobrý penis. I když se vlastně říká, že rock musí

mít koule... :-)

Smutnej fakt ale je, že dost holek jde místo na zkoušku radši na rande. Nemaj tu vůli několik let drtit stupnice... Projekt LGR! se proto mimo jiné snaží motivovat mladý holky, který s muzikou třeba teprv začínaj, aby na sobě pracovaly a nenechaly se odradit tím, když jim někdo tvrdí, že ženská rock hrát dobře nemůže. Mělo by nás bejt víc, když bude větší konkurence, věřím tomu, že bude rock v podání ženských kvalitnější. Nebude stačit umět jen pár akordů a spoléhat se na to, že dívčí kapelu pořadatelé vezmou, protože jsou to holky – jako zpestření programu, jako tu atrakci. Pokud to takhle některý berou – jako že jsem se s tím setkala ani se nedivím, že se na nás pak některý muzikanti koukají s despektem.

10. Je nějaká otázka, na kterou jsem se tě měla zeptat, ale nezeptala? Pokud ano, polož si ji a zodpověz. Pokud ne, máš teď prostor, abys promluvila k masám;)).

V současné době s kolegyněmi připravujeme vše potřebné k založení občanského sdružení, které bude mít zhruba stejné cíle a aktivity jako teď Let Girls Rock!. Bude to každopádně znamenat víc práce než doposud, ale doufám, že se to jednou zúročí. Ráda bych proto vyzvala čtenářky a čtenáře Bloody Mary ke spolupráci, protože čím víc nás bude, tím větší je šance, že se český ženský rock stane uznávaným pojmem.

díky za rozhovor
ptala se Jitka

V případě zájmu o další informace, prosím, kontaktujte:
Michaela Formanová,
tel.: (+420)723/010340,
e-mail: letgirlsrock@centrum.cz

FATÁLNÍ FÁMY

Koncem roku 2003 vydalo Argo sbírku ženské umělecké skupiny Fatální fámy. Skupina vznikla roku 2002 a skládá se ze tří básnířek – AnnaGramová, Johanka Katová a Ropa Interior – a jedné fotografky blue. Sbíрка se nese název Herstorky a na úvod si v ní přečtete womanifest, tedy prohlášení, kde autorky vymezují svou tvorbu i přístup k životu (a mužům) obecně. Výbory z děl jednotlivých autorek (Malá čarodějna – JK, Podstatná přídavná jména – AG, Tortilly s panenkovým pyré – RI) jsou proloženy fotografiemi blue a samotná kniha má velmi zajímavý design (kroužková vazba, neobvyklý formát).

Tolik velmi stručný úvod, dále pro vás máme ukázky z díla všech tří básnířek a životopisy Johanky Katové a AnnaGramové.

ROPA INTERIOR:
ROMANCE PRO ŠKODOVKU
Za kolíček za faldíček
Oběšená
Citera od kosti Z hrozna mžena
Zpíjí se hořkostí fernetu světa
Upíří šíří upíří šíří
Přibližně jižně od kostela
Masturbace jedna báseň
Jaro jí taky neudělá

ANNAGRAMOVÁ:
SLADKÁ FENOMENOLOGICKÁ
Jsem třítina větrem se klátící -
kdekoli na poli,
v Teplicích, v zimnici.

Jsem třítina neposečená -
svěcená, i když svlečená.

Jsem třítina rafinovaná,
sladká, byť neochutnaná.

Jsem třítina rafinovaná,
pro tvůj rum vypěstovaná.

Na polích puebla Escobal -
tak
proč, když jsem famfatar?

JOHANKA KATOVÁ: MLADIČKÁ

Škvírami skořápek ve mně
Táhnou tě tepnami pevně
Provaží temnými
Táhnou tě, tělo
Krvavé tělo
Klínem mým ubohš

ANNAGRAMOVÁ: VLASTNÍ ŽIVOTOPIS
1971

zrozená z matky, zapomenuté od pátku v
nepoužívaném patře porodnice a posléze
nalezené uklízečkou

1977
počátky písemné tvorby; značné problémy
s velkým psacím G

1979
zakládám soukromý hřbitov domácích
mazlíčků, pohřbívám kocoura Davida a
sbírám zesnulé hlodavce, které také

pohřbívám
1986
počátky básnické tvorby; značné problémy se vším, co se týká básnické tvorby
1989
počátky studia žurnalistiky a ranná publicistická činnost; značné problémy s žánrem causerie a enterfillet
1990
píšu črtu o soukromém hřbitově domácích mazlíčků; publikuji svou první novinovou zprávu v celostátním deníku o výrobě sádkokartonu; první pochybnosti o kvalitě sádkokartonu a o tom, že média slouží zprostředkování pravdy
1991
přetrvávající neschopnost identifikovat v okolním světě pevný řád věcí
doslýchám se, že se pravděpodobně nejedná o adolescentní tápání, ale o projev postmoderní mentality; prudká identifikace s postmodernismem
1991
hubnu o 22 kg
1992
obdivuji italská saka a originalitu myšlení profesora Bělohradského
setkávám se s osudovým mužem č. 1, který mě nechce, leč využívá k drobným pochůzkám
1993
tloustnu o 8 kg
1994
pobyt v Londýně
díky stipendiu T. G. Masaryka se seznamuji s knihou All Men are Bastards
díky stipendiu T. G. Masaryka zjišťuji, že prof. Bělohradský toho většinu oprásknul od Lyotarda, Derridy, Deleuze a Guattariho
1995
hubnu o 12 kg
1996
seznamuji se s osudovým mužem č. 2, který mě chce; na rozdíl od jeho manželky a vnuků
1998
tloustnu o 6 kg

zevrubně se seznamuji s dysfunkcí prostaty
seznamuji se s osudovým mužem č. 3, který mě nechce (ani využívat k drobným pochůzkám)
1999
dále hromadím zkušenosti o dysfunkci prostaty
2001
seznamuji se s osudovým mužem č. 4, který mě nechce
2002
seznamuji se s osudovým mužem č. 5, který mě nechce
1994 – 2003
soustavně přemýšlím, zda titul knihy All Men are Bastards je přehnaný
ustaluji se na značce cigaret Gauloises
zbavuji se závislosti na červeném vínu; dostávám se těž k bílému vínu; ginu; fernetu; kubánskému rumu a když doma maminka nemá nic jiného, tak k ořechovému likéru
nepravidelné střídání citových epoch, doprovázené soustavnou proměnou názorů na to, jak výstižný je název knihy All Men are Bastards

JOHANKA KATOVÁ: VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

Johanka Katová, normalizačním boomem v nůžkách Ryb a Berana osvětlená, s číslem 9 v nohách a pahrbkem geniality v hlavě. V rodině budoucích bílých cikánů zatím prvorozená, prskající černým Kladnem odkojená, první své roky hlavou dolů na větvích a hrazdách svěšená, dědově psacímu stroji na pár měsíců zasvěcená a knihou o Medvídkovi pak v okolí proslavená, coby teenager za bratra svých bratrů sebevnímaná a považovaná, mezi recitující pusy a skákající kolena rozpolcená, s první menstruací na Hrabětovi, Kainarovi a Nezvalovi závislá. A od té doby střídavě nesvá - světem umláčená, a střídavě svá - náramky od čarodějnic chráněná, s vousem pak ničí a tím víc od světa a tím víc v písmenkách.

zpracovala ER

4. LGR! se hlásí k Riot Grrrls, jejichž kořeny jsou ve velké míře v hudbě, ale RG také bývaly dosti ostře politicky vyhraněné: snažily se bojovat proti sexismu i kapitalismu, některé byly přesvědčené vegetariánky i anarchistky. Sdílíš ty podobné názory? Ne, jsem hodně pragmatická a tyhle hnutí mi přijdou dost utopický. Mně stačí ten feminismus... :-)

Věřím tomu, že se u nás vnímání ženské a mužské role brzy změní. To bych se jinak rovnou místo práce na projektu LGR! mohla radši věnovat vaření nebo pletení.

O RG jsem se dozvěděla až asi před rokem na internetu a okamžitě mě to chytlo. Byla jsem přizvaná ke členství v diskusním fóru Riot Grrrls Europe, kde holky (ale i kluci riot bois) z různých států spolu komunikují, předávají si zkušenosti, diskutují o věcech spojených s gender tematikou. Je to skvělejší pocit vědět, že někde na druhém konci Evropy jsou lidi s podobnými názory, který chtějí něco změnit a taky pro to něco dělat. Je v tom takový spikleneckví, který u nás právě moc necítím.

5. Myslíš, že je reálná šance, aby se hnutí Riot Grrrls u nás rozrostlo ve větší míře, nebo se omezí jen na pár chvályhodných, ale osamělých aktivit?

I za těch pár osamělých aktivit bych byla ráda. Myslím, že jsme dost poznamenaný komunismem, že lidi mají nedůvěru k různým hnutím, heslům, revolučním myšlenkám. České člověk nechce moc vybočovat z řady. A spousta ženských se pořád ještě bojí, že když se přihlásí k feminizmu, nebude atraktivní pro chlapy.

6. Hraješ v heavy-rockové kapele Toy. Jaké

máš ty osobně jako holka zkušenosti s "mužskou" rockovou scénou?

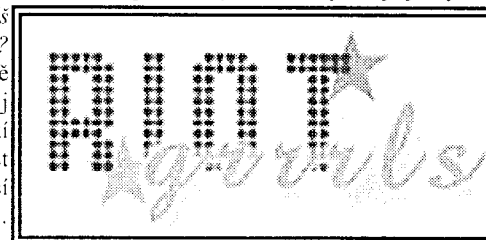
Řekla bych, že je to stejný jako všude jinde. Záleží na tom, jak se chováš ty, co si necháš líbit a co ne. Když nebudu vědět, kam se strká jack, je jasný, že si chlapi řeknou: "No jo, ženská.". Nebo když se budu na nějakého producenta přiblížit, že to na mě zkusí. Já mám zkušenosti celkem dobré.

7. Loni jste s Toy hráli na Babyfestu. Je to česká varianta zahraničního Ladyfestu? Jak ho hodnotíš – myslíš, že přispívá k podpoře a zviditelnění žen-hudebnic?

Já jsem do Toy přišla až těsně po Babyfestu, právě tam jsme se s Lenkou Vaňousovou (zakladatelka kapely), se kterou jsem už dřív hrála, dohodly, že s nima začnu hrát. A to je přesně to, o čem by Babyfest měl být – "vyprovokovat" k dalším aktivitám, probudit zájem ženských o hraní. Sešlo se tam spousta pražských muzikantek a byla tam fakt super atmosféra. Varianta Ladyfestu to myslím nebyla, to by ses musela zeptat jeho organizátorek J. Henychové a M. Porkertové. Kdybych něco takového pořádala já, určitě bych chtěla, aby to Ladyfest byl. V tomhle jsme docela pozadu a měli bychom to napravit.

8. Toto číslo BM je o subkulturách a o tom, jak si v nich stojí holky. Kdybys měla rockovou scénu srovnat s nějakou jinou subkulturou (založenou na specifickém hudebním stylu), jak bys ji hodnotila? Myslíš, že si za poměrně dlouhou dobu existence rockové scény ženy zde vydobýly nějaké významnější postavení?

Tak k tomu já nemůžu nic říct, protože nevím, jak je to jinde než na scéně rockové. Ženy, hlavně zpěvačky, který už vešly do

LET GIRLS ROCK

Aktivitou, kterou vám chceme představit, je velice zajímavý český projekt Let Girls Rock, podporující ženy muzikantky a hlásící se k Riot Grrls. Více už vám poví jeho zakladatelka Míša.

1. Můžeš projekt Let Girls Rock! představit? Kdy a proč vznikl, atp.?

Let Girls Rock! je neziskový projekt, zabývající se činností dívčích skupin a žen na české rockové scéně. Jeho vizí je, aby se dívčí rockové kapely a ženy v rocku, zejména instrumentalistky, začaly považovat za plnohodnotnou součást české rockové scény a nebraly se jen jako zpestření a ozvláštnění této "mužské" domény, jak je mnohými rocková muzika chápána.

Mezi aktivity LGR! patří vyhledávání rockových muzikantek, zprostředkování komunikace mezi nimi, informování o činnosti stávajících dívčích skupin, pořádání společných koncertů či poradenské služby začínajícím. Založila jsem jej v létě 2001. Webové stránky tohoto projektu (<http://www.rockerka.com>) slouží jako informační server a komunikační křižovatka nejen pro muzikantky samotné, ale také pro příznivce ženského rocku.

2. Pokud vím, zabýváš se gender studies. Co bylo první: pocit nerovnosti v rockové scéně a následně zájem o genderovou problematiku, nebo ses díky feminismu začala dívat na rockovou scénu jinýma očima?

Když jsem začala před sedmi lety hrát v první kapele, ještě jsem netušila, co je to feminismus. Musím přiznat, že jsem si taky jako většina ostatních myslela, že jsou to nějaké ženské, co nemají moc rády chlapy. Vliv médií je opravdu silný a člověk má tendenci tomu, co nám předkládají, věřit. Na

Fakultě humanitních studií UK, kterou jsem studovala, jsem chodila na několik seminářů o gender studies a feministické sociologii a až teprve tehdy jsem se na ženy v rocku začala dívat jinýma očima. Ráda bych za to poděkovala PhDr. Havelkové a PhDr. Čermákové.

3. LGR! provozuje databázi hudebnic. Jak se ti spolupracuje s ženami v rocku? Hláš se samy, mají potřebu se současným stavem scény něco dělat, sdružují se?

Databázi se to zatím moc nazývat nedá. V seznamu, který na svých stránkách mám, je dneska šestnáct muzikantek. Znáám jich víc, i osobně, ale mám pocit, že je právě ženské "spolkaření" moc neoslovuje. Jako nevýhodu vnímám taky to, že projekt LGR! byl doposud pouze mojí aktivitou. Ale to se doufám změní.

Míša

NAŠI MILÍ A VĚRNÍ, NAŠE MILÉ A VĚRNÉ.

jak sami/y víte, váš oblíbený časopis (BM) je časopisem velkých změn, a proto vás nepřekvapí, že trička, nášivky a nálepky, které jsme oznamovaly v minulém čísle, nakonec dopadly zcela jinak. Trička máme, ale s "culikátou lebkou", dále pro vás náš skvělý příspěvovatel vymyslel a zařídil vyšívané nášivky s logem BM, na tištěné nášivky (s Barbie) se teprve chystáme a nálepek máme dva druhy.

nálepky

WARNING

GIRL POWER

riot grrrl

TRIČKA S PIRÁTKOU

Dámská projmutá:

Šedá, černá, khaki + bílý potisk
Červená, bílá, šedá, modrá, růžová, žlutá, fialová atd. + černý potisk

Klasická téčka:

černá + bílý potisk
200,- + pošta
BloodyMary, PO BOX 223, Praha 1, 111 21, bloody-mary@bust.com, další prodejní místa v seznamu dister na str. 70.

ZA SVĚT BEZ MORÁLNÍHO ŘÁDU

ALENKA V ŘÍŠI DĚSŮ

"Užasně! Ohromující! Sokující! Rozhodně si nesmíte nechat ujít!"

Salón, čtvrtěční kulturní příloha deníku Právo, 30.2. 2004

"Konečně jsem se dozvěděla, jak to se mnou doopravdy bylo!"

Alenka (před zrcadlem)

"Já jsem vždycky tvrdil, že jsem normální..."

sochař Pavel Opočenský

"Sex, drogy a násilí – téměř na každé straně!!! Povznášející zážitek!!! Uvažuji o dramatickém zpracování pro divadlo!"

Alois Stránský, zastupující dramaturg ND

V nejbližších dnech vyjde v redakční koprodukcí Bloody Mary a Solidarity brožura obsahující texty, které byly původně publikovány ve francouzském časopisu *Troploin*.

G. Dauvé, spoluautor obu textů, by již neměl být českému čtenáři neznámý. Tiskem u nás již vyšlo Kudy kam, světe? a několik dalších textů bylo uveřejněno na alarm.solidarita.org.

Morálka!? Sex!? Co všechno nám kapitalismus vzal? Čím nás omezuje? Do čeho nás tlačí? Nečekejte konkrétní odpovědi, spíš soustu nových témat ka zamyšlení, které vám po přečtení těchto textů zcela jistě vytanou na mysl!

vydavatelé

k dostání:

Infocafé Krtkova kolona, Sochařská 6, Praha 7

Bloody Mary, ČSAF P.O. Box 223, 111 21, Praha 1

alarm@solidarita.org

...a snad i na dalších podezřelých kontaktech a místech!!!

phoolan devi kollektiv

V rámci tématu tohoto čísla BM jsme se rozhodly vám představit Phoolan Devi Kollektiv - dosti zajímavou a aktivní skupinu, která před nějakou dobou vznikla ve Vídni. Jsou to ženy pohybující se ve „svobodnomyslné“ punkové scéně a stejně tak jako mnohým z nás se jim nelíbí předsudky a diskriminace ať už jakékoli příčiny. O tom, kdo jsou, jaké mají názory a co dělají, se dočtete v následujícím rozhovoru.

Ahoj, můžete se představit? Kdy vaše skupina vznikla, z jakých důvodů, kolik lidí ji tvoří, jaké máte aktivity atd.?

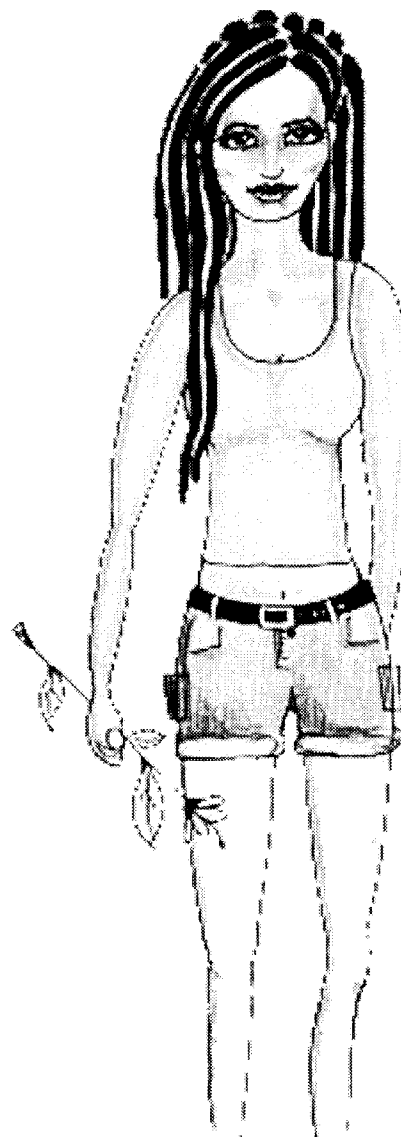
Phoolan Devi Kollektiv se skládá ze čtyř žen. Už existuje asi tři roky. V první fázi (asi jeden rok) se ukázalo, že jsme skvělý tým. Krom toho jsme také hodně dobré kamarádky, což znamená, že si navzájem věříme. To je hodně důležité, protože naše schůzky představují také příležitost mluvit o našich nehlubších pocitech a zkušenostech se sexistickým útlakem. Vždycky jsme se přály aktivně se zabývat rolí žen v HC/punku, i když jsme si samozřejmě vždycky uvědomovaly, že patriarchát je celospolečenský problém. Myslíme si, že je důležité být aktivní v oblasti, kterou znáš nejvíce, abys mohla spolupracovat s dalšími lidmi a vytvořit s nimi plán, jak něco změnit.

Důvod, proč jsme začaly angažovat proti sexismu, vychází z našich zkušeností jakožto žen v patriarchálním světě. Naše takzvaná scéna je pouhým odrazem společnosti jako celku. Když patříš do skupiny lidí, která je diskriminovaná, je jediné přirozené, že na to máš vztek. A vztek je pro nás vždycky velmi pozitivní a přináší tvořivost. Podněcuje v nás vůli něco změnit. Abych shrnula naše aktivity: zhruba dvakrát

do roka vydáváme zín Born in Flames, každoročně organizujeme festival se stejným názvem, zařizujeme koncerty, pracujeme na dokumentu, na koncertech míváme informační panely, někdy děláme promítání filmů a workshopy na koncertech, v blízké budoucnosti plánujeme rozjet label...

Jaké máme cíle? No, úplně odstranit sexismus, rasismus, homofobii atd. a vypořádat se se stereotypní představou o feminizmu atd...

Jaké je vaše politické zázemí? Považujete se za feministky (pokud vůbec), anarchofeministky nebo něco jiného?

SLEČNA KOČKA BRÝLATÁ

SLEČNA KOČKA MÁ DVĚ OČKA,
NEVÍ, ŽE JÍ PŘÁVĚ BĚŽÍ
NA PUNČOSE TŘETÍ,
ČTVRTÉ, PÁTÉ PŘES DEVÁTÉ,
TAKY SE V TOM ZAMOTÁTE,
SAMÁ OČKA, SAMÉ DÍRY
VRCHNÍ ŠAT JE KRYJE,
JEDNA, DRUHÁ, TŘETÍ STRYJE,
MÁ UŽ ČTYŘI DIOPTRIE.

PÝCHA NEZNAMENÁ PÁD ANEB PANÁCI Z BURZY

NA HLAVĚ ČERVENÝ HŘEBEN,
ZOBÁK MI NAROSTL TVRDÝ,
KŘÍDLA ČERNÁ JAK EBEN
A NÁLEŽITĚ HŘDÝ.

HRABU SI KOLEM SEBE,
V PÍSEČKU ZLATÉM HRABU SI,
NEVIDÍM NIC KROMĚ SEBE,
OSTATNÍ TRIIÁM NA KUSY.

MRZÁK SAM 23/1

ČEŠU SE VŠIVÁČKEM NA SVĚ LYSÉ HLAVĚ.
KDO PŘIHODÍ KORUNU, BERU I TVRDOU
MĚNU, DO ČEPICE?

JE ŠPATNĚJ DEN, UŘÍZLÁ NOHA MĚ
SVĚDÍ NA PATĚ, KTEROU NEMÁM.

A LIDI ČUMĚJ A JDOU DÁL.

ZA SVŮJ ŽIVOT JSEM NEPOZNAL
TOLIK BLBECH KSICHTŮ JAKO V TENTO DEN.

A PRŠÍ A SNĚŽÍ A JÁ TU SEDÍM,
NOHA NA VÝSTAVĚ CELÉMU SVĚTU,
NA PODSTAVCI Z KABÁTU.

KOUKNĚTE SE NA MĚ!

JSEM MRZÁK SAM, NÁRODNÍ 23,
PRAHA 1, ŽEBRÁCKÉ MÍSTO VLEVO.

Děk!

tentokrát se vám v Krvavé chvílce poezie představuje pražská básnířka

SHAKESPEARE SISTER

NEMILOSTNÉ LAŠKOVÁNÍ

STÁLE JSEM SI MYSLELA,
ŽE EXISTUJE LAŠKOVÁNÍ
MEZI MUŽEM A ŽENOU,
ŽENOU A ŽENOU,
MUŽEM A MUŽEM.
DNES JSEM VŠAK LAŠKOVALA
JÁ A STROJ.
ŽLUTÁ BEDÝNKA S OTVOREM.
DÁVÁM LÍSTEK DO DIRKY:
DOVNITŘ – VEN
DOVNITŘ – VEN
DOVNITŘ – VEN.
VR, VR, VR, VR, VRČÍ
ČELISTI STROJKU NA MŮJ LÍSTEK,
AŽ MU KONEČNĚ DALY BABU
A JÁ SE Z TOHO LAŠKOVÁNÍ
HROUTÍM NA SEDADLO
UCHRÁNĚNÁ PŘED REVIZOREM.

PRVNÍ DEN FEJČKA

DEJ MI TROŠKU OPIA
NA LŽÍČKU KÁVY COS DOPILA
A DO PIVA PAK ZELENOU
TU MOJI MILOU, MILENOU
A TAKY PRÁŠKY NA HLAVU
MOU KAŽDODENNÍ POTRAVU.
HLAVU DEJ V KLIDU NA POŠTÁŘ,
TO VÍŠ, JÁ JSEM POŽITKÁŘ,
K POSTELI POSTAV BLÍČÍ PULT,
VYLÉTNU JAKO KATAPULT
A BUDU DĚLAT ZÁZRÁKY
OD DNEŠNÍHO DNE AŽ NAVĚKY.

DEN ZPUSTLÉHO BÁSNÍKA

LÍBEJ MĚ MŮZO NASTOKRÁT,
TY SI TEN SPRÁVNEJ ADVOKÁT,

PUDEME ČMÁRAT NA PLOTY
A HÁZET Z PATRA KOMPOTY
A BUDEM TVOŘIT OBRAZCE,
DNES HUSTĚ, ZÍTRA VE ZKRATCE,
LÍBEJ MĚ MŮZO NASTOKRÁT,
NECHÁME VRÁNY KRÁKORAT,
PUDEM SE VÁLET V ODPADCICH
A PŘÍTEL NÁŠ JE ČISTEJ LÍH
A DLAŽEBNÍ KOSTIKOU DO OKEN,
ŽE KONČÍ DALŠÍ PERNÍK DĚN.

DEN VRAHA

BYLA TAK KRÁSNA A MÁMENÍ,
NA TĚLE MÁ TĚD ZNAMENÍ,
IO BYL JSEM JÁ TEN BEZNABOH,
TO BYLO TAM, CO KVĚTLÍLOH,
JÁ VZAL JSEM NUŽ A PRUDEČ RÍZ,
A ONA BÍLÁ, V TĚLE BRÍZ
A RUCE JAKO VĚTVE MĚLA,
TY LEŽELY U JEJÍHO TĚLA
A JÁ ŘEZAL, KRVĚ ŘEKA TAM,
JÁ HINJI NAVŽDY V KOBCE SÁM.

KULATÝ JE SVĚT

V KELÍMKU OD PIVA
MI VOSA PLAVE PŘES OCEÁN.
ŽE BY BYLA OPILÁ?
NEMÁ SE POUŠTĚT DALEKO OD BŘEHU.
MRŠKA.
PIVO VYLEJU, VOSA ULETÍ.
DO DNA UDĚLÁM POŘADNOU DIRU
A MÁME TU DALEKOHLED.
DNES KONEČNĚ VIDÍM,
JAK KULATÝ JE SVĚT,
I PRO TY,
NA ODVRÁCENÉ STRANĚ LIDSKÉ SPOLEČNOSTI.

My si říkáme feministky a pocházíme z různých politických bašt. Shodneme se ale v těchto bodech: Jsme proti sexismu, rasismu, homofobii a každé formě útlatku včetně kapitalismu. Jde nám o rovnostářskou společnost a všechny rozhodně podporujeme hnutí pro-choice.

Proč jste si vybraly jméno Phoolan Devi?

Phoolan Devi byla Indka pocházející z nízké kasty (mohly/i jste si o ní přečíst v BM#6, pozn. red.), která bojovala proti patriarchálním strukturám celý život. Když jí bylo jedenáct, donutili ji ke svatbě s třikrát starším mužem, než byla sama. Její manžel ji zneužíval a bil tak dlouho, až od něj utekla. Vrátila se do své rodné vesnice, kde už ale měla špatnou pověst za své odbojné chování. Phoolan byly odchycena a zatčena policií, skupinově znásilněná a zmlácená. Potom, co ji propustili z vězení, ji dále obtěžovali

místní členové vyšších kast. Phoolan se postavila na odpor pravidlům, která jí vnutili bohatí muži. V té době jí bylo asi dvacet. Jedné noci ji unesl gang banditů. U nich se Phoolan naučila zacházet s puškou a vyznat se v džungli. Na první misi své osobní pomsty zabila svého prvního muže. To je jen tak pro představu.

Záměrně jsme si vybraly ženu, která nepochází ze Západu, kvůli tomu, že nechceme předkládat etnocentrický úhel pohledu. Chceme vzdát čest ženě, která bojovala za svá práva za velmi nebezpečných podmínek. To, že jsme si ji vybraly, neznamená, že z někoho děláme idol, chceme ukázat, hlavně mladým

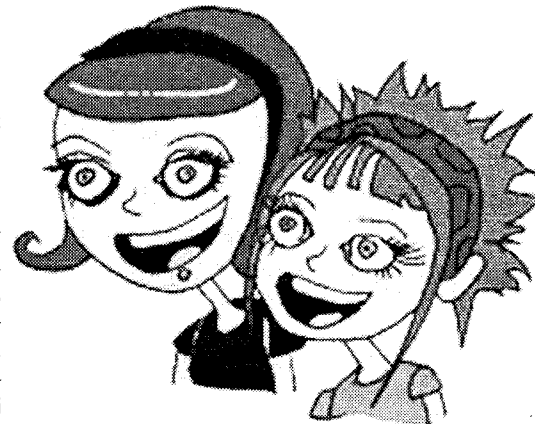
holkám, že ženy také dokáží být vzpurné, silné a hrdinské. Myslím, že pro ženy je důležité mít jako vzor silné osobnosti namísto anorektických, umělých „barbín“. Co se týče násilí v životě Phoolan, uznáváme skutečnost, že ženy se mohou dostat do situací, kdy je násilí jediný možný způsob, jak bojovat za svobodu.

Je vaše skupina smíšená, nebo jen ženská?

Byla jsem na schůzce přísně ženské skupiny, která odmítá, aby do ní muži jakýmkoli způsobem zasahovali. Souhlasíte s takovým postojem?

My jsme ženy všechny. Na jednu stranu je pro nás důležité, že náš kolektiv je čistě ženský. Ve společnosti založené na nerovnosti je pro utlačovanou skupinu nezbytné, aby vycházela ze svého vlastního pohledu (tj. jako ženy, jako Afroameričanky atd.), to znamená aby používala

identitu (vzala si ji zpátky!), kterou jí vnutil utlačitelský systém, pro vytvoření solidarity, strategií a argumentů ze svého pohledu jakožto pohledu utlačovaných. Máme za to, že je nutné, aby ženy měly vládu nad svými aktivitami a plány a aby mohly mluvit o svých společných zkušenostech s útlakem, aniž by jim do toho zasahovali muži. Protože stále žijeme v patriarchální společnosti, nelze se vyhnout tomu, že muži se někdy snaží ovládnout diskusi a často se vrací ke starým autoritativním způsobům chování, které jim společnost vstúpila (vzděláním, médií). Na druhou stranu jsme plně přesvědčené, že feminismus je pro všechny, takže někdy organizujeme různé projekty

společně s muži, máme společně diskusní skupiny zaměřující se na konstrukci maskulinity a sexismus a podporujeme muže v tom, aby se vypořádali se svým vlastním sexismem.

Bloody Mary se hlásí k Riot Grrrls. Co si o tomhle hnutí myslíte?

Vždycky je důležité, aby ženy povstaly a bojovaly proti svému útlaču. Moc to podporujeme! Uznáváme úspěchy hnutí riot grrrls a myslíme si, že (aspoň podle našeho mínění), že machos záměrně odloučili riot grrrls od HC/punk hnutí.

Pokud vím, vydaly jste první číslo svého zinu o čem je? A mimochodem, máte webové stránky?

Webové stránky máme (zatím se pořad připravují!)

První číslo našeho zinu: rozhovory s Point of no Return, Wage of Sin a XisaX (jedna Brazilka), komiks, články o pouličním obtěžování, pro-choice, naše komentáře ke zkušenostem se sexismem, ženy v HC/punku, o doprovázení žen, které se rozhodly pro potrat, až před kliniku, o umlčených hlasech punku, článek od newyorské členky radical cheerleaders atd. Teď pracujeme na dalším čísle, které bude obsahovat kupříkladu rozhovor s Robertem Collinsem (ex-What Happens Next?, Atrismus Pyle), článek o maskulinitách a báseň o rasismu vůči imigrantům přicházejícím do Ameriky... atd.

Udržujete kontakty s podobnými skupinami u vás nebo v cizině?

Ano, jsme v kontaktu s dalšími skupinami a vždycky uvítáme příspěvky dalších lidí do našeho zinu.

Proč jste se rozhodly psát letáky tak osobním způsobem (osobní zážitky, básničky)? (PDK vydávají letáky, v nichž komentují své zážitky se sexismem, např. obtěžování na ulici, majetnická žárlivost, sexuální nářky, nenápadné vytlačování žen z punkové scény atd. Pozn.red.)

Protože se chceme na lidi obracet v osobní rovině. Vyprávění v první osobě je způ-

sobem, jak se mohou muži, kteří leták čtou, (byť i jen na tak krátkou chvíli) dívat ženským očima.

Jaké ohlasy z hc/punk scény máte? Myslíte si, že tenhle prostor je, nebo má potenciál stát se, rovnostářský a otevřený?

Máme víc negativních ohlasů; často je jedno, co děláme, lidi jsou prostě posedlí touhou kritizovat nás. Někdy nám dokonce vnucují nějaké stereotypy, jen aby vytvořili negativní obrázek o naší práci. Většinou jsou to lidi z jiných scén, kteří přijedou do Vídně (kapely atd.), kdo nás podporuje a obdivuje naši činnost. Taky je pár žen, které nám řekly, že jim naše letáky pomohly změnit život. Mohly bychom vyprávět o hodně špatných a smutných věcech, ale je tu taky spousta skvělých zážitků a zkušeností s některými lidmi, a za to jsme rády. Víme ale, jak tyhle negativní reakce vznikají. Lidi často

pocítují nepřátelství a strach vůči ženám, které jsou upřímné a otevřené.

Scéna je odrazem společnosti. Naděje je pro nás hnací silou. Jsme přesvědčené, že krok za krokem je možné věci změnit.

A nakonec: chcete říct něco, na co jsem se zapomněla zeptat?

„Hlavní problém nás všech, mužů a žen, není naučit se, ale odnaučit se.“

- Gloria Steinem

Sexu s pro-lifisty řeční NE!

Díky, ptala se JITKA

webová stránka PDK

www.8ung.at/phoolandevikollektiv

BENEFIT NA BM, 21.2. 2004, KLAMOVKA (JABLO SVÁRU, POOR FELLOWS, STILLKNOX, LENINGRAD SKA)

Víme:
- že k našemu obrovskému zklamání opět nemohla vystoupit Koroze

Nevíme:
- kdy je opět uvidíme
- zda je vůbec uvidíme

Víme:
- proč je kytarista infekční
- že riot grrrls měly značnou posilu z Litoměřic, tak zdravíme!!!
- že mezi lidmi jezdil vláček v rytmu ska
- kdo se svezl a kdo byl srab
- kdo byl fotoreportér a pořizoval fotky

Nevíme:
- zda na nich vzhledem k její indispozici spojené s motorickou poruchou něco bude

Víme:
- kdo asi brzo skončí na márnách
- kdo byl drsnější celou dobu a kdo jen 10 sekund

Nevíme:
- stále, kdo byl ten plešatej kluk, ale víme, že tam byl a dokonce i mluvil

REKLAMA NA ĚASENKU RIMMEL (S HŘEBINKEM)

Víme:
- proč to máme zkusit jinak
- že nevíme, proč zrovna s touhle řasenkou

Nevíme:
- jestli se stanu svá a dokonalá tím, že si vyškubám řasy patentovaným hřebínkem od Rimmelu

- jestli mi to Rimmel zaručí
- jestli na mně i ostatní poznají, že jsem teď svá a dokonalá
- jestli náhodou nejsem dokonalá už teď

Víme:
- že svá už jsem
- že tu řasenku nechci

Nevíme:
- jestli je dokonalá ta slečna, co tam běhá nahá v britské vlajce
- proč zrovna britská vlajka a jestli má nějaký specifický význam

- už vůbec, proč jí honí ten chlap v uni-formě (asi proto, že je svá...)
- proč taky nemá nějakou vlajku (třeba americkou) - asi proto, že nepoužil tu řasenku s hřebínkem

- že Ladislav Slaviček je ten pravý
- že by nás neměl v nejbližší potkat
- "že by si asi měl pořádně zašukat, aby nepsal takový pičoviny", jestli to teda platí i u mužů (první část citována z našeho oblíbeného časopisu Esquire)

Nevíme:
- co budeme dělat, jestli to není vtip

POTRATÍ V PARLAMENTU - V SOUČASNOSTI

Nevíme:
- kdo to moh probámbička vymyslet???
- jestli v parlamentu hrajou hru Hádejte, kolik pičovín projde
- jestli taky potom nebudeme muset cestovat za potratem do zahraničí (pěkná dovolená!)

- jestli počet sexuálního styků za život u typického profílifisty přesně odpovídá počtu jeho dětí

- jestli i ostatní pochopili, že je to vtip (jako u Esquiru)

Víme:
- že tu hru tam asi hrajou (bodejť by né, když mají v poslaneckém báru tak levný alkohol)

Nevíme:
- co budeme dělat, jestli to není vtip (jako u Esquiru)

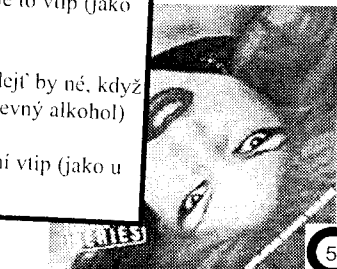
ESQUIRE - KDYKOLIV A KDEKOLIV

Nevíme:
- jak je tohle vůbec možný
- jestli to celý není jenom dobrý vtip, na který naše ženské mozky nestačily

- jestli i ostatní čtenáři pochopili, že je to vtip a ne dobře mířená rada do života

- jestli je vůbec co chápat

Víme:
- komu by pomohla jedna dobře mířená.....

myslím, že jsme na tom docela špatně! Přístup společnosti k ženám se od dob Terezy Novákové sice změnil, ale nijak dramaticky. Přetrvávají takové pravěké pozůstatky, jako třeba výrazný platový rozdíl mezi pohlavími ve spoustě povolání. Ovšem nejde jenom o platy a zákony. Já osobně si myslím, že dobrou legislativou, která je stejně jenom vzdáleným snem, se nic nevyřeší a příčinu bych hledal někde jinde. Dle mého soudu už to není jenom bitva holek, protože stejně tak, jako boj s rasizmem musí vybojovat bílá společnost, tak boj o rovné postavení obou pohlaví se musí také nutně odehrát v hlavách mužů.

A co teda ta hudba? Divčí punk?

Proti ostatním zemím Evropy je u nás daleko méně divčích rockových kapel. Už to poukazuje na rozdílné postavení ženy v naší společnosti. U nás zatím žádný ohromující rozpuk na hudební scéně neproběhl. Ovšem nedá se říci, že by tu žádné holky nehrály. Když se řekne divčí skupina, tak se asi většinou vybaví Zuby Nehty, které měly v počátcích pod názvem Dybbuk a Plyn k punku docela blízko. Baskytaristka kapely Pavla Slabá/Jonsson (rozhovor BM #1 str.7) je známá ve spojení s Gender Studies a svým překladem slavné knihy Germaine Greer - Fenuška. Ale Zuby Nehty nejsou jediná divčí rocková kapela. Sice neznám žádnou vysloveně Riot Grrrl kapelu, ale v Čechách už vzniklo několik kapel různého žánrového zaměření např. Czech Frogs, Four Roses, Na louce, Sksichties, ... atd. No, v dalším výčtu kapel bych měl být asi opatrnější, protože zas takový přehled nemám a určitě bych některé urazil, že jsem je neuvedl. Faktem je, že moc divčích skupin neznám a kdybych se snažil jich najít co nejvíce, tak bych měl to asi vedlo k tomu, že bych začal vypisovat skupiny typu Schovanky. (Musím říct, že i když tuhle hudbu rád nemám, tak mě jednou bubenice uzemnila sólem, který jsem v

dechně rozhodně nečekal). Ale i u nás se začíná blýskat na lepší časy a máme tu nové skupiny, ať už HC formaci TAO (dnes již neexistující), nebo nově StillKnox a Monophonic. Pravdou je, že počet holek v českém punku utěšeně vzrůstá a už máme nejenom zpěvačky, ale i kytaristky, baskytaristky a dokonce i bubenice (např. Dwa seksy, In Public Ill, Sex Deviants, Deratizéři, Plán b, Požár mlýna, Taktika Kyselejš, hroznů,...). A i mimo punk se dá najít plno vynikajících formací, jako např. Gaia Mesiah nebo Budoár staré dámy.

Za pozornost stojí projekt Let Girls Rock! (v tomto čísle je rozhovor s jeho zakladatelkou) a festival Babyfest, předloni konaný 11.6.2003 v Rock Café (). Časem se snad i v ČR dočkáme odnože známého LadyFestu. Na stránkách Babyfestu provozovaných Janou Henychovou (kytaristka Four Roses) naleznete mnoho odkazů na současné i minulé české divčí rockové kapely. Zdá se, že doba temna nám pomalu končí a po celé republice pomalu vznikají divčí rockové a punkové kapely.

A pozor! V našich luzích i hájích se prohánějí už i pravé nefalšované Riot Grrrls, takže se třeste všichni frajírci. Chcete důkaz? Pravě ho držíte v rukou!

FRANKIE

PS: Uvítám jakékoliv reakce, opravy chyb v článku a info o skupinách na emailu frankie@email.cz

Rubrika SEXISTÉ MEZI NÁMI byla dosud vyhrazena skutečně jen "hrdinům" z našeho okolí, z té tolik svobodné punkové scény. Tentokrát dojde ke změně, a to proto, že jsme objevily alarmující inzerát, a také proto, že sexistů mezi námi - doufejme - ubývá, což kvitujeme s povděkem.

Co vás tedy čeká: jde o inzerát z jistého erotického periodika, který pro nás představuje skutečně nestravitelné sousto. Nestavíme se proti sexualitě jako takové, jejíž osvobození naopak podporujeme, ale proti sexuálnímu otroctví kohokoliv ano.

"ZÁMĚRNĚ V TÉTO RUBRICE hledá borec z Brna podobné solventní kámoše, kteří utratí za ženský aspoň 7.500-10.000,- měsíčně jako já. Zhruba 5x měsíčně navštívím nějaký privát a nechám tam 1500-2000 Kč. Mám takovej nápad: dáme naše prachy dohromady a budeme si společně platit nějakou šikovnou, a stálou kurvičku. Zdravou, ke všemu ochotnou, mladou sexuální otrokyni, která má ráda penízky. Osobně znám okolo 20 pěkných holek v Brně, který jsem šukal na privátech, a dobře

vím, že by to pro některé z nich byla velmi zajímavá nabídka. Pak by byly ochotné vykašlat se na privát a mít jenom takový stálý okruh klientů, o jakém právě píšu. Pokud dáme dohromady nějakých 30-35.000,- máme prakticky jistotu, že bude na příjmu od nás závislá a udělá pro nás DOBROVOLNĚ COKOLIV včetně netradičních prasáren. Tj. chtělo by to, aby nás bylo minimálně 3-5 solventních kamošů. Za ty prachy bez problémů některou pěknou mladou kurvičku přemluvíme, aby si udělala HIV test a pak jsme v naprosté pohodě. Když bude mezi náma důvěra a finančně ji zajistíme, můžeme ji klidně krmit semenem každé den a budem spokojeni my i ona. Její jediná pracovní náplň = cokoliv pro naši spokojenost. Samozřejmě pokud budeš občas ochotný vzít ji třeba do kina, nebo na pěkný výlet, jeto velké plus, aspoň nám z toho nezblbne. Já osobně jí mohu nabídnout: 7500,- měsíčně, klidně i na oficiální pracovní smlouvu v mojí firmě plus veškeré soc+zdrav pojištění atd., pěkný podkrovní byt 1+1 kde se můžeme scházet ne jen s ní ale třeba i na pěkné grupáč s náma všema, jsem ochoten udělat sipro pořádek HIV test. Od ostatních kamošů očekávám spolupráci hlavně ve formě těch prachů, další byty asi nebudou potřeba. Tedy pokud ji budeš šukat u sebe, je mi to samozřejmě jedno, ale myslím že grupáč by byl zábavnější, pravidelně ji mrdat ve více lidech. Přes den se naše zaměstnankyně zřejmě bude nudit, takže by mohla mít za úkol občas někoho z nás navštívit přímo v zaměstnání :-). Můj telefon 721 91 31 66 (přes víkend radši SMS, jinak klidně zavolej a domluvíme se)."

BM: Má-li někdo chut "kámošovi" zavolat a něco mu vysvětlit, může tak učinit, neboť ten dobrodince zveřejnil své telefonní číslo, a my rozhodně nebudeme tak solidární, abychom jeho identitu kryly.

Ženy kolem punku

Žen okolo punku je nekonečno a je tomu tak pravděpodobně díky tomu, že náš zkažený svět neustále plodí nové a nové punkerky, vznikají další punkové kapely, píšou se další punkové fanziny. Jednoduše řečeno: punkerky tu byly, jsou a budou až do konce světa. Tento článek se však neorientuje pouze na ně, ale i na některé známé a slavné ženy s punkem jakkoli spjaté. Bohužel se sem nevešly všechny, za což se vám i jím omlouvám. A teď už fakta:

NANCY SPUNGEN: přítelkyně Sida Viciouse (basák ze Sex Pistols). Peroxidová blondýna z Philadelphia byla groupie (fanynka, která cestuje se svou oblíbenou kapelou, spí s jejími členy a podobně) několika známých kapel - Aerosmith, Ramones, Heartbreakers. Za poslední jmenovanou kapelou vyrazila do Británie v prosinci 1976, aby podpořila jejich Anarchy tour.

nancy

Hledala prostě někoho, kdo by ji dostal mezi slavné lidi. Přes Heartbreakers se dostala k Sex Pistols, kde něco zkoušela i na Johnyho Rottenu. Nevyšlo to a tak zkusila druhého nejslavnějšího, Sida. Jak to dopadlo, všichni víme: oba závisli na heroínu, zfetovaněj Sid nakonec Nancy zabil, šel sedět. Malcolm McLaren ho dostal z vězení ven, Sid se předávkoval a zemřel.

HELEN OF TROY

(Helen Wellington Lloyd): trpaslice z jižní Afriky, která se objevila ve filmu *The Great Rock 'n' Roll Swindle* a vystupovala se Sex Pistols na jejich koncertech ve Velké Británii. To ona vytvořila jejich slavné barevné „vyděračské“ logo sestavené z písmen vystřihaných z novin. Jeden čas byla i milenkou Malcolma McLarena (manažera Sex Pistols).

CHIRISSIE HYNDE: přistěhovalkyně z amerického Ohia byla také po nějakou dobu prodavačkou v obchodě „Sex“. Nepohodla se ale s Vivienne Westwood a dostala padáka. Chtěla si vzít Sida Viciouse, aby mohla zůstat ve Spojeném království, dokonce mu za to zaplatila (dvě libry), ale se Sidem byl v tu dobu veden soudní proces, takže ze svatby sešlo. Chrissie také učila hrát Johnyho Rottenu na kytaru, ale bezvýsledně. Hrála s kapelami Moors Murderers, 999 a potom založila úspěšnou

uchytilo prakticky všude. Existují italské, španělské, britské i francouzské kapely, ale jako pravou baštu Riot Grrrls si troufám označit severské země Norsko (např. Mensen), Finsko (např. Bitch Alert, Pie Delay, Poikatyttöbändi) a Holandsko. (např. Lady!Die, Bambix, Lulabelles, The Riplets). Obsáhlý seznam kapel je možno nalézt na webu Riot Grrrl Europe (<http://riotgrrrleurope.net/>).

Klasický punk s názory Riot Grrrls se vehementně rozrostl v Jižní Americe (Biggs, Bulimia, Dominatrix, Hitch Lizard, Kaos Klitoriano, Lava, RTL, Yolk, T.P.M., Toxoplasmosa a mnoho dalších). Alba Bulimie a Dominatrix (angl. texty) rozhodně doporučuji. Nevýhodou bohužel je, že většina našich nerozumí portugalsky nebo španělsky stejně jako já. Takže nerozumím textům kapel, které nezpívají anglicky, ale už podle poslechu poznám, že ty holky jsou hrozně nasraný. Protože neznám tamní podmínky, tak se můžu jenom domýšlet, proč zrovna např. v Brazílii je takový rozpuk dívčích kapel. Spojuje je většinou nízký věk protagonistek a podle fotek předpokládám, že zrovna neoplývají penězi. Zdá se, že původní myšlenky amerických Riot Grrrls, které pocházely spíše ze střední třídy, se zde ujaly a rozšířily se mezi místní chudou městskou mládeží. (Sao Paulo má obyvatel víc než celá ČR.) Zdejší scéna rozhodně stojí za

pozornost.

Naprosto odlišná situace je v Japonsku, kde se stal punk docela populární, s čímž se vypořádala celá řada formací. Na Evropana působí japonští punks dosti exoticky a dost kapel tam zřejmě hraje punk jenom pro show a módu. Ale protože v Japonsku to holky nemají vzhledem k tradicím zrovna lehké, tak se i zde našlo hodně těch, co protestují pomocí hudby. Podle toho, co jsem měl možnost slyšet, je z části japonský punk dost ovlivněný elektronickou hudbou, takže výsledek se dá srovnávat například s německými Atari Teenage Riot nebo holandskými Nazis from Mars. Japonskou dívčí cyberpunkovou kapelu jste měli/y možnost slyšet i u nás. Papaya Paranoia hrály dvakrát v Roxy a při druhém návratu do ČR zahrály i v Ústí n. Labem a Plzni. Další část japonského dívčího punkrocku je hodně ovlivněna klasickým rokenrolem např. the Scanty, Astro Babys nebo The 5,6,7,8's známé z filmu Kill Bill. Možná jste z předchozích řádků nabyli/y dojmu, že v Japonsku je to samá elektronika nebo ujetý rokenrol. Tím bych hodně ukřivdil skupinám jako Yellow Machinegun (IIC), Gaia (Riot Grrrls) a spoustě dalších. Na příkladu pro nás tak exotické země, jako je Japonsko, jsem chtěl ukázat, že hnutí Riot Grrrls se uchytilo prakticky všude, i když na různých ústlně nemá prakticky nikde.

A co Čechy a Morava?

Jsou v naší malé zemi všechna děvčata spokojená se svojí rolí ve společnosti? Jasně, vždyť přece škádlivá popichování žen patří k české povaze a kterápak rozumná dívka by si začínala s těma blbějma feministkami, co se chtějí jenom hádat? Všechno je přece v pořádku... Hovno! Já osobně si

Dívky bojují hlavně proti ignorantství a netoleranci. Například proti fóbii z homosexuality. Existují i lesbické kapely, které se ke své orientaci otevřeně hlásí (např. Team Dresch). Možná by některé z vás zajímalo, jak je to třeba se vztahem dívčích skupin a Oi! Skupina Andy Beltramo - Snap-Her hraje s příklonem k Oi! a street-punkové The Devotchkas se k united scéně vyloženě hlásí. Záleží to vyloženě od skupiny ke skupině a hlavně od místa jejich působení. Řekl bych, že skinheadská kultura může v podstatě přitahovat muže i ženy, ale i v oblastech, kde je silně maskulinní a člověk by čekal, že zde budou Rennes vystupovat pouze jako okrasa svých protějšků, se najde dost silných holek (viz další články v tomto čísle BM).

V dnešní době pokrývají dívčí skupiny velice široké názorové spektrum. Pokud mluvím o Riot Grrrls, tak ty stále bojovně hlásají myšlenku revoluce v hudbě i ve společnosti. Stále je mnoho zažitých stereotypů, které je třeba bourat. Posunem doby však začíná být ve světě stále větší samozřejmostí, že za hudebními nástroji jsou ženy, a proto již existuje hodně kapel různých stylů, které jsou hudebně i názorově Riot Grrrls na hony vzdálené.

Pohádka s dobrým koncem?

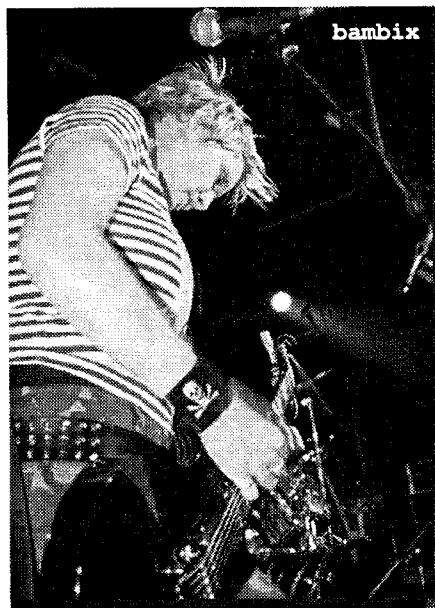
Celý příběh vlastně začínal už někdy v druhé polovině devatenáctého století, kdy John Stuart Mill napsal práci O poddanství žen, a rozbíhal se velice pozvolna. Světem proběhlo několik vln feminismu a dění začínalo nabírat na obrátkách. Když vezmu v úvahu, že první Riot Grrrls se začaly objevovat kolem roku 1990 a nyní je myšlenka rozšířená po celém světě, tak se mi to jeví jako sakra úspěšná revoluce. Samozřejmě, že to trochu přeháním a že postavení ženy ve společnosti nezlepšily jenom bojovné holky s kytarou v ruce. Je to jenom střípek skládanky. Jenom doufám, že

každou dobrou věc doprovází dvě špatné a že celá myšlenka ženského hnutí nezanikne spolu s tím, až to tu půjde všechno do prdele (tolik můj nemístný pesimismus).

Jaká je nyní situace ve světě?

Riot Grrrl nejsou ani ve své kolébce překonanou záležitostí, ale je pravda, že se malinko transformovaly. Klasické Riot Grrrls přiznávají, že hlavní problémy zůstávají, ale že proti nim lze bojovat i jinak než mladičskou rebelií. Extrémistický tón hnutí se lehce vytrácí a nahrazuje ho lepší hudební vyjádření a humor. To je zřejmě důsledkem toho, že komunita je silná a některé cesty jsou již vyšlapané. Ale druhou stranu je pořád ještě proti čemu protestovat.

Mimo Spojené státy je leckde situace naprosto odlišná. Ještě ve spoustě zemí je dívčí rocková kapela ojedinělým nebo dokonce nemyslitelným jevem. Na našem kontinentě je situace sice jiná než v Americe, hlavně kvůli odlišnostem jednotlivých zemí, ale hnutí Riot Grrrls se i zde

skupinu Pretenders. Její jméno je spojeno s anti-vivisekční frontou. Vzala si Jima Kerra ze Simple Minds.

SUE CATWOMAN (Sue Lucas): nejzajímavější tvář původní punkové scény s originálním „kočičím“ účesem, který pro ni vystříhlo jedno kadeřníctví v Londýně v roce 1976. Byla součástí „punkové elity“, která si říkala The Bromley Contingent. Ze scény zmizela s rozpadem Sex Pistols. Přes svůj odvážný zjev byla údajně pěkně stydlivá. Ve filmu *The Great R'n'R Swindle* ji hraje mladá herečka, velmi mladá herečka.

PAULINE: šilená punkerka, zmiňovaná v písni *Bodies* od Sex Pistols. Žila v blázinci kdesi u Birminghamu, dokonce měla opravdu dům na stromě, přesně jak Pistols zpívají a skutečně jim odtamtud posílala dopisy. Z toho stromu ji ošetřovatelky ústavu nemohly dostat. Johnny Rotten říká, že až punk ji dostal na zem. Kapelu pak doslova pronásledovala. Paul Cook: „Byla to pěkná holka, ale měla ty šílené oči.“ „Divnej začátek písně *Bodies* mi ji pořád připomíná“, dodává Steve Jones.

VIVIENNE WESTWOOD: bývalá učitelka, designérka punkového oblečení a milénka Malcolma McLarena. Dohromady s ním vlastnila obchod s fetiš- a punk-módou na King's Road v Londýně s názvem „Sex“. Vymyslela ono známé tričko s nápisem „Destroy“. Byla neúspěšnější punkerkou ve své době, i když o punkové hudbě věděla údajně hodně málo. Určovala totiž punkovou módu. V současnosti je to velmi uznávaná módní návrhářka.

JORDAN: další prodavačka v obchodě „Sex“. Nosila cokoliv, co Westwood navrhla - i ty nejvíce šokující modely, čímž se stala populární a známou punkerkou na londýnské scéně. Johnny Rotten ji jednou svlékl přímo na pódiu při koncertu Sex Pistols. Byla také manažerkou původně punkové kapely Adam And The Ants v jejich začátcích kolem roku 1977.

GAYE ADVERT (Gaye Atlas): hrála na basu v The Adverts. Díky černým očním stínům měla oči jako panda, nosila koženou bundu a černé kalhotky,

které ukazuje na jedné slavné fotografii. Párkrát se objevila spolu s Adverts v televizním pořadu o hudbě *Top Of The Pops*, psalo se o ní i v hudebním magazínu *Sounds* a asi také díky tomu se stala sexsymbolem. Bubeník Lorry Driver o ní prohlásil, že to byla hrozná tyranka a že kvůli ní z kapely odešel. Gaye a její dlouholetý přítel TV Smith (zpěvák The Adverts) spolu stále žijí. Gaye bojovala za práva zvířat, za politickou reformu a ve feministickém hnutí až do poloviny

gaye advert

poly styrene

osmdesátých let.

POLY STYRENE (Marion Elliot): špičková a originální punková zpěvačka ve špičkové a originální punkové kapele The X-Ray Spex. Pocházela z Brixtonu, nosila rovnátka (tenkrát asi ještě nebyl piercing) a psala všechny texty i hudbu pro svou kapelu. Opravdu vynikající zpěvačka se po rozpadu kapely v roce 1979 přidala k sektě Hare Krishna. Ještě předtím (1978) ale s kapelou vydala album *Germ Free Adolescents*, na kterém je slavná píseň *Oh Bondage Up Yours!*, která byla v konzervativní Británii zakázána. Text je na první pohled tak trochu o sado maso praktikách, ale to je spíš metafora, která má poukázat na roli žen ve společnosti. Poly se vůbec ve svých textech vyjadřovala k různým „ženským“ otázkám včetně třeba mýtu krásy. V roce 1995 se kapela dala znovu dohromady a vydala album *Conscious Consumer*.

LAURA LOGIC (Susan Whitby): saxofonistka kapely X-Ray Spex. Ve svých 16ti letech kapelu opustila (v roce 1977) a založila svou vlastní skupinu Essential Logic. Na saxofon také hrála na singlu *(Get A) Grip (On Yourself)* od The Stranglers.

TRACEY O'KEEFE: osmnáctiletá členka The Bromley Contingent, prodavačka a modelka obchodu Sex a velká fanynka Sex Pistols v roce 1978 zemřela na rakovinu kostní dřeně. Malcolm McLaren natáčel na jejím pohřbu záběry pro film *The Great R'n'R Swindle* a také obstaral pohřební věnec s nápisem „Never Mind The Bollocks, Tracy“, což se pozůstalým moc nelíbilo. Štěstí, že nezačal tisknout trička s motivem této události. Scéna s pohřbem byla nakonec z filmu vystřižena.

SIMONE THOMAS: byla taktéž součástí The Bromley Contingent a navíc ještě hrála po dobu několika měsíců na housle v kapele Siouxsie And The Banshees. Řekla: „Nebyla jsem opravdová punkerka, jen jsem nosila ty hadry, který podpořily mou image“.

BLITZ: nemyslím legendární Oi! kapelu z New Mills - jedná se o shodu jmen. Kapela, o které píšu, vznikla roku 1977 a v jejím čele stála drsná punkerka. Jejich píseň *Strange Boy* se objevila na albu *Farewell To The Roxy*. Kapela brzo zanikla.

THE INNOCENTS: dívčí kapela z Londýna, která hrála punk podobný tomu, jaký hrály The Slits ve svých začátcích. Chtěly hrát na turné „Out On Parole“ spolu s The Clash a The Slits, ale nevím, jestli se jim to podařilo. The Innocents také brzo zmizely ze scény.

SIOUXSIE SIOUX: členka The Bromley

hole

nechce. Ještě by to dopadlo jako feminismus, který je v očích naší veřejnosti jedním pojmem, o kterém má každý jasnou představu. Spojit síly - to ano, ale jednota - to rozhodně ne! Jednota pro mě představuje smrt a potlačení názorů jednotlivců.

Zpět ale k historii. Zhruba někdy kolem roku 1985 začaly vznikat dívčí kapely, které již nenechávaly nikoho na pochybách, že se svět dočká skladeb a textů, které dříve byly nemyslitelné. Tou dobou začínají hrát např. L7, Babes in Toyland a později

Následují Hole, 7 Year Bitch a Lunachicks a další např. i legendární Spitboy. Evropa nezůstává dlouho pozadu. V Holandsku jsou to např. Bambix. Pořádají se společné koncerty a šíří se nejenom názory Riot Grrrls, ale i prostá myšlenka, že holky můžou zakládat vlastní kapely, namísto pouhého obdivování svých mužských idolů. Začíná tedy vznikat solidní zázemí, např. labele jako Kill Rock Stars nebo Lookout! Ale většina novějších kapel začíná pracovat podle vzoru D.I.Y. (udělej si sám/a). Další vývoj už lze mapovat jenom velice

obtížně, protože přehrada byla protřena a náhle vyrůstala všude spousta dívčích skupin. Skupiny hrají nejenom Riot Grrrl a Punk, ale i Hard Rock, Death Metal, Pop Punk, Indies, atd. Před rokem 2000 už existují prakticky všude - mám bohužel na mysli jenom západní civilizaci - přehršle dívčích formací. Pro milovnice a milovníky dobré hudby zmíním alespoň některé: Bankhead, Beautys, Bitchcat, Butchies, Candysuck, The Donnas, Eyeliners, Fabulous Disaster, Female Chauvinist Pigs, Female Trouble, Harum Scarum, Kittie, Re-Sisters, Spider Cunts, ... a spousta dalších.

Riot Grrrl kapelám se často dostávalo a dostává výsměchu. Hlášky typu: „Hrát punk můžou akorát vošklivý krávy, který by potřebovaly pořádně vošukat.“ nebyly a nejsou žádnou výjimkou. Na tyhle týpky mají Riot Grrrls jasný názor: „Zmlátit nebo radši rovnou sejmout!“

Názory

Názorově se kapely odlišují, mají různý pohled na feminismus, politiku, hudbu atd. Ale je pravda, že se najdou i společné rysy, které jsou vlastní celé nezávislé kultuře a kdo čte tyhle řádky, tak má, alespoň doufám, také podobný náhled na svět. Prostě: „Svoboda vyjádření a rovnost nehladě na rasu, pohlaví a sexuální orientaci.“ Zajímavé je, že existuje spousta bojovníků proti stávajícímu systému, kteří se perou za práva zvířat, ekologii a protestují proti válce a přitom o holkách mluví tak, jako mluví rasista o svém „nepříteli“.

RIOT GRRRLS

WHAT DOES IT
MEAN AND
WHERE DOES
IT COME
FROM?

V druhém čísle Bloody Mary jste si mohli/y přečíst o tzv. Riot Grrrls. Co jsou vlastně zač? Kde se vzaly? Co chtějí? Existují tady a teď? Mám se jich bát? Právě na tyto otázky se pokusím odpovědět v následujícím článku.

Historie

Učebnicová verze: Riot Grrrls se zrodily ve Spojených státech - ve městě Olympia ve státě Washington, kde počátkem devadesátých let vznikla kapela Bikini Kill

kolem stejnojmenného zinu. Tato formace nezůstala pouhým výkřikem do tmy, brzo ji totiž následovaly skupiny jako Bratmobile, Excuse 17, Heavens to Betsy a Sleater-Kinney. Myšlenka byla jasná: "Dost bylo mužských kapel, i my chceme vyjádřit svůj názor, a buďte si jisti, že se vám líbit nebude." Naštvané holky prostě chtěly vzít kytary a vykřičet světu svůj protest proti celé společnosti, a také proti, podle nich už přežitému, feminismu jejich matek.

Ve skutečnosti to ale nebylo zdaleka

tak jednoduché. Riot Grrrls se samozřejmě neobjevily ve vzduchoprázdnu. Předcházela jim starší generace. Dávno před vznikem prvních Riot Grrrls byla například v Americe Patti Smith a jiné ženy, které se účastnily hudebního hnutí, jež nakonec vyústilo do našeho milovaného punku.

Psal se rok 1977. Frontmenka Exene Cervenka v L. A. zakládá skupinu X, Judy Evans zpívá ve skupině Girls at Our Best. V Kanadě hrají Dishrags, v Anglii vznikají The Slits, The Raincoats, X-Ray Spex a Beki Bondage stojí u zrodu Vice Squad, ve Švýcarsku vznikají Kleenex. Těžko vysledovat, kdy a kde to vlastně začalo. Jednoduchost nové hudby prostě dávala prostor k vyjádření i nezkušeným hudebníkům a hudebníkům.

Odpovědi na otázky, co vlastně znamená Riot Grrrl, kdo byl opravdu u zrodu hnutí a jestli současné kapely hrají Riot Grrrl hudbu, se obtížně hledají a osobně si myslím, že nejsou tak důležité. Zastávám názor, že není třeba bojovat za společnou nálepku, ale za společné myšlenky. Vidím to tak, že ženské hnutí se už nějaké to století rozjíždí na celém světě a s nastupující punkovou generací vznikaly přirozeně dívčí kapely. Zpočátku to bylo pár kapel v Olympii, Anglii (např. Huggy Bear) a jinde. Praménky začaly vznikat v podstatě všude a spojily se v jednu řeku. Rozhodně bych raději nic nezobecňoval. Každá kapela, co za něco stojí, je originál a vnucovat všemu jednotnou myšlenku a názory se mi moc

Contingent, fanynka Sex Pistols a zejména zpěvačka kapely Siouxsie And The Banshees. Byla vzorem pro mnoho tehdejších punkerek, možná i proto, že na jevišti hajlovala, a nosila oblečení jednou s hákovým křížem, jindy zase s židovskou hvězdou. Jako doprovod Sex Pistols se zúčastnila slavného interview v televizi, kde se Bill Grundy snažil kapelu co nejvíce ztrapnit. Po odeznění první vlny punku se ze Siouxsie And The Banshees stala popová

Siouxsie kapela.

DEBBIE JUVENILE: blízká přítelkyně Siouxsie a také členka The Bromley Contingent. Sedmnáctiletá peroxidová blondýna je vidět na začátku filmu *The Great R'n'R Swindle* jakožto doprovodná zpěvačka, zpívající stejnojmennou píseň.

LINDA ASHBY: další žena z The Bromley Contingent byla přítelkyně Malcolm McLaren. Bavila svoje klienty v hotelu St. James a zajímala se víc o fetiš scénu, než o punk. V punkovém filmu od Alexe Coxeho *Love Kills* je údajně scéna, kde Lindin klient dostává výprask od Nancy Spungen.

CELIA (Celia Collin): zpěvačka; její doprovodná kapela se jmenovala The Mutations. Zvláštní na tom je, že The Mutations = The Strangers! Dalším pojítkem se slavnou punkovou skupinou The Strangers je, že Celií objevil jejich manažer v jedné restauraci v Chelsea. Zpívala jak skladby Marlene Dietrichové, tak i písně kapel Velvet Underground a The Kinks.

CRYSTAL: v roce 1977 psala punkový fanzine *More On* s další punkerkou Sarah. Jako první psaly o kaple The Slits. Crystal také pořídila mnoho fotografií tehdejších punkových kapel. Sarah vzpomíná: „*More On* č. 1 jsme napsaly za jedno odpoledne během dvou hodin ve škole“.

GIRLSCHOOL: ženský protiklad kapely Mötorhead. Ve svých počátcích hrály obě tyto kapely punk a dokonce spolu i koncertovaly. I z Girlschool se pak stala metalová kapela. Hitovka *Emergency*, kterou hrála Oi! banda Infä Riot, je převzata právě od Girlschool.

FAYE FIFE: byla spolu s Eugenem Reynoldsem „vůdkyní“ skotských Rezillos. V roce 1978 se kapela objevila v televizním pořadu o hudbě *Top Of The Pops* a zahrála si spolu s The Ramones na silvestrovském koncertě v klubu The Rainbow (1977/1978). Po tomto úspěšném období se kapela rozpadla, ale potom se ještě několikrát dala dohromady pod různými názvy - nejčastěji The Revillos, zatímco polovina kapely se přidala k The Human League.

THE SLITS: kapela za samých punkerek! V roce 1976 se čtrnáctiletá zpěvačka Ari Up (Arianna Forster) a bubenice Palmolive (Paloma Romero) daly dohromady s kytaristkou Kate Korus (původem z jiné ženské kapely - The Castrators) a basačkou Suzi Gutsy a společně zformovaly tuhle zaji-

the slits

mavou kapelu, která hrála punk obohacený o jiné hudební styly. Poté, co Kate odešla a založila kapelu The Modettes a Suzi přešla k The Flicks, sestavu Slits doplnila Viv Albertine a Tessa Pollitt (z The Castrators). V této sestavě kapela hrála s The Clash na jejich „White Riot Tour 1977“ spolu s The Buzzcocks. V roce 1978 Palmolive přešla ke kapele The Raincoats a na post bubeníka se dostal Budgie (potom hrál i se Sioxsie And The Banshees).

NORA FORSTER (matka Ari Up): byla přítelkyní Jimiho Hendrixe i punkového průkopníka Chrise Speddinga (stěžoval si, že nemohl psát písničky, když vedle v pokoji dvanáctiletá Arianna trénovala hru na piano). Později se provdala za Johnyho Rottenu (zpěváka Sex Pistols), s kterým žije dodnes. Také byla manažerkou Arianniny kapely The Slits.

PAULINE MURRAY: zpěvačka kapely Penetration, pojmenované podle písně Iggyho Popa. Byla studentkou umění a v době založení kapely (1976) jí bylo 18 roků. Měla vynikající hlas, připomínající hlas Dolores O'Riordan, zpěvačky z The Cranberries. V roce 1977 hráli Penetration s Generation X (Billy Idol a spol.) v legendárním klubu Roxy v Londýně. Ještě téhož roku podepsala kapela smlouvu s Virgin Records. Po vydání dvou alb se kapela rozpadá a Pauline Murray zakládá kapelu The Invisible Girls. Potom se vydává na sólovou dráhu.

BLITZKRIEG BOP: kapela ze severovýchodu Velké Británie, z okolí Middlesborough měla ve své sestavě sólovou kytaristku Glorii. Vydali singl *Let's Go*, Gloria z kapely odešla a založila svou vlastní skupinu The Slaves, která však nikdy nekonceptovala. Gloria dostala práci a už se ke hraní nevrátila.

BEKI BONDAGE: první zpěvačka legendární punkové kapely Vice Squad. Napsala snad jako první píseň o zneužívání zvířat k pokusům *Humane*, ale i v dalších svých textech se dotýká negativních věcí ve společnosti – třeba znásilnění. Kapela vydala dvě úspěšná alba *No Cause For Concern* a *Stand Strong Stand Proud*. V roce 1982 Beki z kapely odešla a založila svou vlastní skupinu Ligotage a potom The Bombshell. Na její místo přišla zpěvačka Lia, kapela podepsala smlouvu s firmou Anagram Records a vydala album *Shot Away*, které už není tak „nabroušené“ jako předešlá alba. Před nějakou dobou kapela ohlásila comeback a odehrála šňůru kon-

certů, opět s Beki.

LINDSAY: bubenice Oi! kapely Attak z

@ Noste pevné oblečení a boty. Padající lidi se vás budou chytat, což by chartné a tenoučké módní tričko nemuselo vydržet. Solidní boty vám nikdo neserve z nohou, a tak vaše nožky neutrpí újmu ani v tom nejzběsilejším řádění.

@Důležitá je solidarita: když někdo spadne, pomozte mu/ji zase na nohy. Lidem na zemi hrozí ušlapání a taky přes ně můžou upadnout další.

@A hlavně: chodte do kotle s „doprovodem“. Nemyslim tím muže jako oporu vaší slabé existence, ale kámošky, s nimiž proniknete do davu a utvoříte si tak bezpečný prostor. Stejně to dělaly první Riot Grrrls, když je přestalo bavit postávat vzadu

sebraly se a místo toho, aby jednotlivě bojovaly proti kopancům a osahávání, vytvořily hlouček, v němž se protlačily do kotle.

Dostat se do srdce davu může být jedním z nejlepších zážitků a holky se o to ochuzovaly až moc dlouho. Takže, holky, co jste dosud stály na kraji, běžte a trochu se pobavte. Naostřte lokty a vzhůru do kotle.

Přeložený článek Kelly Lee Bohlander lehce přetvořila **EMČA REVOLUCE**

Hey, you can't go there! Females in the moshpit

<http://www.superpunk.com/articles/98910046611785.asp>

všimly/i jste si?

tento měsíc menstruuji

„Tento měsíc menstruuji“ je název nedávno zahájené výstavy v pražské Art Factory Gallery. Výstava je velmi rozmanitá a vpravdě multimediální. Podílelo se na ní pár desítek autorek a autorů, které/kteří menstruaci vyjádřily/i za použití různých technik: fotografie, koláž, kresba, instalace, různé objekty, video nebo i esej o antropologii menstruace. Vernisáž 3.2. 2004 byla zahájena nezbytnými proslovky, ale také syrovou menstruační performance, kdy její protagonistky ve světlém oblečení nechaly protéct svou krev skrz kalhoty až ke kotníkům.

Nechci prozrazovat, co všechno na výstavě uvidíte, protože tak bude vaše překvapení z toho, co se všechno s těmi vložkami a tampóny dá dělat, mnohem větší. A taky si uvědomíte, že paleta významů, které menstruace má, je mnohem širší, než „modrá tekutina“ a „nepříjemné dny“.

Za připomínku stojí, že většinou v úterý se v galerii konají různé přednášky a diskuze na

všelijaká menstruační témata.

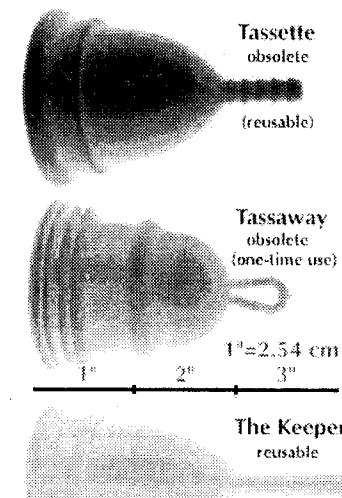
výstava: Art Factory Gallery, Václavské náměstí 15, Praha 1

po-pá 10.00-18.00

výstava potrvá do 28. února

informace na www.feminismus.cz

ER

hele, tam nemůžeš! - holky v kotli

„A proč tam nemůžu?“ pokusila jsem se překřičet hudbu, když mi kámoši zastoupili cestu do kotle. Kapela to rozjžděla a mě už nebavilo postávat na kraji davu, chtěla jsem se sebrat a skákat s lidmi uprostřed.

„Nemůžeš“, řekl můj kámoš Matt a zasmál se: „Seš holka, tak tam prostě nemůžeš.“ Chvilí jsem stála omráčená a snažila se pochopit, co ta věta měla znamenat, a pak jsem se podívala do kotle. Byli tam samí kluci ze středních a vysokých škol, skákali a strkali do sebe, zpívali písničky, ale bylo to poprvé, kdy mě to napadlo – byli to samí kluci.

Kámoši se snažili mě ochránit, ale přiznejme si to, holky, máme stejné právo být v kotli jako chlapi. Holky stojí často stranou od šilejší bandy lidí, z dosahu „nebezpečí“, jak mi s úsměvem řekla jedna holka opřená o zed'. Po první akci jsem věděla, že se na koncertech chci plně podílet, chci tam být, nabitá energií, s adrenalinem kolující v žilách, skákat se zbytkem pravých punkáčů. Když mi kámoši zabránili tam jít, věděla jsem, že mi nebudou moc bránit dlouho.

Jakožto holky ve scéně ovládané muži musíme být opatrné, ale můžeme být v bezpečí a stejně se na koncertě a v kotli bavit. Pamatuju si, jak jsem se poprvé

rozhodla do toho jít. Moje věrná partička kámošů-kluků se strachovala o moji bezpečnost a cestou k pódiu mě tak nějak obklopila. Zápal, do něhož se v kotli můžete dostat, když se pohybujete podle řvoucí kytary a ječícím zpěvem. Rozhlédla jsem se a viděla, jak se kluci kolem mě přizpůsobili davu. Když do mě někdo strčil, celou svou vahou jsem se opřela i já do něj. Rychle jsem se naučila, jak se nedat v moři šilících fanoušků.

Hlavní věc, se kterou si holky v kotli musejí poradit, je zajistit, aby je nikdo sexuálně neobtěžoval. Je to hnus. Ale musíme to (zatím) brát jako fakt, že existuje spousta úchyláckých nadřazených punkáčských čuráků. Rádi chodí na koncerty, protože jim to dává příležitost oříst se o prsa, chytit za zadek nebo sáhnout mezi nohy. Kotel je pro tyhle bastardy šance dostat se do kontaktu s opačným pohlavím takovým způsobem, jaký jim jednou rukou vyvolané snění a vlastnoruční honění nikdy neumožní. Když se chlápek snaží osahávat a obtěžovat holku v kotli, překračuje je jisté meze.

Proto je tu pár jednoduchých kroků, které, milé „kotelnice“, můžete podniknout, abyste zabránily podobným věcem, a taky nabízíme pár tipů, které ze skákání v kotli udělají příjemnější zážitek:

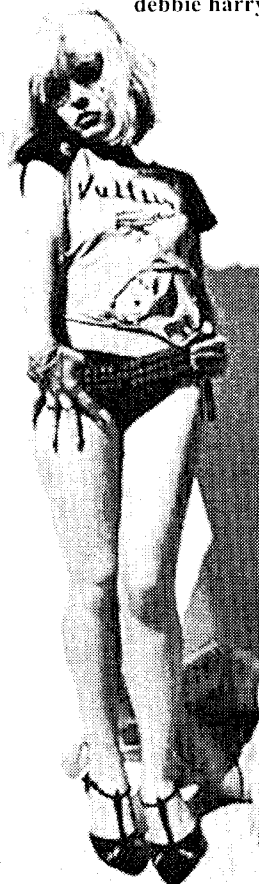
New Mills u Manchesteru. Mimochodem je to sestra basáka Mackieho z vynikajících Blitz (těch, co hráli Oi!). Attak vydali v roce 1983 jediné album s názvem *Zombies*, ale můžeme je slyšet i na některých kompilacích (*Oi! Oi! That's Yer Lot!*, *All Covered In Punk*, *A Country Fit For Heroes*). Po vydání alba *Zombies* se kapela rozpadla. Hlas kytaristy, později i zpěváka kapely Attak, Garyho Basseta, můžeme slyšet i na albu *Killing Dream* od Blitz. Lindsay se v roce 1985 za Garyho provdala.

DEBORAH HARRY: zpěvačka, textařka a nejblondatější členka původně punkové kapely Blondie, kterou v roce 1973 založila spolu s Chrisem Steinem. Název kapely pochází z oslovení, kterým na Debbie volali řidiči kamiónů, když ještě pracovala jako servírka v podniku Max's Kansas City. Mimo jiné byla i modelkou časopisu *Playboy*. Blondie byly součástí rané americké punkové scény spolu s Patti Smith, Ramones, Talking Heads a dalšími, kteří ve svých začátcích koncertovali v newyorském klubu CBGB's (=Country, BlueGrass, Blues) Hillyho Crystala. Debbie Harry byla hlavní hvězdou kapely, na pódiu parodovala naivní blondýnky, nosila odvážné oblečky a divoce tančila. Začátkem roku 1981 vydala Debbie první sólové album. V roce 1984 se skupina Blondie rozpadla, ale Deborah Harry pokračovala dál v sólové dráze, někdy doprovázena skupinou The Jazz Passengers. Po dlouhé pauze se Blondie

znovu dali dohromady v roce 1997 kvůli turné, o rok později vydali album *No Exit* a vyrazili odehrát další koncerty. Na pravděpodobně posledním albu, které nese název *The Curse Of Blondie* je mimo jiné píseň *Hello Joe*, věnovaná zemřelému zpěvákovi Ramones, Joeymu Ramoneovi.

ANNABELLA LWIN: čtrnáctiletou zpěvačku kapely Bow Wow Wow objevil Malcolm McLaren v jedné londýnské čistírně. Annabella nebyla rodilá Angličanka, pocházela z Rangoonu v Barmě a neměla žádné předchozí hudební zkušenosti. Měla ale i přes svůj nízký věk poměr s McLarenem. Kapelu Bow Wow Wow, která spíš než punk produkovala hudbu indiánských kmenů, tvořili mimo Annabellu ještě tři bývalí členové skupiny Adam And The Ants: David Barbarossa, Matthew Ashman a Leigh Gorman. Annabella si později nechala na hlavě vyholit číro, vystupovala v indiánských šatech a nechala se vyfotit polonahá na obal jednoho z alb kapely. Roku 1983 se skupina rozpadla, ale o čtrnáct let později se dali Annabella a Leigh Gorman znovu dohromady a spolu se dvěma dalšími hudebníky vyrazili na turné po Americe.

THE FLOWERS OF ROMANCE: tato kapela je spjata s mnoha slavnými punkovými osobnostmi. Původní členky tehdy ještě bezejmenné kapely, Jo Faull a Sarah Hall, byly přítelkyněmi Steva Jonese a Paula Cooka ze Sex Pistols a daly se dohromady s Viv Albertine a Palmolive z The Slits. Zpěvákem kapely

(později údajně i saxofonistou!) byl Sid Vicious, který přišel s názvem The Flowers Of Romance. Autorem tohoto názvu je Johnny Rotten, který ho Sidovi navrhl pouze ironicky.

THE MO-DETTES: celodívčí kapela vznikla v roce 1979 v Anglii s původním názvem The Bomberettes. Z názvu Mo-dettes by se dalo předpokládat, že se jednalo o mod kapelu, ale není tomu tak. Jejich hudba by se dala charakterizovat jako punk nebo pop-punk, srovnatelný s ranou tvorbou kapel Raincoats nebo Slits. Basačka Mo-dettes, Jane Crockford, nějakou dobu bydlela se Sidem Viciousem a s Johnym Rottenem, kytaristka Kate Korus hrála dříve s The Slits a s The Raincoats. Ke konci osmdesátých let hrála Jane na bicí v kapele The Communards a později spolupracovala s Fun Boy Three a s Everything But The Girl. Zajímavost na závěr: Jane se později vdala za Woodyho (Daniela Woodgatea) z vynikající ska kapely Madness, nieméně jejich manželství nevydrželo.

GYMSLIPS: další celodívčí banda z Anglie vznikla v roce 1982 a její hudba by se dala označit jako Oi!. Jejich nejznámější album se jmenuje *Rockin' With The Rencés*. Po rozpadu kapely v roce 1986 se bubenice a zpěvačka Karen Yarnell přidala nakrátko ke skupině Serious Drinking a později hrála s původní kytaristkou a zpěvačkou Gymslips, Paulou Richards (ex-The Deltones a Potato 5), ve skupině The Rencés.

ZNÁMĚJŠÍ KAPELY, KDE HRÁLY NEBO HRAJÍ ŽENY: Crass (dvě zpěvačky, UK), Nina Hagen (Německo), Stinky Toys (zpěvačka, Francie), Black Flag (basačka, USA), Patti Smith Group (zpěvačka, USA), Suzi Quatro (zpěvačka, USA), Talking Heads (basačka, USA), Plasmatics (zpěvačka, USA), Violators (skoro samé ženy, jeden chlap v sestavě, UK), L7 (celodívčí, USA),

Distortion (bubenice, UK), Deadline (zpěvačka, UK), Chumbawamba (dvě zpěvačky, UK)

DAŠÍ:

Action Pact (UK), Partisans (UK), Rubella Ballet (UK), Lewd (USA), Devotchkas (USA), Distillers (USA), Total Chaos (USA), a stovky dalších...

Seshirul, přeložil a sepsal: TOM (gengs3.tom@seznam.cz)

ESQUIRE V AKCI
KDYŽ ŽENY CHYBUJÍ...
JAK POZNÁTE ODPORNOU ŽENU!!
**TUDY
ROZHODNĚ NE!**

Dvanáct maličkostí, které, pokud si jich vůbec nevšimnete, vás musí přimět k okamžitému úprku.

Cíhají na každém rohu, aby vás ulovily. Jestli vám jde jen o sex, dá se to přepřít, ale když s ní po prohýřené noci vylezete na ulici, zjistíte, že jste raději měli zvolit cestu kanálem.

Jak je poznáte?

1. **PŘEBLONDĚNÁ BLONDÝNKA** s odrůstajícími vlasy, jejichž koncečky jsou už zase tmavé.
2. I když bude mít **HADŘÍKY OD VERSACE-HO**, kola zasychajícího potu v podpaždí rozšířená o solnou mapu potu již zaslhlého jistě nepotěší.
3. **NEOHOLENÉ NOHY**. Zvláštní chuťovka je, když lezou ven přes punčochy. To samé lze říci o zachuchvalcovaném podpaždí.
4. **TRIČKO POD PRSA**, pod nímž do světa doslova kynou špeky. Pokud nemá ploché břicho, je každý pokus ukázat, kde ji odstříhli od pupeční šňůry, věc velmi nešťastná a vesměs budící výsměch. Dobrým doplňkem jsou chlupy vybíhající od nevyholeného Venušina pahorku. A je jedno, jestli směrem k pupíku nebo ke kostřci. Předmět vaší věrejší touhy spíš vypadá na žalobu ze sodomie.
5. **KDYŽ UŽ JSME U TĚCH KONČIN**, chlupy lezoucí z pod okrajů kalhotek nejsou taky zrovna sexy, pokud nejste teda fakt jetý chlupofil. Tyhle kučeravé neposedy normálně vidět nejsou, ale třeba na koupališti bude dotyčná po očku okukována.
6. **VELKÝ ZADEK OBEMKNUTÝ** pavučinou tang, nic pohledného. Zvlášť když je jejich zadní část hluboce utopena v liposukční těstovině. Pak si můžete být jisti, že po jejich sundání na nich ulpí i leccos z jejich macaté majitelky.

7. **SLUŽTIČKOVSKÉ PRÁDLO** bylo krásné ve filmech o panenkách ze staré franciejské Vídně. Ale bavlna připomínající manšestráky s tlustou gumou v pase, zanechávající viditelné otlaky, protože neustále klouže k prdýlce, tak to pánové ne. Nebrat. Zasexovat, ale pak deset kroků za vámi. Pokud vůbec.

8. **OKUSANÉ NEHTY** v kombinaci s oloupaným lakem nevykresluji vaši společnici coby Popelku, ale naznačují, že by se u kontejneru docela slušně vyjímala.

9. **RTĚNKA NAKŘIVO**. Buď si ji malovala sjetá, nebo má hubu nakřivo. Ani jedno není dobré pro ukazování na denním světle. Šílená je kombinace obojího. Pak vypadá jako šílený klaun z novely Stephena Kinga.

10. **TLUSTOŠKA NARVANÁ V LEGÍNÁCH** nebo ve strečových kalhotách. Ještě by si měla vzít nártelník, aby jí bylo vidět na prsní patvary, připomínající Krtkův dort.

11. **ÚČES NEMUSÍ MÍT ZAS AŽ TAK** záračný tvar, ale jestliže se z něj při každém lehkém zavanutí větru sypou mraky lupů jak pyl z kvetoucího topolu, budete mít kufr hodně dlouho zdvižený. Může se vám stát, že to zahlédnete z výšky, když vám bude klečct u nohou a snažit se udělat dobře. Pak dejte pozor, abyste nevyhodili obsah žaludku jí přímo na hlavu. Ne že by jí to nepatřilo, ale ohodíte taky sebe.

12. **ZKRÁTKA NEŽ TAKOVOUHLE PŘÍŠERU**, tak to radši rozhodte nebo požádejte kamaráda, ať vám nějak pomůže. Určitě se o ni někdo rád postará.

BM: Ach, chudáci ti muži, ani sami nepoznají, jaká žena se jí má a nemá líbit - musí k tomu mít návod! Není jednodušší najít si chlapa? Ten je přece vždycky dokonalejší!

get yer face out of that magazine
 you are more than a beauty machine
 you've got anger soul and more
 take to the street and let it roar
 RIOT DON'T DIET
 GET UP GET OUT AND TRY IT
 RIOT DON'T DIET
 GET UP GET OUT AND TRY IT
 ugh UGH! (clap clap clap)
 If cosmo makes you sick and pale
 you know what you need to do
 MOLOTOV COCKTAIL!
 liberate the beauty queen
 burn the bibles of the fashion scene
 LET'S (CLAP) GET (CLAP) MEAN!!!!!!

Vzbuř se, kašli na diety

Vzbuř se, kašli na diety
 seber se, jdi a zkus to
 vzbuř se, kašli na diety

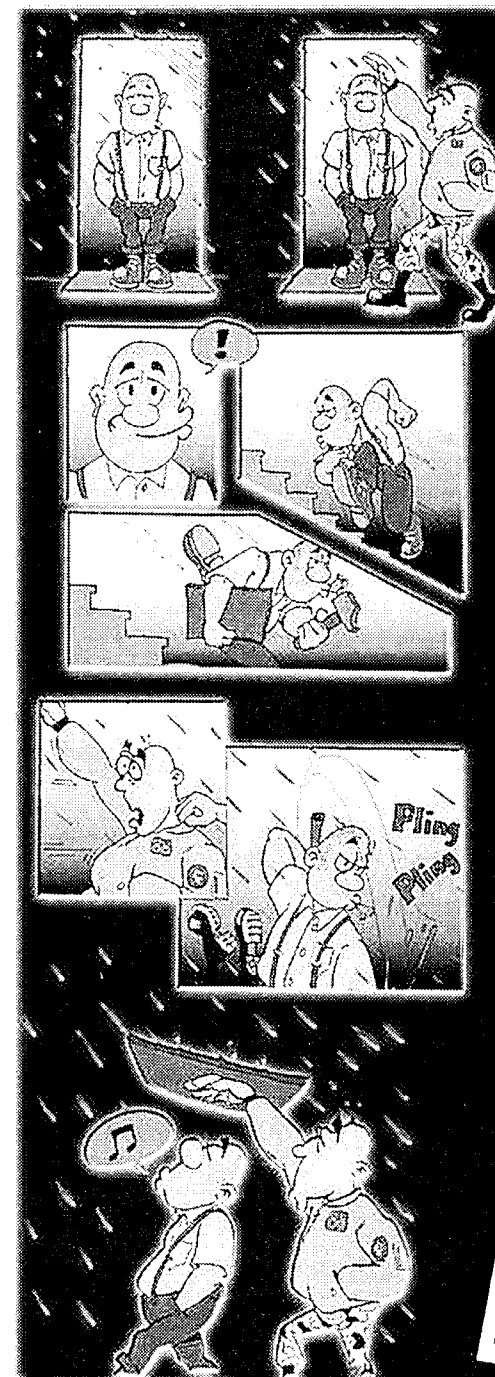
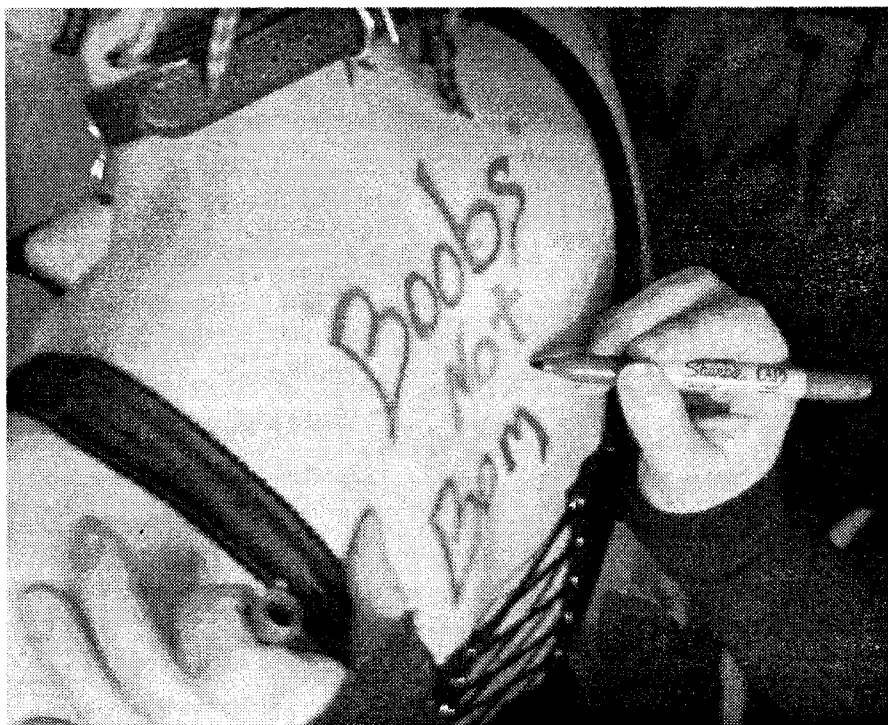
seber se, jdi a zkus to

hej holka
 zvedni oči od toho časopisu
 jsi víc než jen stroj na krásu
 máš vzteklou duši a víc
 vyřvi to ze sebe do ulic

vzbuř se, kašli na diety
 seber se, jdi a zkus to
 vzbuř se, kašli na diety
 seber se, jdi a zkus to

když z cosmo ti tvář bledne
 víš, co náladu ti zvedne
 Molotovův koktejl hod'
 královnou krásy vysvobod'
 bible módy se zapálí
 teď budeme pěkně zlý

ANČA GILOTINA

JAK VIDNO, NÁPADY, JAK SMYSLUPLNĚ VYUŽÍT NÁCKY, SE NERODÍ V
 HLAVĚ JEN TVŮRČŮM JEDNÉ ČESKÉ MEDIÁLNÍ KAMPANĚ

donna ferrato a život s nepřítelem

V Praze (a předtím také v Ostravě) proběhla výstava prací americké fotografky Donny Ferrato s názvem Život s **nepřítelem**, která pojednávala o domácím násilí v mnoha jeho aspektech. Pražská výstava se konala v „nákupní galerii“ Atrium na Karlově náměstí, kde byly velkoformátové fotografie zavěšeny na zábradlí ochozu prvního patra, takže k nim člověk z přízemí atria musel vzhlízet. Podivnější než netradiční instalace byla kombinace poklidně svačících hostů kavárny v atriu a obrazů plných hrůzy a násilí, které visely nad nimi.

Výstavu tvořilo dvacet velkých černobílých fotografií, jejichž obsah byl okomentován v obsáhlých letáčích s reprodukcemi fotek a také na nástěnce u vchodu do atria. Hned na úvodních fotografiích bylo zachyceno, jak muž svou ženu vydírá a pak ji bije. Fotky nebyly nijak aranžované – muž mlátil svou ženu i před očima a objektivem fotografky, její přítomnost mu v nejmenším nevadila. Ferrato k tomu říká: „...uvědomila [jsem si], že když je muž rozhodnut svou ženu mlátit, udělá to před svými dětmi, sousedy i policií“ (leták z výstavy). Autorce

forma protestu, kdy posláním je šířit nadšení a povzbudit dav k aktivní odezvě.

BUT WE ARE NOT AFRAID AT NIGHT

CAUSE WE CAN KICK AND

SCREAM AND
FIGHT GIRL - IT'S YR
RIGHT, GIRL
DON'T FEEL
UPTIGHT, GIRL
IT'S YR NIGHT, GIRL
IT'S YR NIGHT!

Holka boje

prý „venku čeká tě pohroma“

více informací o radical cheerleaders najdeš na <http://bunniesonstrike.cjb.net> nakonec předkládáme příklady (a překlady) pokřiků amerických radical cheerleaders:

prý „radši zůstaň doma“
prý „nechoď nikam, když je noc“
prý „skříž nohy, čekej na pomoc“

FIGHT GIRL

They say it's scary out there...
They say you'd better stay here.
They tell you not to stay out late.
They tell you cross your legs and wait.

BUT WE ARE NOT AFRAID AT NIGHT
CAUSE WE CAN KICK AND
SCREAM AND
FIGHT GIRL - IT'S YR
RIGHT, GIRL
DON'T FEEL UPTIGHT,
GIRL
IT'S YR NIGHT, GIRL

They tell you not to take a
stand
They teach you not to start a
band
They tell you wait to be
invited
and hey don't get too excit-
ed...

ale my se v noci nebojíme
my rvát se a řvát umíme
je to tvé právo, slečno boje
nebud' vyděšená
noc je tvoje

Brání ti objevovat svět
Učí tě do něčeho se nepouštět
jenom čekat na pozvání
a hlavně nebýt moc spontánní

ale my se v noci nebojíme
my rvát se a řvát umíme
je to tvé právo, slečno boje
nebud' vyděšená
noc je tvoje

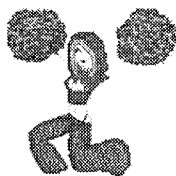
noc je tvoje!

RIOT DON'T DIET

RIOT DON'T DIET
GET UP GET OUT AND
TRY IT
RIOT DON'T DIET
GET UP GET OUT AND TRY
IT
hey girl (clap clap clap)

RADICAL CHEERLEADERS

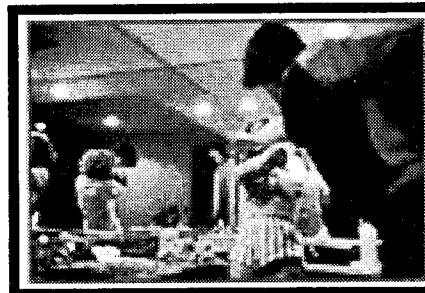
Radical cheerleaders (ve volném překladu něco jako „rázné roztleskávačky“) se zrodily díky dvěma floridským sestrám, které se nudily na stále stejných demonstracích a protestních průvodech, které se jim zdály unylé a málo „akční“. Řekly si tedy, že je čas to změnit. A od té doby vznikají, díky těmto dvěma „iniciátorkám“ a dalším a dalším příznivkyním (a příznivcům) aktivního a „obecně prospěšného“ způsobu trávení času na

demonstracích (ale i jiných typech akcí), v severní Americe a později i v Evropě skupiny grrls (a bois), které svými „pom-poms“ (trásněmi) a „cheers“ (pokřiky) rozo- hňují davy.

Radical cheerleader se může se stát kdokoli, bez ohledu na jinak limitující „parametry“ (věk, pohlaví). Kdokoli chce hlasitě vyjadřovat svůj názor na demonstracích, koncertech, festivalech, nebo prostě jen frekventovaném prostranství města, a zároveň se bavit tvůrčí činností, je vítán/a. Skupiny radical cheerleaders si tvoří vlastní pokřiky a sestavy, které mají různá poselství, od feministických hesel přes propagaci vegetariánství a veganství až k proti-kapitalistickým postojům, čímž vyjadřují svůj protest cestou, která dokazuje, že je mnohem zábavnější vyjít do ulic než klít doma u televize v temné nenávisti k „těm nahoře“. Na demonstraci lze rozeznat radical cheerleader velmi jednoduše: poznávacím znamením bude kromě trásní a hlasitého projevu pestré oblečení v šílencích variacích. I když to samozřejmě není „povinná“ uniforma, radical cheerleaders chodí většinou oděny/i v krátkých skládaných kostkovaných sukničkách, těžkých vysokých botech a ve svetřících s kapucí. Dovoleno je ale všechno... (na některých demonstracích proti válce v Iráku, v USA, se objevily i nahé radical cheerleaders.)

Jak radical cheerleaders píší ve svých „10 cestách, jak se stát radical cheerleaders“, radical-cheerleading je pozitivní

se podařilo proniknout do soukromí rodin, v nichž k domácímu násilí docházelo, takže mohla fotit „momentky“: jak muž ohrožuje svou ženu, jak násilnického otce odvádí policie, jak děti z rodin násilníků přebírají vzorce chování svých rodičů, zmražené ženy, pohřby..., ale také tu „šťastnější“ stránku příběhu: ženy se svými dětmi v azylových domech, terapeutické programy pro násilnické muže (tedy, buďme spravedliví/é: k domácímu násilí podle výzkumů dochází v heterosexuálních i homosexuálních dvojicích a se stejným sečnáním). Autorce se daří zachytit emocionální nabití daných situací, ať už jde o zoufalství právě zbité ženy, nebo klid ve spánku matky a dítěte během jejich první noci v azylovém domě. Ačkoli jsou fotografie pořízeny ve značně stresujících situacích, jsou překvapivě „čisté“ a kompozičně vyvážené. U Ferrato se však nejedná o pouhý estetismus parazitující na neštěstí obětí násilí – její práce a ona sama přispěly k systematictějšímu řešení domácího násilí.

Výstava s člověkem dosti silně otfásla, což také bylo jejím cílem. Autorka je dlouholetá aktivistka proto domácímu násilí a říká se o ní, že její fotografie už dokázaly změnit zákony. U nás se výstava konala v rámci projektu Aliance proti domácímu násilí. To, že takové projekty jsou potřeba jak sůl, svědčí i rozhovor, který s Ferrato udělala reportérka Večerníku Praha Zuzana Pšenícová. Novinářka se ptá: „A opravdu jsou v tom všechny ty ženy nevinné, nebo muže nějakým způsobem dovedou vypro-

vokovat?“ Když Ferrato odpovídá, že podle ní neexistuje nic, co by muži zakládalo právo svou ženu bít, ptá se přesto reportérka znovu: „Myslela jsem to tak, že některé ženy dovedou vyhátnout slabou stránku svého muže a dovedou ho „vytočit“. Možná až k násilí.“ Ukazuje se, že představa, že ženy si za násilí na nich páchané, stejně jako v případě znásilnění, vlastně mohou samy, je pevně zakořeněná i mezi novináři/kami, kteří/ré by ale přece měli/y mít dostatečné znalosti o problematice, o níž mají psát. Dalším stereotypem, který se objevuje i v další novinářské otázce, je názor, že domácí násilí se týká jen sociálně nižších vrstev obyvatelstva. Tak to ovšem není. Cílem tohoto článku však není vypořádat se s problematikou domácího násilí – jen jsem si neodpustila pár poznámek, které se vynořily díky bezprostřední souvislosti s výstavou. A ještě na okraj: v současnosti se projednává novela zákona, který by domácí násilí chápal jako specifický trestný čin a ukládal pachatelům těžší tresty.

O AUTORCE

Donna Ferrato je fotoreportérka, tvůrkyně filmů a aktivistka boje proti domácímu násilí. Proslavila se zejména fotografiemi právě s tematikou domácího násilí. Pořádá výstavy, multimediální představení a přednášky, kde se snaží tento jev vynést ze skrytu rodin na světlo a nějak jej řešit. Její kniha Living with the Enemy se dočkala již čtyř vydání a její fotografie obletely svět – byly

publikovány v mnoha významných časopisech a podnítily natočení reportáží pro mnoho sledovaných publicistických pořadů v americké televizi, vystavují se ve školách, azylových domech, na billboardech atd.

Ferrato založila společnost Domestic Abuse Awareness, Inc., jejímž cílem je získávání peněz na kampaně zaměřené na informování veřejnosti o domácím násilí, její výstavy také přispěly k financování azylových domů. Ferrato se jako jedna z mála reportérů a reporterek odhodlala zasáhnout do dění, které by jako fotografa mohla pouze dokumentovat, jako se to děje například v případě válečných zpravodajů. S rodinami, které fotila, se úzce stýkala a často zasáhla, když byla u toho, že se muž svou ženu rozhodl mlátit, nebo když třeba syn násilnického otce terorizoval svou sestru - po vzoru chování svých rodičů. Zatímco matka na synovo chování nereagovala, Ferrato ji v její „výchovné roli“ zastoupila.

Ferrato se k fotografování domácího násilí dostala paradoxně přes svůj původní plán fotit láskyplný život amerických párů. Jednoho dne ale muž z fotografované dvojice svou ženu začal bít. Ferrato tuto scénu s hrůzou fotila. Tehdy si uvědomila, že tu existuje závažný problém, o němž nikdo nemluví - násilí, které přichází ze strany cizích násilníků, ale ze strany důvěrně známých osob, ze strany partnerů. Objektiv používala k tomu, aby pochopila to, jak se ženy vyrovnávají s násilím, i to, co některé muž vede k tomu, aby mlátili své ženy a děti.

Autorka fotografovala nejen přímo v rodinách, ale i v azylových domech pro oběti domácího násilí, při policejních zásazích v rodinách, ve vězeních a nemocnicích, na pohřbech.

Ferrato vydala svou knihu *Living with the Enemy* a krátce na to ji oslovil jeden newyorský azylový

dům, zda by pro něj neuspořádala benefiční výstavu. Výstava měla úspěch: přinesla finance pro útlek a otevřela téma domácího násilí široké veřejnosti. Tak vlastně začal autorčina angažovanost na tomto poli - brzo byla zavalená žádostmi o podobné benefiční

fotka je bohužel moc malá a ne moc ostrá, ale zachycuje nevěstu s obrovským dildem v rukou - asi svatební dar...

akce, a tak založila neziskovou organizaci Domestic Abuse Awareness, Inc. za účelem proti domácímu násilí bojovat. V současnosti organizace plánuje svůj archiv fotek rozšířit i o díla dalších angažovaných fotografů/ek a umělců/kyň, které se zabývají podobným tématem.

Donně bylo uděleno mnoho ocenění, kupříkladu W. Eugene Smith Grant, Robert F. Kennedy Award for Humanistic Photography či Kodak Crystal Eagle for Courage in Journalism. Její práce se však netýká jen domácího násilí, i když to samo o sobě představuje velké téma. Zabývá se i dalšími „kontroverzními“ jevy: fotí v sex klubech, v rodinách - třeba problémové děti nebo dospívající, lásku mezi staršími lidmi aj. Soustředí se na rozličné podoby emocí, lásky a sexuality v současné společnosti. Vedle *Living with the Enemy* vydala další, „harmonizující“ knihu fotografií *Amore*, která je pohledem do života jí samé a jejích blízkých. Další kniha by měla vyjít přibližně v této době a měla by mapovat životní styl Američanů v posledních třech desetiletích.

vlády samé. "Každý rok si ministerstvo nechává vypracovat několik průzkumů. Vždycky nás zajímá konkrétní situace," uvedla Prejdová s tím, že situace v ČR se bude porovnávat i s výsledky v EU.

"Ta čísla mě překvapují. Nevidím žádný posun, stále přetrvává tradiční myšlení. Ani 14 let po revoluci se nepodařilo odbourat stereotypy," řekla L.N. k výsledkům průzkumu Anna Čurdová, předsedkyně vládní rady pro rovné příležitosti mužů a žen. "Je třeba zamyslet se nad tím, proč česká společnost zůstává v zajetí stereotypů," dodala. Poukázala však na to, že názory se velmi liší i podle věku respondentů. "U lidí kolem dvaceti pěti až třiceti let je vnímání těchto věcí jiné," uvedla Čurdová.

Také tento průzkum potvrzuje, že právě mladí lidé do 29 let jsou v otázce rodičovské role méně konzervativní. Také častěji vítají přítomnost otce u porodu. Mužům také častěji přiznávají schopnost postarat se o malé dítě lidé vysokoškolsky vzdělání a také lidé, kteří žijí se stálým partnerem.

Větší důraz než ostatní skupiny kladou na roli matky rozvedení a ovdovělí. Tedy lidé, kteří mají zkušenost s životem v rodině, kdy jeden z partnerů chybí. Rozvedení lidé také soudí, že dítě může stejně dobře vychovávat jeden z rodičů jako oba.

Rozpačitý postoj mají Češi k tomu, zda by při porodu měl být otec dítěte. S tímto výrokem totiž zcela souhlasí jen 8 procent respondentů. Populace je skoro přesně rozdělena na třetiny: přibližně stejně lidí s tímto výrokem souhlasí jako nesouhlasí, třetina se navíc nedokáže vyjádřit. Ženy souhlasí o osm procent častěji než sami muži. I u mladých lidí do 29 let, u nichž téměř polovina podporuje to, aby byl otec u porodu, se jich třetina nedokázala vyjádřit. Častěji jsou pro přítomnost otců u porodu také svobodní lidé.

Vlastní hodnocení průzkumu sice uvádí jistou ochotu ke změně názorů, připouští však, že není příliš velká. Za posledních deset let se změnil postoj k rozpadu rodiny, pokud jsou v rodině malé děti. Zatímco v roce 1994 souhlasilo s tvrzením, že rodiče by v tomto případě měli zůstat pohromadě i přes vzájemné rozpory, 30 procent dotázaných, loni to bylo již 47 procent. Ve společnosti se také zvýšila tolerance k výchově dítěte pouze jedním rodičem. V roce 1994 čtvrtina dotázaných soudila, že jeden z rodičů je schopen vychovat potomka stejně dobře jako oba, v roce 2003 o tom bylo přesvědčeno již 43 procent lidí. Větší souhlas panuje také s tvrzením, že žena má plné právo na to vychovávat dítě sama.

Stále zhruba polovina lidí však považuje za správné světit po rozvodu dítě matce. Stejně jako před deseti lety se s tímto tvrzením ztotožňují především ženy - zhruba o 20 procent častěji než muži.

Soňa Škývarová
<http://lidovky.centrum.cz/domov/clanek.phtml?id=237678>

redakčně kráceno

Devatenáctiletá dívka zemřela po operaci štáder

Simona Szöcssová z Bratislavy toužila po větších prsou a navzdory odporu rodičů se rozhodla pro plastickou operaci. Jak informovala televize Markíza, v průběhu operace Simona zkolabovala a navzdory resuscitaci za několik hodin zemřela. Příčinu smrti určí soudní pitva.

BRATISLAVA - Operaci provedli v bratislavském soukromém sanatoriu Medius. Rodičům se však v domluveném čase deera nehlásila, a tak začali pátrat po tom, co se děje. V sanatoriu jim řekli, že je to špatně a Simona byla převezena do nemocnice.

"Ke konci operace došlo k náhlému selhání oběhu a začali jsme okamžitě s resuscitací,

kteou jsme prováděli dvě hodiny." líčil situaci František Bohunický. Po obnovení činnosti srdce byla Simona převezena do nemocnice ve čtvrti Petržalka. Na zdejší ARO však lékaři zjistili, že Simoně opuchá mozek a objevila se krev v žaludku.

"Lékaři čekali na papíry ze soukromého sanatoria, aby věděli jak postupovat dál. Papíry přivezli až za pět hodin a to už bylo pro Simonku pozdě," říká zoufalá matka Zuzana Szöcssová. Rodiče se už obrátili na policii.

Ivan Vilček, Právo (Bratislava)

<http://www.novinky.cz/02/13/35.html>

9.12.03

Průzkum: Češi si myslí, že rodinu má žít muž

PRAHA, 9. února 2004

Stále velmi konzervativně posuzují Češi role mužů a žen v rodině. Například roli živitele připisuje mužům téměř 90 procent lidí. Podle průzkumu se ženy považují za důležitějšího rodiče, mužům nepřiznávají rodičovské kompetence.

Více než tři čtvrtiny lidí jsou přesvědčeny, že o malé dítě se má starat převážně žena. Matka je pečovatelskou, zatímco muž je živatelem rodiny, soudí Češi. Vyplývá to z průzkumu veřejného mínění, který v loňském roce provedl pro ministerstvo práce a sociálních věcí Sociologický ústav s Centrem pro výzkum veřejného mínění. V průzkumu se k sérii výroků o postavení mužů a žen při výchově dětí vyjadřovalo 1067 respondentů.

Ženy jsou podle analýzy dokonce konzervativnější než muži, pokud jde o vnímání jejich vlastní role. Odmítají přiznat mužům dostatečně jejich rodičovské kompetence a samy se považují ve výchově dítěte za důležitější. Přiklání se však i k tomu, že

by muži měli trávit více času s rodinou.

Obsáhlá stotřístránková zpráva bude podle mluvčí ministerstva práce Kateřiny Prejdové sloužit také jako podklad pro práci vládní rady pro rovné příležitosti mužů a žen a

KONTAKTY PRO OBĚTI

DOMÁCIHO NÁSILÍ:

PRAHA

ROSA - Informační a poradenské centrum pro ženy-oběti domácího násilí
Podolská 25
147 00 Praha 4
tel./fax: +420 241 432 466,
e-mail: rosa@telecom.cz
<http://www.rosa-os.cz>
Krizová linka: +420 602 246 102

(pouze adresa centra, azylové ubytování je utajeno)

Psychosociální centrum Acorus

Legerova 20
120 00 Praha 2
tel.: +420 283 892 772
(pouze kontaktní adresa, adresa zařízení je utajená)
profem o.p.s. - Konzultační středisko pro ženské projekty
Gorazdova 20
120 00, Praha
tel./fax: +420 224 917 224
e-mail: profem@ecn.cz,
<http://www.profem.cz>
Linka právní pomoci pro ženy - oběti násilí, +420 224 910 744, každou středu od 18:30 - 20:30.

Bílý kruh bezpečí

Duškova 20
150 00 Praha 5
tel.: 257 317 100
fax: 251 512 299
<http://www.bkb.cz>
Linka pro oběti domácího násilí DONA: +420 251 511 313

RIAPS

Chelčického 39
130 00 Praha 3
tel.: +420 222 580 697

Centrum krizové intervence

tel.: 284 066 110

BRNO

Poradna pro ženy v tísni - program Ligy lidských práv
tel.: +420 545 245 996
SOSlinka: +420 737 834 345 (7:00 - 22:00).
e-mail: zenavtisni@llp.cz
<http://www.llp.cz/zenavtisni/index.html>

Ženy bez násilí

Kontaktní osoby: Markéta Huňková a Andrea Rezková, Brno
e-mail: zbn02@hotmail.com
Magdalenium

e-mail: magdalenium@volny.cz

Bílý kruh bezpečí

Slovinská 41
612 00 Brno
tel.: 541 218 122

HAVÍŘOV

Slezská diakonie - Poradna
ELPIS
E-mail: elpis.ha@slezskadiakonie.cz, ustredi@slezskadiakonie.cz
<http://www.slezskadiakonie.cz>

OLOMOUC

Bílý kruh bezpečí

Na vozovce 26
779 00 Olomouc
tel.: 585 423 857, 732 700 533

OSTRAVA

Bílý kruh bezpečí

Ul. 28. října 124
709 24 Ostrava
tel./fax: 597 489 204

PARDUBICE

Bílý kruh bezpečí

Pospíšilovo nám. 1693
530 03 Pardubice 3
tel: 466 265 264

PLZEŇ

Bílý kruh bezpečí

Americká ul. 42
301 35 Plzeň
tel: 377 637 695

TRUTNOV

Most k životu

tel./fax: 499 841 998
e-mail: most.k.zivotu@volny.cz
<http://www.mostkzivotu.cz>

ZDROJE:

*Leták z výstavy
*Zuzana Pšenicová: Donna Ferrato: Život s domácím nepřitelem
<http://www.vecernik.cz/kultura/ferrato031119.html#text>

*Love, Donna

http://www.digitaljournalist.org/issue0205/donna_intra.htm

*Jennifer McNulty: Photojournalist to present multimedia show about domestic violence

<http://www.ucsc.edu/onecampus/currents/98-99/09-28/violence.htm>

*Poslanci přitvrdili tresty za domácí násilí

<http://lidovky.centrum.cz/clanky/222760.phtml>
*www.stopnasili.cz

zpracovala JIřKA

TEBE SBALÍM!

Jako kdybys to neznala! V okamžiku, kdy s tím ale vůbec nepočítáš, objeví se najednou před tebou ON – a ty jsi z toho v šoku! Hlavně žádnou paniku, protože s našimi flirtovacími tipy už neztratíš půdu pod nohama. A je úplně jedno, jestli se před tebou tvůj idol objeví poprvé v životě, nebo po Něm tajně šlíš už celou věčnost...

Jak si počínat, když o Něho nečekaně zakopneš...

FLIRTOVACÍ ZÓNA: AUTOBUS

Určitě to znáš – autobus narvaný až k prasknutí, dusno lidským potem, kdosi se ti lepí na zadek a funí ti za krk. A tu si Ho všimneš! Je to ON! Pokud se už „omylem“ dotkl některé z tvých intimních partií, máš vyhráno! Pokud ne, nic není ztraceno! Můžeš přece začít první ty!

Náš tip: jak na sebe upoutat Jeho pozornost: Zkus k Němu nezávazně prohodit, „Nezaprší a nezaprší!“ (nedoporučuje se za deštivého počasí)

FLIRTOVACÍ ZÓNA: VEČÍREK

Jsi na fakt dost dobrým konciku se svými

kámoškami, když tě najednou kdosi málem sraží k zemi. Je to určitě ON – jeho charisma a charakteristický zápach tě nenechají na pochybách. Patrně již přehnal míru konzumace alkoholu pro tento večer. Ty k Němu však přesto vzplaneš vroucí láskou. Co dělat? Zachovej chladnou hlavu. Nemusíš se bát Jeho rozpaků. Odhoď zábrany, neboť v Jeho stavu není stejně schopen takové věci jako dekorum rozebírat. Vyvaruj se též zdvořilostní konverzace o počasí. Vyzkoušej na Něj obvyklé balící triky (očka, vrtění zadkem, poskakování, špulení rtů atd.) a dávej pozor, jestli nezaujímá přípravou polohu ke zvracení. Hlavně se neboj!

Co dělat, když potkáš Toho, který je již dlouho jediným smyslem tvé existence...

FLIRTOVACÍ ZÓNA: ULICE

Na svých cestách jsi Ho již dlouho potkávala. Je to možná tím, že bydlíte ve stejné ulici, popř. ve stejném domě. Už tě nebaví Ho jenom pozorovat a toužit po Něm. Musí přijít čin!

Náš tip: Až se budete

LOVE!

BENEFIT NA BM, HOSPODA NA SLAMNÍKU - 24.1. 2004 (LENIGRAD SKA, STILLKNOX, GAIA MESIAH)

Víme:

- že Anča byla opět gilotina
- kdo byla Ančina oběť, ale je nám to fuk
- kdo byl ten plešatej kluk u našeho stolu, ale víme, že tam byl a že nic neřikal

Nevíme:

- že to nebyl můj známý
- že to nebyl ani můj známý
- že můj známý to taky nebyl
- a že můj už vůbec ne

Víme:

- či to teda byl známý, jestli to teda vůbec něčí známý byl
- že všechny kapely byly super
- že na koncertě bylo prasátko, ale že ho to moc nebralo
- že dorazilo několik opravdovech Rusů, protože si mysleli, že bude hrát opravdová ruská kapela

CESTA ZA TRIČKAMA, (VRŠOVICE - XAVEROV - BARRANDOV - DEJVICE - SLANY - VELVARY - VRŠOVICE), 11.2. 2004

Víme:

- že zkontaktovat firmu Hong Fang je nejtěžší úkol na světě
- už, kde je největší prdelákov na světě
- že ulici Mladých Běchovic by projel jenom lovec Pampalini nebo dobrej terénní traktor, ale na Escorta rozhodně není stavěná
- že součástí a zpestřením cesty byl bahenní brod
- víme, kam tím pádem zmizela barva auta
- že ve skladu byl jeden zlej nafoukanej strejda, co neumí zabučet
- že jsme v Xaverově nepotkaly žádná kuřata, zato slepic tam v jedné místnosti bylo až dost

Nevíme:

- jestli chovají v Xaverově kromě kuřat taky voly

Víme:

- kdo je nejděbelstější (skoro) řidička na světě.
- že areál Xaverov byl jen začátek
- že dojet z Prašného mostu na Evropskou trvá 2 minuty a 36 sekund a málem je nám i jasné, k čemu je tato informace nutná.
- že jsem ocenila autora a pochopila význam "Modlitby ženy", která na tuto situaci výborně seděla

Nevíme:

- kam se schoval mlýn Barborka z 15. století
- jestli tam vůbec byl

Víme:

- už, že ne každej chlap ve svítivé vestičce je policajt, který na nás číhá
- že kočka přežila, ale

Nevíme:

- jestli se z toho poučila

Víme:

- že pan tiskař je zároveň kastelán a k tomu hrozně sympatický
- že trička jsou super, tak si je kupte!

Modlitba
ženy

Pane, dej mi moudrost,
abych pochopila muže
dej mi lásku,
abych mu odpustila,
dej mi trpělivost
na jeho nálady,
jen mi nedávej sílu
nebo ho zabiju!!!

zase příště mlčky míjet a dělat
na sebe očka, zareaguj pohotově –
šlehní sebou na zem. Účinek je jistý!
Pokud na tebe šlápne nebo zavolá sanitku,
máš vyhráno!

FLIRTOVACÍ ZÓNA: HOSPODA (kavárna je relativně nepravděpodobná)

Víš, kam se tvůj idol chodí pravidelně, každý pátek, se svými kámoši ožrat? Není nic jednoduššího než nechat pro jeden večer hihňající se kámošky hihňajícími se kámoškami, hodit na sebe odpovídající vohoz a sexy prádélko a vyrazit na lov. Nejdřív si najdi nějaké místo blízko u Jeho stolu, potom Ho třeba požádej, jestli by ti nepodal nápojový lístek. Dávej ale pozor, abys ho už neměla na stole (mohl by si toho všimnout) nebo aby dotčený podnik vůbec nějaké nápojové lístky vlastnil (mohl by to vědět). Tím navážete kontakt a dojde ke skupinovému efektu, když On k tvým výzvám zůstane chladný, můžeš sbalit některého z jeho kámošů.

A co když tvůj idol nezareaguje podle očekávání...

Konečně jsi sebrala odvahu a oslovila Ho... Jenže On reagoval naprosto příšerně, takže jsi z toho měla ten nejhorší možný dojem. Byl to prostě trapas! Poradíme ti, jak se z podobných situací dostat!

NECHAL TĚ STÁT

Trapná situace: Konečně jsi sebrala odvahu a třesouce se jsi se k Němu dovlekla. Udělalas pro to snad všechno: hezky ses na Něj usmála, byla jsi příjemná. A On? Jen si tě bez komentáře změřil od hlavy k patě...

Naše rada: Pokud jinak vůbec nereaguje, několikrát do něj rýpní či s ním zatřes. Je totiž možné, že se z tvého zářivého úsměvu už nevzpamatoval. Popřípadě zkus umělé dýchání, v krajním případě nepřímou masáž srdce.

FLIRTUJE S KAŽDOU (hajzl!)

Trapná situace: Seznámení proběhlo hladce. Po nějakém čase však zjišťuješ,

KISS

že mu seznamování se slečnami opravdu nečiní žádné potíže. Je to pravděpodobně normální děvkař.

Naše rada: Až ho zase uvidíš, jak leze po nějaké slečně, dej mu hlasitě najevo svou přítomnost! Předved' mu celou zásobu nadávek, kterou disponuješ, a nekončí jen u slov! Ukaž mu, co znamená „grrrl power“ v praxi!

JDE MU JEN O JEDNO (zvláště časté!)

Trapná situace: Po svém prvním slově cítíš jeho ruku na svém stehně, pohled ve výstřihu a vzrušené funění

u svého ucha. Sápe se zkrátka po tobě jako nadržžený pudl.

Naše rada: Rozhodně si to nenech líbit! Jako správná riot grrrl máš u sebe jistě svůj prak, který se ti nyní velice hodí. Míř přesně! Až se bude svíjet na zemi, můžeš se mu ještě (podle nálady) projít po rozkroku svými těžkými botkami.

JE NUDNÝ

Trapná situace: Seznámení vyšlo. Pozval tě na rande. Sedíte na lavičce (je asi -5°C) a On ti dopodrobna vykládá svůj životní příběh. Znáš už jménem i osudem všechny jeho přátele, bývalé přítelkyně, rodiče, prarodiče a vůbec všechno příbuzenstvo, a On stále ne a ne přestat.

Naše rada: Buď krutě upřímná, ale citlivá. Nejprve Mu dej nenápadně vědět, že tě to příliš nezajímá. Pokud nezareaguje, zeptej se Ho, jestli tě vidí (jestli si uvědomuje tvou přítomnost). Pokud ani na to nezareaguje, není něco v pořádku. Přišel čas pravdy. Oznam Mu, že k onanii je potřeba jenom jeden účastník, a ladně odejdi (pokud jste v místnosti, pořádně praskni dveřma – třeba Ho to přivede k sobě).

vyjmuto z BRAVO girl! č. 04 (z 6.2.03)

mírně pozměněno a upraveno

ANČOU GILOTINOU a DARK SISTER

GRRRRRRRRRRRLS!!!

přijdou další riot grrrls?

sonda do aspektů pozice holek v HIP HOPové subkultuře

Hip hop je v našich zeměpisných šířkách a délkách poměrně mladou záležitostí, nepočítám-li nějaké ty kapely, které u nás byly „za totáče“. Jako subkultura a životní, módní, styl se tu rozrostl během devadesátých let a žije si svým životem, který je občas rozbouřen komerčním úspěchem nějaké jeho postavy na poli mainstreamu.

Hip hop – všichni, kdo se v něm sami/y nepohybujeme, si nejspíš vybavíme kluky v širokých kalhotách, rap a Eminema. Ale zkuste zapátrat v paměti, zda v ní najdete nějakou zpěvačku, djku nebo mc. Moc jich není. Na první i druhý pohled to totiž vypadá tak, že hip hop je „nezávislé“, subkulturní vtělení hypertrofované mužskosti, jaká se v současnosti projevuje v západních společnostech. To je silné tvrzení, které, zdá se mi, platí o hip hopu obecně jako celku, ale ne nutně o všech jeho členech (zrovna tak, jako společnost není tvořena jen sumou jednotlivců).

Při sběru informací pro psaní článku jsem mimo jiné sledovala diskusi „Holky v hip hopu“ na www.bbarak.cz, což je asi největší české hiphopové médium na internetu, a mluvila a psala si s několika aktivními členkami této subkultury.

V diskusi se, stejně jako v celé společnosti, projevují určité stereotypní významy a vlastnosti připisované buď mužům, nebo ženám. Jelikož i zde jsou osoby mužského pohlaví ti „neutrální“, ti „běžní“ a „normální“, příznakovost a tedy zvláštnost se spojuje se ženami. (Proto také může existovat diskuse „holky v hiphopu“, ale žádná „kluci v hip

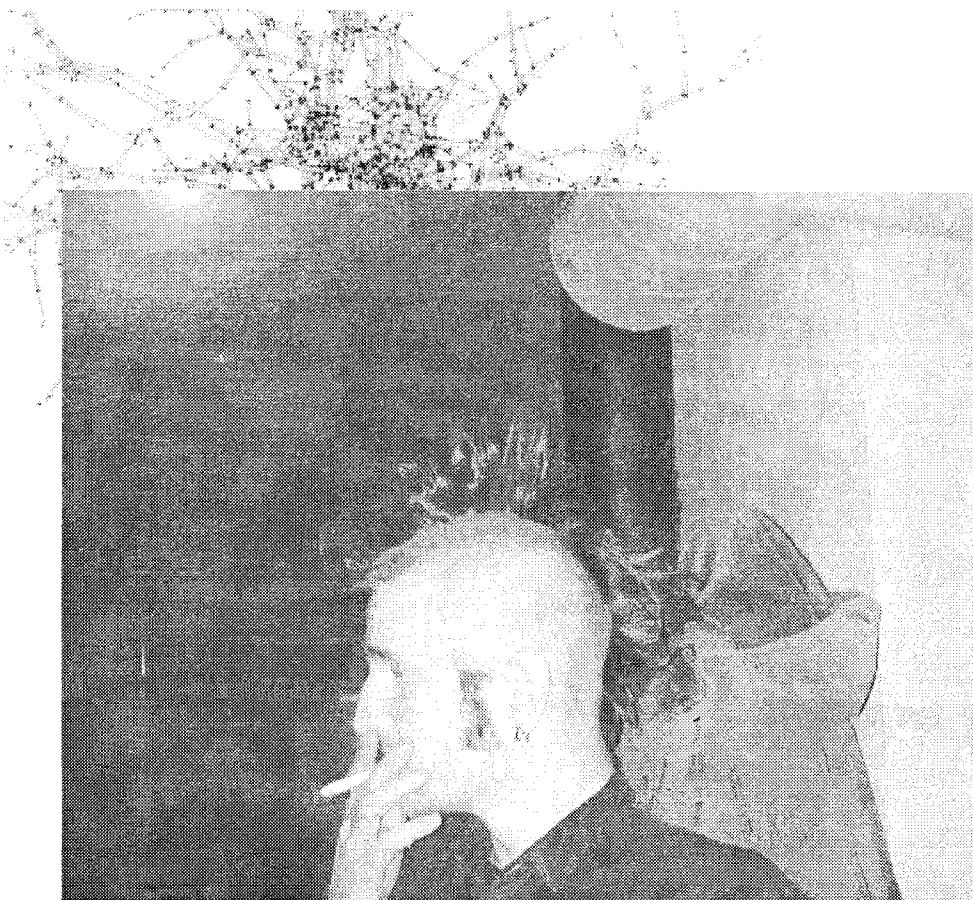
hopu“ se neobjeví.) Kladou se tedy otázky typu „patří holky do hip hopu?“ a i odpovědi „ano, patří“ potvrzují, že kladení této otázky má smysl, tj. že přítomnost žen v hip hopu není samozřejmá.

Objevují se názory redukující ženy na pouhé otvory a vypoukliny, případně roboty do kuchyně, které většina lidí chápe jako ubohé výlevy, na druhou stranu je tiše přijímá jako (pro muže) velmi příjemnou okolnost.

„Krásky, nebo kurvičky“?

Téměř se zdá, že jeden z největších problémů současného českého hip hopu představují „kinder-hoperky“, které „vůbec nerozumějí muzice a chodí na akce akorát sbalit kluky“. Nosí obepnuté oblečení, a nejčastěji citovaným kusem oděvu jsou u nich „tanga vytažená až k lopatkám“ (obě citace jsou z diskuse), čímž se snaží nadbíhat „klukům“, kteří nejspíš hudbě rozumějí, ta pro ně je přece přirozeným prostorem, a rádi využijí příležitosti se s takovou dívkou vyspat. (Stále stejná situace, jako ve všech jiných oblastech.) Téma ženského vzhledu (a omezenosti, obě je dáváno do přímé souvislosti) se v diskusi na bbaraku přetřásá snad až příliš často, i když se tomu mnoho žen brání. Chejí se proto u něj na chvíli zastavit.

Na „kinder-hoperky“, „šlapky na mejdanech“, „kabelkářky“ se všichni většinou dívají s despektem, jiné dívky se proti nim vymezují, (možná proto, že) muži je považují za hloupé, ale milé zpestření večera. Žádná meziženská solidarita s oběťmi mýtu krásy, ale naopak jejich odsouzení. Kde tyto dívky berou vzor pro svůj styl

Bloody Mary soutěžní kupón

Odpovídám na otázku z čísla

Má odpověď zní

Kontakt na mě (chejí totiž dostat drobný dáreček ze zlatého fondu redakce BM - tedy budu-li vylosován/a)

(za zneužití osobních údajů neodpovídáme, ale zároveň nevíme, k čemu bychom je mohli zneužít)
-----zde odstříhnete-----zde odstříhnete-----

Bloody Mary soutěžní kupón

Odpovídám na otázku z čísla

Má odpověď zní

Kontakt na mě (chejí totiž dostat drobný dáreček ze zlatého fondu redakce BM - tedy budu-li vylosován/a)

(za zneužití osobních údajů neodpovídáme, ale zároveň nevíme, k čemu bychom je mohli zneužít)

NAJDĚTE ROZDÍLY!

Naši milí, připravili jsme vám ještě jednu zábavnou soutěž po vzoru hracích automatů v restauračních zařízeních či renomovaných dětských časopisů (*Mateřidouška*, aj.). Na tomto sličeném mladíkově musíte na zdánlivě stejných fotkách nalézt 10 rozdílů. Tak lovu zdar!!!

PS: nic za to nedostanete.

Upozornění: Veškerá práva majitelů autorských práv k této soutěži jsou vyhrazena. Toto omezení vylučuje použití těchto fotografií k jakékoliv veřejné produkci, výrobě kopií, pronájmu, půjčování, prodeji neoprávněnými osobami a podobně. Porušování autorských práv je trestným činem a může být trestáno až pětiletým vězením a pokutou do pěti miliónů Kč!!!

Protipirátská linka pro ČR: + 420 - 222 - 328 762

Protipirátská linka pro SR: + 421 - 250 - 633 - 200

oblékání a způsob chování? Proč zrovna takovouto podbízivost spojují s hipopem? Stačí se podívat do archivu obrazů, které hipopová kultura ženám nabízí. Obvykle je to silný muž-samec a kolem něj se ovíjí několik vlnadných polonahých žen, které mu dělají „křoví“. Místo určené ženám je zpravidla právě taková funkce dekorace, tanečnice nebo sborové zpěvačky. Mnoho mladých hvězdiček debutuje v minimálním oblečení, je totiž potřeba je nadat něčím zajímavým, aby dosáhly nějakého komerčního úspěchu. Znovu tedy platí známá marketingová zásada sex sells. Cena za komerční úspěch ale bývá třeba sexuální obtěžování, protože ne každý si uvědomí, že sexy image je jen obchodní tah, a odhalující oblečení si vykládá jako nabídku k sexu. Oblečení a stupeň odhalení v sobě nese mnoho významů: například kombinace oblečený muž – polonahá žena nevypovídá jen o módě, ale zejména o moci, převaze a zranitelnosti. Proto uznávané hudebnice, které se vypracovaly a znají vlastní cenu a schopnosti, vystupovaly plně oblečené.

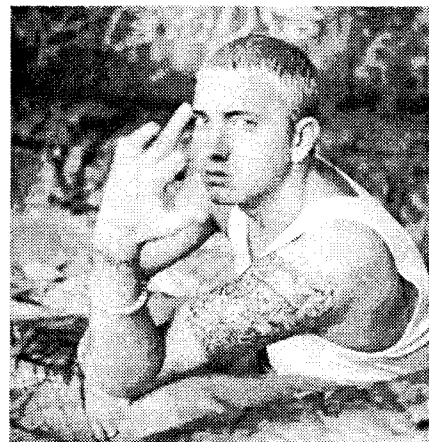
Tato tvrzení rozhodně nemají znamenat, že ženy jsou pouhými oběťmi sexuálního využívání. To se naopak děje s jejich souhlasem a spoluprací, nebo alespoň za jejich

mlčení. Velký počet konzumentů misogynního hip hopu jsou právě ženy a spousta „obikimovaných“ amatérských tanečnic se objevuje v klipch jako neplacený kompars. Důvodem, proč se na svém vykořisťování ženy podílejí, může být – zejména u černošek – omezený přístup k moci a majetku, takže ženy sex v různých formách dlouho užívaly a užívají jako směnnou hodnotu.

Násilí

Násilí různých forem je v hip hopu dosti rozšířené. A to ať už se jedná o symbolické násilí jako sexualizace nebo objektifikace, nebo o verbální, které se často vyskytuje v textech. Médii probraný Eminem je asi nejznámějším případem, ale je tu spousta dalších, třeba Puff Daddy, DMX, Dr. Dre a Jay-Z, kteří k ženám mluví tak jako pasák k prostitutce. Násilí je v textech prostředkem proti ženské „neposlušnosti“.

Otevřeně sexuální a pro ženy urážlivé texty z českých kapel produkuje třeba Diwokej západ, ale drobné narážky na sexuální disponibilitu najdeme téměř všude. Na otázku, proč se členky subkultury proti takovýmto obrazům vztahů mezi pohlavími nebouří, se mi dostalo odpovědi, že sama mluví se s takovými texty neztotožňuje, ale pokud některé jiné dívky („šlapky na

drsní hoši a jemné dívky - takové je rozložení sil

mejdanech“) ano, jsou v podstatě pitomé a je to jejich věc. To je, zdá se mi, smutný distanc od problému, zvláště když tyto texty nemluví jen o a k ženám, které se s nimi ztotožňují, ale mluví tak o ženách jako o skupině, která nevyhnutelně zahrnuje i ty, které se s takovými texty mlčky nesouhlasí.

Násilí v hip-hopu bývá spojováno s americkým gangsta rapem 90.let, kdy se stalo motivem textů a image rapperů. Málokdy však pramenilo ze skutečných zkušeností, v mainstreamu to byl spíš dobrý způsob, jak upoutat pozornost. Tento image vyrostl na velmi silném stereotypu ultra násilnického a kontrole se vymykajícího černého muže, a dál jej posílil (široké kalhoty proklatě nízko jsou prý inspirované vězeňským oblečením).

Překážky aktivní účasti

Ženám, které do hip-hopu chtějí vstoupit nějak aktivněji (a to i třeba i formou chození s nějakým aktivním mužem), se kladou různé podmínky. Jsou to podmínky jako inteligence a rozhled ve scéně. Zvláštní je, že takováto omezení pro muže nikdo nestanovuje. Diskutuje-li se možnost aktivního se podílení žen na tvorbě hudby, breakdance, malování graffiti atd., často se opakuje věta: „když bude dobrá, tak proč ne?“. Jaksi se ale zapomíná na to, že nikdo není a nemůže být dobrý od začátku. Ani žádný muž takový není, rozdíl je ovšem v tom, že jemu se za nezkušenost nebudou lidé vysmívat tolik jako ženě, a také tuto nezkušenost nepřipíší na vrub jeho pohlaví/genderu.

Dalším problémem jsou technologie (zde je budu chápat jak ve smyslu hardwaru – zařízení jako mixák, tak ve smyslu softwaru

Mary J. Blidge

knowhow typu pouštění desek). S nimi obvykle spojujeme muže, od malých chlapečků se očekává, že o techniku se budou zajímat, byli to muži, kdo přišel s drtivou většinou technologií. Proto se zdá spojení ženy a technologie/techniky nepatřičné. (Mluví samozřejmě o spojení funkčním, ne o dekorativním či vedoucím k uspokojení, jako je tomu třeba v případě nového mužského časopisu Stuff.) Navíc se předpokládá, že žena není schopna technologii a potažmo nějakou kreativní činnost zvládnout a proto se objevují podezření typu: „To za ni dělal její přítel“, „Dostala se k tomu přes postel“.

V hip-hopu se nutnost zvládnout technologie objevuje především v djingu, ale jistě znalosti musí člověk mít třeba i pro malování (typy trysek atd.)

(Při malování graffiti také ženy mohou čelit nebezpečím, které kluky tolik neohrožuje. Pokud se píše na opuštěných místech a v pozdních nočních hodinách, je tu riziko napadení nebo znásilnění.)

bahamadia

Objevuje se tu tedy několik zajímavých momentů, které strukturují mužskou a ženskou identitu. U žen je to jejich vizualizace, stavění do role pozorovaného a hodnoceného objektu, a zároveň jejich viktimizace za ochotu naplňovat tento „úkol“ („holka v chlapeckém hip-hopovém oblečení NENÍ ATRAKTIVNÍ“ vs. „zástupy barbín věčně řešících úplný sračky“ - diskuse na bbaraku) a snižování jejich inteligence, což pak samo o sobě může působit jako velmi silná překážka jejich vstupu do scény. Spousta členek scény tento rozpor pocítuje a snaží se z něj vymanit, apeluje na to, aby holky

začaly něco samy dělat a přestaly se bavit o tom, co má správná hoperka nosit, a skoncovaly se snahou být permanentně sexy, brání-li jim to být opravdovým subjektem scény.

U mužů je to nezpochybňovaná kompetence ke všem hip-hop konstituujícím činnostem. A samozřejmě jistý nádech hrdinství, které plyne z úspěšného zdolání nástrah při ilegální akci, jakou je především tvorba graffiti. Vůbec se tu prosazuje drsná a tvrdá stránka mužské identity, která se projevuje protiženskými texty a vůbec snižováním žen, a tlakem na to, ženskost v sobě neprojevit. To samozřejmě nevyhovuje všem mužům.

Aktivita žen

Abych však jen nelamentovala nad neutěšenou situací: v hip-hopu je pár ženských mc, dj a b-girls. Nejde samozřejmě jen o počet, ačkoli ten může mít velkou váhu - jde jednak o to, že všichni se přesvědčují o tom, že obě pohlaví mohou a jistě by měla být stejně přirozenou a rovnou součástí hip-hopové subkultury, a jednak o to, že dívky tak získávají vzory pro svou vlastní aktivitu. Ze zahraničních hudebnic jsou to třeba MC's Roxanne Shante, MC Lyte, Queen Latifah, Rage, Bahamadia, Lauryn Hill a Missy Elliot, o nichž se v jednom článku říká „potřebujeme víc takových, jako jsou ony: silné a schopné ženy, které si razí svou cestu, aniž by se musely svlékat“ (Tě Oshun). Na některých webových stránkách věnovaných hip-hopu se o postavení žen ve scéně a o genderových otázkách diskutuje, třeba na webu skupiny Nam Live se objevil průvodce djingem a manuál figlů pro začínající dky.

eryka badu

Dále je tu projekt b-gYrL, který je určen ženám zabývajícím se „městským uměním“ a sdružuje mnoho aktivit. Je to e-zin, online rádio a televize, kapela, databáze a organizace spojující další podobné aktivity, a internetový obchod v jednom. V rádiu a televizi se pouští ženský rap, hip hop a neosoul. V české scéně, zdá se, také roste počet žen i jejich sebevědomí, mluvila jsem třeba s djkou Kikou, mc Tchybo nebo b-girl Candy. A ty rozhodně nejsou jediné. Jak se vyjádřila hip hoperka Patos: „jsme tu a hned tak neodejdeme“

Zdroje:

<http://www.rap.about.com/library/weekly/aa011201a.htm>

<http://rap.about.com/gi/dynamic/offsite.htm?site=http%3A%2F%2Fb-gyrl.com%2F>

<http://rap.about.com/gi/dynamic/offsite.htm?site=http%3A%2F%2Fwww.at149st.com%2Fwomen.html>

http://rap.about.com/gi/dynamic/offsite.htm?site=http%3A%2F%2Fwww.findarticles.com%2Fm1264%2F4_30%2F55439677%2Fp1%2Farticle.jhtml

www.bbarak.cz, diskuse Holky v hip-hopu komunikace s Candy, Tchybo, Kikou, Patos zajímavé linky pro b-girls: www.b-girlrecords.com www.bgirlstyle.com www.geocities.com/bgirlmanifesto2002/

napsala EMČA

lauryn hill